

FRITZ LEIBER

Marele joc al timpului

Fritz Leiber

Marele joc al timpului

Premiul Hugo pentru cel mai bun roman SF
1958

FRITZ LEIBER (1920-1992)

A absolvit cursurile Universității din Chicago, cu licență în psihologie și filosofie, după care a petrecut un an la seminarul teologic. Cariera sa mai include și o perioadă în care a fost editor (la *Science Digest*) și profesor de teatru. A început să scrie în urma unei îndelungi corespondențe cu Harry Fischer, un coleg de facultate, cel care l-a inspirat în realizarea multor personaje din cărțile sale heroic-fantasy („Fafhrd” – opera principală a lui Fritz Leiber). De altfel Fritz Leiber este creditat ca fiind creatorul genului *Sword and Sorcery*. Fritz Leiber are de asemenea inovații în ceea ce privește un subgen modern al genului fantasy, apărut prin anii '80 – *urban-fantasy*.

De-a lungul carierei a câștigat 6 premii Hugo (2 pentru nuvele), 4 premii Nebula și alte 20 de premii ale diferitelor asociații SF sau Heroic-Fantasy. În 1981 a câștigat premiul Nebula (Mare Maestru) pentru întreaga activitate.

Primul roman important al lui Fritz Leiber este „Să vină întinericul!”, în care un dictator religios este răsturnat de la putere de către o facțiune rebelă, care își disimulează marele avantaj tehnologic pe care îl are față de acesta în spatele vrăjitoriei.

La începutul anilor '50 devine colaborator curent al revistei *Galaxy Science Fiction*. Urmează o pauză de patru ani datorată alcoolismului, după care revine în forță cu primele povestiri din seria „Războiul Schimbărilor”, o poveste construită în jurul unui paradox temporal, în care două facțiuni, Păianjenii și Șerpii, se luptă de-a lungul unor universuri alternante. Seria a fost compusă din romanul „Marele joc al timpului” și antologia „A fi Păianjen și alte povestiri”. Cele două cărți au fost grupate în 1983 sub numele de „Războiul Schimbărilor”. „Marele joc al timpului” a câștigat premiul Hugo pentru cel mai bun roman, ca de altfel și cea mai ambițioasă operă SF a sa, „Vagabondul” (1963), un roman care descrie dezastrul cauzat de apariția unei planete căutate în sistemul solar. A mai câștigat premiul Hugo în 1969 cu nuvela „Corabia Umbrelor” iar în 1975 premiile Hugo și Nebula pentru nuvela „Prindeți Zeppelinul”.

Serialized în revista *Galaxy* în 1957, „Marele joc al timpului” este saga unor soldați recrutați din diverse epoci, ca Păianjenii sau Șerpii, pentru a lupta unii împotriva celorlalți încercând să schimbe trecutul în avantajul lor. Acțiunea centrală a romanului

are loc într-o singură încăpere (un centru de recreere și refacere al Păianjenilor aflat în afara spațiului și timpului), având un aspect teatral, care reflectă experiența autorului moștenită de la părinții săi (actori într-o companie teatrală cu repertoriu shakespeareian).

Jack Williamson anticipase tema soldatului temporal care încearcă să schimbe istoria („Legiunea Timpului”), dar în versiunea lui Williamson avem o abordare convențională a dualismului bine-rău. În versiunea lui Fritz Leiber lucrurile stau cu totul altfel. Datorită numeroaselor modificări temporale, personajele vin din diferite realități alternante. Al Doilea Război Mondial a avut alt deznodământ, astfel încât unul dintre personajele centrale este gaultierul nazist al orașului Chicago.

Universul este într-o continuă schimbare, astfel încât cu greu mai poate fi deslușit binele de rău. Chiar și un personaj din roman își pune întrebarea dacă pentru ceea ce luptă soldații Păianjeni reprezintă o cauză dreaptă sau doar o îndoctrinare. Cu toate că încearcă să amestece cele două concepte, în așa fel încât să creeze anumite dubii, încât cititorul să privească esența cărții și să nu mai fie preocupat dacă personajele sunt „băieții buni” sau „băieții răi”, în „Marele joc al timpului” se simt influențele epocii în care a trăit autorul. Cartea a fost publicată în anul 1957, an în care rușii lansau primul satelit în spațiu. Războiul Rece își face și el simțită prezența în roman. Soldații Păianjenilor știu că pentru a învinge în marele război spațio-temporal este esențial ca Vestul să învingă Estul. Apar aici ecouri din doctrina vehiculată înainte de cel de al doilea război mondial, în care se spunea că singura șansă de a stopa comunismul este o alianță a Vestului cu Germania nazistă... de altfel, după cum spuneam, unul dintre personajele centrale este gaultierul nazist al orașului Chicago. Dar lucrurile nu sunt chiar așa de ușoare precum par, pentru că timpul este așa de ușor de deformat (abordare oarecum diferită față de Issac Asimov - „Sfârșitul Eternității”), și este mai degrabă elastic, revenind pe firul său inițial în cele mai multe cazuri, sau efectele nefiind cele scontate. De aici lăsăm însă plăcerea cititorului de a descoperi cine sunt „băieții buni” sau „băieții răi” într-un asemenea gen de război și dacă el are în cele din urmă o finalitate sau de fapt tocmai asta este istoria.

Vlad Dercaci
Ploiești

3 martie 2002

Cuprins

1. Intră acești husari
2. O mână pentru mâna dreaptă
3. Nouă pentru o petrecere
4. S.O.S. din necunoscut
5. Sid insistă asupra Femeilor-Fantomă
6. Creta – circa 1300 î.Hr.
7. Timp de gândire
8. Un punct de sprijin
9. O cameră zăvorâtă
10. Motive și ocazii favorabile
11. Frontul de Vest, 1917
12. O extraordinară ocazie favorabilă
13. Tigrul se află în libertate
14. „Ei bine, acum ai de gând să vorbești?”
15. Suveranul Păianjen
16. Fixatorii de posibilități

1

*„Când ne vom aduna toți trei, iar, noi,
Prin tunete, prin fulgere, prin ploi.*

*Când zarva va fi de acum făcută,
Când lupta va fi câștigată și pierdută.”*
– Macbeth

INTRĂ ACEȘTI HUSARI

Mă numesc Greta Forzane. Douăzeci și nouă de ani, fată de gașcă, iată suficiente cuvinte pentru a mă prezenta. M-am născut în Chicago, din părinți scandinavi, dar acum acționez în principal în afara spațiului și a timpului. Nu în Rai sau în Iad, dacă locurile astea vor fi existând, dar nici în cosmosul sau în universul care vă sunt cunoscute.

Nu posed acel farmec romantic al nemuritoarei actrițe care avea același prenume pe care-l am eu, însă am propriul meu farmec, farmecul asprimii și-al dinamismului. Și am nevoie de el, pentru că meseria mea e aceea de a le îngriji trupurile și de a le ademini mințile afară din mrejele nebuniei acelor Soldați care sunt smotociți zdravăn în cel mai mare război aflat în desfășurare. Acesta-i Războiul Schimbării, un război al călătorilor temporali. I se mai zice și *Marele Joc al Timpului*. Soldații noștri se întorc în timp ca să schimbe trecutul, sau înaintează în timp ca să modifice viitorul, în așa fel încât să-i ajute pe cei de partea cărora luptă să câștige războiul, cândva, peste un miliard de ani sau poate chiar mai târziu. Un măcel lung, credeți-mă.

Voi nu știți nimic despre Războiul Schimbării, însă acesta vă influențează viețile clipă de clipă și poate că uneori, fără să realizați, ați dat peste indicii ale lui.

V-ați făcut vreodată griji pentru că memoria nu părea să vă evoce exact aceeași imagine a trecutului pe care v-o evocase cu o zi înainte? V-ați temut vreodată că personalitatea vă este schimbată de forțe pe care nu le puteți stăpâni ori înțelege? Ați fost vreodată siguri că moartea instantanee are să vă prindă în gheare dintr-un moment în altul? V-a fost vreodată teamă de Fantome, nu de unele ca acelea descrise în cărți, ci de milioanele

de ființe care care au fost cândva atât de reale și de puternice încât e greu de crezut că vor dormi pe veci, inofensive? V-ați pus vreodată întrebări despre creaturile acelea pe care le puteți numi fie diavoli, fie Demoni – duhuri capabile să se răspândească pretutindeni în timp și în spațiu și să locuiască în miezurile fierbinți ale stelelor sau în pustirile înghețate care despart galaxiile? V-a trecut vreodată prin cap că întregul univers ar putea fi un vis nebunesc și confuz? Dacă vi s-a întâmplat așa ceva, atunci înseamnă că ați dat peste indicii ale Războiului Schimbării.

Cum am fost recrutată pentru Războiul Schimbării, cum este acesta condus, de ce nu sunteți conștienți de existența lui, ce cred eu cu adevărat despre războiul ăsta, care sunt părțile beligerante, ei bine, astea sunt lucruri pe care le veți afla la timpul potrivit.

Locului aceluia din afara cosmosului unde eu și amicii mei ne facem meseria de infirmieri îi spun, pur și simplu, Zona. Treaba mea constă în principal în a-i amuza și a-i umaniza pe Soldații proaspăt întorși din raidurile temporale. De fapt, gradul meu oficial este acela de Animatoare, și am și eu partea mea de stupiditate, lucru pe care-l veți descoperi în cele ce urmează.

Mă-nsoțesc încă două tipe și trei tipi din cele mai diverse vremuri și locuri. Formăm o echipă bunicică și, cu Sid la conducere, gospodărim o Stație Recuperatorie bunicică, cu toate că din când în când se mai ivesc unele probleme de familie. Cele mai multe dintre ele năvălesc în Zonă odată cu Soldații zdravăn ciomăgiți, care-n general tocmai au trecut cu puțină vreme mai înainte prin iad și pe urmă vor să facă tărăboi pe chestia asta. Toată tărășenia pe care am să v-o povestesc și care, de altfel, m-a făcut să descopăr o grămadă de lucruri despre mine și despre toate celelalte, a început, de fapt, din cauza a trei Soldați proaspăt sosiți.

În clipa în care a-nceput totul eu petrecusem deja o mie de hibernări și două mii de coșmaruri în hora Marelui Joc al Timpului și vreme de alte cam cinci sute – o mie lucrasem în Zonă. E dură această rutină care te face să ai câte două coșmaruri de fiecare dată când, năucit, îți culci capul pe pernă, însă te prefaci că te-ai obișnuit cu ea, căci se presupune că a participa la Marele Joc al Timpului merită un asemenea sacrificiu.

Ca dimensiuni și atmosferă, Zona poate fi situată cam la jumătatea distanței dintre un club de noapte spațios în care-și

petrec Animatorii nopțile și un mic hangar pentru un Zeppelin, împodobit pentru o petrecere. Totuși, Zeppelinul e o chestie care deocamdată ne lipsește din dotare. Mai apuci să ieși din când în când afară din Zonă, în lumina întunecată unei dimineți în care pot viețui orice fel de ființe, de la străvechii dinozauri și până la astronauții care, exceptând dimensiunile, le seamănă ciudat de mult, însă care au apărut mult mai târziu. Dar dacă ai cât de cât puțin bun simț și dacă ești și Animatoare, așa cum sunt eu, atunci nu ieși prea des.

De când am venit să lucrez în Zonă am fost în permisie cosmică de șase ori, dar numai fiindcă doctorul mi-a ordonat s-o fac. S-ar zice că am avut șase vacanțe scurte, dacă vrei neapărat să le numești vacanțe, însă credeți-mă că au fost mai degrabă niște vacanțe ca ale șoferului de autocar turistic, dacă luăm în considerare ceea ce se-ntâmplă tot timpul în Zonă. Ultima vacanță mi-am petrecut-o în Roma Renașterii, unde m-am îndrăgostit de Cesare Borgia. Însă pe urmă mi-a trecut. Oricum, vacanțele-s făcute pentru păsări, căci ele trebuie vârâte de către Păianjeni în operații importante ale Războiului Schimbării, și vă puteți imagina cât de mult le recrează chestia asta.

„Vedeți acei Soldați care schimbă trecutul? Țineți-vă după ei. Să nu vă vârâți prea în față, dar nici să nu vă apucați să rătăciți aiurea. Relaxați-vă și distrați-vă.”

Ha! Recuperarea de care se bucură acum Soldații când sosesc în Zonă e o chestie mult mai strălucitoare decât altădată, o chestie care îți ia vederea. Să creăm bună dispoziție, asta ne e meseria, și le oferim Soldaților o distracție pe cinste, după care îi facem să se întoarcă la luptă, beți de fericire. Și cu toate acestea se mai întâmplă, rar de tot, câte ceva care aruncă o ușoară umbră asupra petrecerii.

În unele privințe sunt moartă, însă asta nu trebuie să vă deranjeze, căci în altele sunt suficient de plină de viață. Dacă vreunul dintre voi m-ar întâlni în cosmos, ar găsi că e mult mai potrivit să stea la o șuetă cu mine sau să încerce să mă agațe decât să-i ceară unui polițist să facă aceleași lucruri sau să-l roage pe un preot să mă stropească cu apă sfințită. Asta, bineînțeles, în afară de cazul în care tipul ar fi unul dintre reformatorii ăia neînduplecați. Dar e puțin probabil să mă puteți întâlni în cosmos, deoarece, (tăind de pe listă Strada Golfului și pe Pretor) Italia secolului al cincisprezecelea și Roma din vremea lui Augustus – înainte ca ei s-o distrugă – sunt locurile mele

favorite pentru petrecerea unei (ha!) vacanțe și apoi, cum am mai spus, mă ațin cât mai aproape de Zonă. E, pe bune, cea mai simpatică Zonă din întreaga Lume a Schimbării. (Sfinte Crize! Uneori chiar îmi trece prin cap c-ar fi bine să capitalizăm locul ăsta!)

Orîșicum, în clipa-n care a-nceput totul, eu stăteam pe canapeaua de lângă pian, bătând darabana cu degetele pe brațul acesteia și gândindu-mă că era prea târziu ca să-mi mai îngrijesc unghiile, dar că oricine ar fi sosit probabil că oricum nu le-ar fi băgat în seamă.

Zona se cutremura, ca de fiecare dată când sosește cineva, iar catifeaua cenușie a Vidului care ne înconjura era sfredelită de spirale supărătoare de lumină, ca acelea pe care le vezi când îți închizi ochii în întuneric.

Sid regla Menținătorii pentru culegere și își tot ferea capul, cu mișcări iuți, lăsându-și amprenta obrazului pe umărul drept al pieptarului său cenușiu, poleit cu aur.

Beaugerard, îmbrăcat în alb ca întotdeauna, își afundase un genunchi în plușul trandafiriu al canapelei de comandă și stătea aplecat peste umărul stâng al lui Sid, nepierzând nici cea mai mică mișcare pe care degetele acestuia o făceau pe deasupra butoanelor de reglaj, căci pe lângă funcția de pianist, Beau o mai deține și pe aceea de copilot. Beau era atâta de absorbit cum trebuie să fi fost numai în clipa în care, într-un salon de joc de pe unul dintre acele vapoare cu aburi cu aspect de tort de nuntă care plutesc pe Mississippi, aștepta să fie întoarsă ultima carte, ca să afle dacă-și pierduse toți banii care-i aparțineau, dimpreună cu aceia care nu erau ai lui, dar pe care totuși îi jucase.

Doc era grizat, ca de obicei. Stătea la bar, înfășurat în șalul lui tricotat, cu jobenul împins pe ceafă, privind cu ochii holbați la ororile pe care amintirea unei vieți petrecute în Rusia Țaristă aflată sub ocupație nazistă le adăuga la cele născute de condiția lui actuală de Demon beat al Lumii Schimbării.

Maud, Bătrâna, și Lili, Fata cea Nouă, discutau, bineînțeles, despre identicele lor coliere de perle.

S-ar putea spune că eram cu toții puțin cam nervoși; faptul că suntem Demoni nu ne face în mod automat curajoși.

Pe urmă, micul ecran roșu al Menținătorului Principal se stinse și Ușa începu să se contureze, întunecată, pe fundalul Vidului, dinaintea lui Sid și-a lui Beau, iar eu am simțit Vânturile

Schimbării suflând puternic și inima a uitat să-mi bată de câteva ori la rând. În clipa următoare, trei Soldați pășiră în Zonă, descinși din cosmos. Primii trei pași pe care-i făcură izbiră cu putere podeaua, după care Soldații se obișnuiră cu schimbarea timpului și-a atracției gravitaționale.

Erau îmbrăcați în uniforme de ofițeri de husari, după cum fuseserăm anunțați că vor fi, și – lăudat fie Bonny Dew¹! – am văzut că primul dintre ei era Erich, micul meu comandant iubit, mândria familiei von Hohenwald și Spaima Șerpilor. În spatele lui păsea un roman cu trăsături aspre, iar alături de domnul Reich, intrând cu umărul în ei în vreme ce amândoi se prăvăleau înainte, păsea un băiat nou, blond având chipul unui zeu grec care tocmai făcuse un tur printr-un iad creștin.

Erau îmbrăcați la fel, în negru – chivere, mantii cu gulere de blană, cizme și tot ce mai trebuia – iar pe chivere le străluceau emblemele reprezentate de niște cranii albe. Singura diferență dintre ei era faptul că Erich purta la încheietura mâinii un Comunicator, iar Băiatul cel Nou avea o mânășă neagră de armură trasă pe mâna stângă, în pumnul căreia strângea cealaltă mânășă. Erich și romanul nu purtau mânăși.

— Ați reușit, flăcăilor, inimi de aur! tună Sid.

Beau își smulse un zâmbet aspru și spuse ceva politicos.

— Închide Ușa! strigă Maud, susținută de îndată de Fata cea Nouă.

Mi-am alăturat glasul vocilor lor, căci Vânturile Schimbării suflă nebunește când Ușa e deschisă, ca să nu mai zic că și după ce se-nchide Ușa se mai strecoară înăuntru pe la încheieturile ei.

— Închide-o înainte să apucăm să facem riduri! spuse Maud, imitând un glas de copil, pentru a sparge gheața.

Arăta ca o adolescentă slăbuță în rochia strâmtă, lungă până la genunchi, pe care o copiase după rochia Fetei celei Noi.

Însă cei trei Soldați nu-i dădură nicio atenție. Romanul – al cărui nume mi-amintesc că era Mark – bâjbâia, țeapăn, ca și cum ar fi avut probleme cu vederea, în vreme ce Erich și Băiatul cel Nou urlau unul la altul ceva despre un puști, despre Einstein, despre un palat de vară, despre o afurisită de mânășă și despre Șerpi, care cică ar fi pus capcane în tot Saint Petersburg-ul. Erich afișa acea grimasă sadică pe care mi-e dat s-o văd de fiecare dată când vrea să mă lovească.

Băiatul cel Nou era cuprins de o furie oarbă.

¹ Bonny Dew = Mândra Rouă (în limba engleză în text) (N. tr.).

— De ce mama dracului ne-ai scos atât de repede? Galopam așa de iute încât pur și simplu cred că am făcut zob Nevski Prospekt.

— Nu le-ai simțit armele paralizante, *Dumkopf*², când, *Gott sei Dank*³, au declanșat capcana prea repede? Întrebă Erich.

— Ba da, zise Băiatul cel Nou. N-ar fi putut ameți nici o muscă cu ele. De ce nu ne-ai aruncat în luptă?

— Taci. Eu sunt șeful. Și-au să mai fie destule ocazii ca să vă arunc în luptă.

— Ba n-ai s-o faci. Ești un nazist împruțit și laș.

— *Weibischer Engländer. Schlange*⁴.

Flăcăul cel blond cunoștea destulă germană ca să înțeleagă ultima replică ce-i fusese aruncată. Își dezveli spada, aruncându-și pe spate marginea tivită cu zibelină a mantiei, și se îndepărtă de Erich, izbindu-se de Beau, care, văzând că-i rost de ceartă, se ridicase de pe canapea la fel de iute și de tăcut ca un... – nu, n-am să folosesc cuvântul ăla – și se îndreptase tiptil spre ei.

— Domnilor, v-ați pierdut cumpătul, grăi el cu asprime, în vreme ce se agăța de brațul ridicat al Băiatului celui Nou. Asta-i Zona de Distracție și Recuperare a lui Sidney Lessingham. Se află aici doamne...

Cu un mârâit disprețuitor, Băiatul cel Nou se eliberă din mâinile lui Beau, împingându-l, și își rezezi mâna cea neînмănușată spre mânerul sabiei. Beau se împletici spre canapea, se împiedică de ea și se prăvăli spre Menținători. Sid îi trase din calea lui cu o ușurință de parcă ar fi ținut în brațe două balize radio – ajutat și de faptul că în Zonă nimic nu e fixat la locul lui – și-i puse pe măsura pentru servit cafeaua mai înainte ca Beau să apuce să se întindă pe podea cât era de lung. Între timp Erich își trăsese deja sabia, parase prima lovitură sălbatică a Băiatului celui Nou și fandase pentru a riposta. Oțelul scrâșnea lovit de oțel, iar țintele cizmelor celor doi zgâriau podeaua, scârțâind ascuțit.

Beau se rostogoli și țâșni în picioare, scoțând din buzunarul de la piept al cămășii ceva care părea a fi un revolver, dar care știam că de fapt era o armă paralizantă sau chiar un Atropos. Pe lângă că m-a făcut să mă treacă sudorile pentru ceea ce ar fi

² Dumkopf = prost, nătărău (în limba germană în text) (N. tr.).

³ Gott sei Dank = Slavă Domnului (în limba germană în text) (N. tr.).

⁴ Weibischer Engländer. Schlange = Englez efeminat. Șarpe (în limba germană în text) (N. tr.).

putut să li se întâmple lui Erich și celorlalți, gestul lui Beau m-a făcut să sar în picioare. De când Păianjenii, în urmă cu douăzeci de hibernări, au anulat toate permisiile cosmice, nervii tuturor Animatorilor au devenit la fel de sensibili ca aceia ai Soldaților.

Sid îi aruncă lui Beau o privire poruncitoare și izbucni:

— Am să mă ocup eu de treaba asta, pui de lele dornic de gâlceavă ce ești!

Apoi se întoarse spre Menținătorul Secundar. Am remarcat că pe ecranul Principalului sclișea din nou liniștitoarea culoare roșie și i-am mulțumit Mamei Devi că Ușa era închisă.

Maud sărea încoace și-ncolo, încurajându-l pe unul dintre cei doi luptători. Nu-mi dădeam seama pe care, dar pot să fac prinsoare că nici ea nu știa prea bine cu cine ține. Fata cea Nouă se făcuse albă la față. Cei doi se atacau cu lovituri metodice. Sabia lui Erich lovi, lovi, lovi din nou și se retrase, cu vârful înroșit de sângele ce izbucni din tăietura de pe obrazul flăcăului celui blond. Acesta fandă furios, Erich se retrase, și-n clipa următoare amândoi se văzură plutind neajutorați prin aer, răsucindu-se de parcă ar fi avut crampe.

Mi-am dat repede seama că Sid întrerupsese gravitația în sectorul Ușii și în cel al Magaziei. Noi, ceilalți, în Regenerator și-n Sala Chirurgicală, rămăseserăm pe picioarele noastre. Zona e astfel construită încât gravitația să acționeze pe secțiuni, pentru a face față necesităților amicilor noștri extraterestri, acei ETei săriți de pe fix care sosesc din când în când la noi, în loturi foarte eterogene, chiuind de bucurie, pregătiți pentru recuperare.

Aflat în poziție centrală, Sid spuse, pe un ton destul de amabil, dar care nu admitea replică:

— În regulă, flăcăilor, v-ați distrat destul. Acuma potoliți-vă.

Vreme de aproape o secundă cei doi husari continuă să plutească și să se răsucescă prin aer. Erich hohoti aspru și se supuse. Comandantul era obișnuit cu căderea liberă. Blondul încetă să se mai contorsioneze. Ezită un moment, privindu-l pe Erich, care se afla undeva dedesubtul lui, și pe urmă, făcând o tumbă lentă pentru a reuși operația, își vârî sabia în teacă. Abia atunci Sid porni iarăși gravitația în zona lor, măbind-o lent, ca să-i împiedice să-și scrântească oarece la aterizare.

Erich continuă să râdă, mai destins de data asta, și păși sprinten spre noi. Se opri să-l bată pe umăr pe Băiatul cel Nou și să-i cerceteze obrazul.

— Ei bine, acum ți-ai făcut rost de o cicatrice pe cinste, spuse.

Celălalt nu dădu înapoi, dar nici nu-și ridică privirile, așa că Erich își continuă drumul. Sid porni grăbit spre Băiatul cel Nou și, când trecu pe lângă Erich, îl amenință cu degetul și spuse în glumă:

— Tâlharule!

În clipa următoare îl îmbrățișam pe Erich – știți, genul acela de îmbrățișare care spune: „Bărbate, te-ai întors acasă!” – iar el mă săruta și mă strângea-n brațe de-mi pârlăiau coastele, șoptindu-mi: „*Liebchen! Doppchen!*”⁵, ceea ce nu mă deranja deloc, căci îl iubesc într-adevăr și sunt o amantă și un Pumnal Dublu cu nimic mai prejos decât el.

Ochii albaștri îi sclipeau așa de minunat pe chipul obosit. Tocmai ne descleștaserăm din îmbrățișare, ca să ne putem trage sufletul, când în spatele nostru se auzi o bufnitură. Prins în tensiunea momentului, Doc căzuse de pe scaunul lui de la bar. Jobenul îi coborâse pe ochi. În vreme ce ne întorceam spre el ca să râdem pe seama lui, Maud țipă, atrăgându-ne atenția că romanul pornise drept spre Vid și că mărșăluia înainte, neabătut, fără a înainta vreun pas, așa cum se-ntâmplă întotdeauna în cazuri dintr-astea, în vreme ce uniformă lui neagră se topea în culoarea aceea plumburie ca materia cenușie.

Maud și Beau se năpustiră să-l tragă înapoi, treabă care-i destul de complicat de realizat. Afurisitul de cartofor slăbănog era din nou eficient și îndatoritor. Sid supraveghea acțiunea de la distanță.

— Ceva nu-i în regulă cu el? l-am întrebat pe Erich.

Ridică din umeri.

— Șocul Schimbării ar fi trebuit să-l afecteze încă cu multă vreme în urmă. Și s-a aflat la cea mai mică distanță de armele paralizante. Calul lui aproape că l-a răsturnat din șa. *Mein Gott, Liebchen*⁶, ar fi trebuit să vezi Saint Petersburgul: Nevski Prospekt, canalele alunecând pe sub noi ca niște covoare zburătoare ce reflectă cerul, o trupă de cavaleriști înveșmântați în albastru și auriu încercând să ne taie calea, femeii distinse purtând blănuri și pene de struț, un călugăr stând în spatele unui trepied, cu capul sub faldurile de pânză ale aparatului de fotografiat... Văzându-i pe toți acei Morți Vii care treceau pe

⁵ *Liebchen! Doppchen!* = iubito! Păpușico! (în limba germană în text) (N. tr.).

⁶ *Mein Gott, Liebchen* = Doamne, iubito (în limba germană în text) (N. tr.).

lângă mine cu iuțeala fulgerului și-mi aruncau niște priviri de parcă ar fi văzut o imagine de coșmar, și știind că unul dintre ei, poate fotografu, putea fi un Șarpe, am fost cuprins de fiori.

Noi facem parte din tabăra Păianjenilor. Cealaltă tabără care luptă-n Războiul Schimbării e a Șerpilor. Suntem cu toții la fel, și Păianjenii, și Șerpii: Cetași Dubli și Demoni, fiindcă am fost scoși de pe liniile cosmice ale vieților noastre. Linia vieții îi aparține unei persoane de la naștere și până la moarte. Suntem Cetași Dubli pentru că putem acționa atât în cosmos cât și în afara lui și Demoni deoarece, spre deosebire de Fantome, părem rezonabil de vii când ne facem treaba. Toți cei care au funcția de Animator sau de Soldat sunt Demoni-Cetași Dubli, indiferent de care parte luptă. Totuși se spune că Zonele Șerpilor sunt pur și simplu scârboase. Iar Morții Vii sunt oamenii răposați din așa-zisul trecut.

— Ce făceai în Saint Petersburg înainte de ambuscadă? I-am întrebat pe Erich. Bineînțeles, dacă nu poți vorbi despre asta...

— De ce nu? Eram în 1883 și-l răpeam pe țăncul Einstein, care încăpuse pe mâna Șerpilor, *Liebchen*⁷, cu numai câteva hibernări mai înainte, ceea ce pune în primejdie victoria asupra Rusiei...

— ... care i-ar fi oferit drăguțului tău de Hitler lumea pe tavă vreme de cincizeci de ani iar mie mi-ar fi oferit ocazia de a fi iubită până la moarte de excelentele voastre trupe angajate în eliberarea orașului Chicago...

— ... dar care conduce la victoria la victoria finală a Păianjenilor și a Vestului asupra Șerpilor și-a comunismului, *Liebchen*. Nu uita asta. Oricum, acțiunea noastră n-a reușit. Șerpii puseseră străji, ceea ce-i foarte neobișnuit. Și nici nu fuseserăm avertizați despre acest lucru. Toată tărășenia a degenerat într-o harababură teribilă. Nu-i de mirare că Bruce și-a pierdut capul. Însă asta nu-i o scuză pentru el...

— Băiatul cel Nou? am întrebat.

Sid nu ajunsese încă la el, iar el stătea acolo unde-l lăsase Erich, cu pleoapele coborâte peste ochi. ca o statuie întunecată a rușinii și a furiei.

— *Ja*⁸, un locotenent din primul război mondial. Un englez.

— Atâta lucru am priceput și eu, i-am zis lui Erich. E într-adevăr efeminat?

⁷ Liebchen = lubito (în limba germană în text) (N. tr.).

⁸ Ja = Da (în limba germană în text) (N. tr.).

— *Weibischer*⁹?

Zâmbi și spuse:

— Trebuia să-l categorisesc și eu cumva când m-a făcut laș. Va ajunge un Soldat excelent, dar mai are nevoie de puțină șlefuire.

— Voi, bărbații, sunteți atât de inventivi când vă ciorovăiți, am zis în șoaptă. Dar nu trebuia să mergi până acolo încât să-i zici Șarpe, Erich dragă.

— *Schlange*¹⁰?

Surâsul i se strâmbă.

— Cine poate fi sigur în privința oricăruia dintre noi? zise. Lecția Saint Petersburg-ului mi-a demonstrat că spionii Șerpilor încep să fie mai deștepți decât ai noștri.

Ochii lui albaștri își pierduseră sclipirile luminoase.

— *Liebchen*, ești, tu însăși, doar un bun și loial Păianjen și nimic mai mult?

— Erich!

— Bine, am cam sărit peste cal și în ceea ce-l privește pe Bruce și în ceea ce te privește pe tine. Suntem cu toții cam istoviți zilele astea, luptând așa, la un pas de prăpastie.

Maud și Beau îl așezaseră pe roman pe o canapea și-l sprijineau, Maud suportându-i aproape toată greutatea, în vreme ce Sid continua să-i supravegheze, stând alături de Băiatul cei Nou, care tot îmbufnat era. Fata cea Nouă ar fi trebuit să fie deja alături de acesta, bineînțeles, dar nu se zărea nicăieri și m-am gândit că mica ticăloasă era probabil pe undeva prin Regenerator, făcând o criză nervoasă.

— Romanul arată destul de rău, Erich, am spus.

— A, Marcus e rezistent. E plin de virtute, cum ar spune ai lui. Și dacă e cineva care-l poate trezi la viață, aceea e fetița noastră de pe nava asta cosmică. Bineînțeles, dacă...

— ... poți numi asta viață, l-am completat, îndatoritoare.

Avea dreptate. Maud avea la activ cincizeci de ani de ciudate experiențe psihomedicale, în secolul al douăzeci și treilea. De fapt, Doc ar fi trebuit să se ocupe de Mark, însă el ar fi putut s-o facă numai înainte de a fi consumat conținutul ultimelor cincizeci de pahare.

— Maud și Mark. Va fi un experiment interesant, spuse Erich. Asemănător cu acelea pe care le făcea Goering folosind bărbați înghețați și țigănci despuiate.

⁹ *Weibischer* = Efeminat (în limba germană în text) (N. tr.).

¹⁰ *Schlange* = șarpe (în limba germană în text) (N. tr.).

— Ești un nazist împruțit. Pot să-ți spun că ea nu va folosi nimic altceva în afară de electroforeză și de sugestii profunde.

— Cum vei putea să fii sigură de asta, *Liebchen*, dacă ea va trage perdelele în jurul canapelei, lucru pe care observ că tocmai se pregătește să-l facă?

— Când ți-am zis nazist împruțit am vorbit serios.

— Exact.

Își pocni călcâiele și se înclină cu un milimetru.

— Erich Friederich von Hohenwald, *Oberleutnant*¹¹ în armata Celui de-al Treilea Reich. Căzut la Narvi, loc în care a fost recrutat de către Păianjeni. Linia vieții întărită de o Mare Schimbare petrecută după primul lui deces. În prezent, Comandant al orașului Toronto, unde întreține vaste ferme de prunci care să-i furnizeze carne pentru micul dejun, asta dacă ai încredere în ceea ce spun manifestele voiajorilor clandestini. La ordinele dumneavoastră.

— Oh, Erich, totul e atât de groaznic! am spus, mângâindu-i mâna.

Vorbele lui îmi amintiseră că el fusese unul dintre acei înviați culeși de pe liniile vieții lor din puncte aflate cu puțin înainte de punctul morții, a cărei dată fusese modificată de o Mare Schimbare ce avusese loc după învierea lor. Și, după cum află orice Demon, în cazul în care nu-i în stare să anticipeze acest lucru, e un chin drăcesc să-ți amintești viitorul și cu cât e mai scurt intervalul de timp dintre înviere și moartea ta petrecută undeva în cosmos, cu atât e mai bine. Pentru mine, binecuvântat fie Bab-ed-Din, acest interval de timp a constatat în vreo zece minute pline de agitație petrecute pe North Clark Street.

Erich își puse palma peste mâna mea.

— Sorții Războiului Schimbării, *Liebchen*. Măcar eu sunt Soldat și sunt uneori trimis în misiuni în viitor, și îți spun drept că nu-mi dau seama de ce avem mereu, dincolo, obsesia a ceea ce vom deveni. Eu aș fi fost un *Oberst*¹² stupid, subțire ca un pai și îngrozitor de înverșunat împotriva voiajorilor! Dar mă ajută puțin să văd chestia asta în perspectivă, și eu cel puțin ies în cosmos destul de des. Așa încât mă aflu într-o situație mult mai bună decât Animatorii, *Gott sei Dank*¹³.

¹¹ Oberleutnant = Locotenent (în limba germană în text) (N. tr.).

¹² Oberst = Colonel (în limba germană în text) (N. tr.).

¹³ Gott sei Dank = Slavă Domnului! (în limba germană în text) (N. tr.).

N-am dat glas gândului meu care spunea că un cosmos în schimbare e mai rău decât niciunul, dar m-am rugat la Bonny Dew¹⁴ pentru odihna tatălui meu, m-am rugat ca Vânturile Schimbării să sufle lin peste linia vieții lui Anton A. Forzane, profesor de fiziologie, născut în Norvegia și îngropat la Chicago. Cimitirul Woodlawn e un loc cenușiu și drăguț.

— E-n regulă, Erich, am spus. Și eu, ca Animatoare, îmi Găt Mitene.

Mă cercetă pe toate părțile, încruntat și suspicios, de parcă ar fi vrut să vadă dacă nu-mi lipsește vreun nasture.

— Îți gătești mitene? întrebă. Ce vrei să zici? Eu nu port niciuna. Vrei să-mi spui ceva despre mânușile lui Bruce, care, de altfel, pe el par să-i calce pe nervi dintr-un motiv pe care nu-l cunosc? Nu, acuma vorbind serios, la ce vă trebuie vouă, Animatorilor, mitene?

— Pentru că uneori mai tremurăm și noi. Cel puțin eu una tremur. Și, cum spuneam, îmi Găt Mitene.

O lumină slabă răsări pe mutra lui prusacă.

— Găt Mitene... Gott mit uns... Domnul fie cu noi.

Apoi strigă cu blândețe:

— Greta, nu știu cum pot să suport felul în care masacrezi o limbă minunată de dragul unor glume ieftine!

— Trebuie să mă accepți așa cum sunt, i-am spus, cu mitenele mele și cu toate celelalte lucruri pe care le mai am și pentru care îi mulțumesc lui Bonny Dew.

Și m-am grăbit să-i explic:

— Asta-i în franceză - *le bon Dieu* - bunul Dumnezeu¹⁵. Nu mă lovi. N-am să-ți mai spun niciunul dintre secretele mele.

Râse slab, de parcă și-ar fi folosit ultimele puteri vitale pentru a o face.

— Înveselește-te, am spus. N-am să fiu aici mereu, și-apoi există și locuri mai rele decât Zona.

Încuviință în silă, privind în jur.

— Știi ce, Greta, dacă-mi promiți să nu mai faci cine știe ce glumă îngrozitoare pe seama a ceea ce-ți voi spune, am să-ți mărturisesc ceva. Când sunt în misiune, îmi închipui că în scurtă vreme voi merge în culise pentru a-i face curte balerinei Greta Forzane, cea cunoscută de o lume întreagă.

¹⁴ Bonny Dew = Mândra Rouă (în limba engleză în text) (N. tr.).

¹⁵ Joc de cuvinte bazat pe pronunția aproape identică a expresiilor „Bonny Dew” și „Bon Dieu”. (N. tr.).

În privința culiselor avea dreptate. Zona arată ca o banală scenă centrală care are Vidul drept public. Vidul cenușiu, pe care nu-l prea deranjează ecranele de protecție care maschează Sala Chirurgicală (pfui!), Regeneratorul și Magazia. Între ultimele două se află barul, bucătăria și pianul lui Beau. Etajerele și scăunelele Galeriei de Artă se găsesc între Sala Chirurgicală și sectorul unde apare de obicei Ușa. Canapeaua de comandă se află în centrul scenei. În jur, la o distanță considerabilă, sunt răspândite șase canapele mari, joase – dintre care una era atunci ascunsă de perdele – și câteva mese. Parcă ar fi vorba de decorurile unui spectacol de balet. Iar personajele care apar mereu în scenă și costumele în care sunt ele înveșmântate nu discreditează cu nimic această impresie, iar pe cele mai multe dintre aceste personaje Diaghilev le-ar fi angajat pentru Baletul Rus încă de la prima probă, fără a le întreba măcar dacă sunt în stare să danseze în ritmul muzicii.

*„Săptămâna trecută în Babilon,
Noaptea trecută în Roma.”*

– Hodgson

O MĂNUȘĂ PENTRU MÂNA DREAPTĂ

Beau se instalase în spatele barului și discuta în surdina cu Doc, privind însă aiurea și părând palid și foarte profesionist în hainele lui albe și m-am gândit: *Damballa*¹⁶, sunt în Secțiunea Franceză! N-o zăream nicăieri pe Fata cea Nouă. Agitația stârnită de Mark se încheiase și Sid reușise în sfârșit să se apropie de Băiatul cel Nou. Îmi făcu semn și pornii și eu spre ei, trăgându-l pe Erich după mine.

— Bun venit, mândrule flăcău. Sidney Lessingham, un concetățean de-al tău, ți-e gazdă. M-am născut în King's Lynn, în 1564, și-am studiat la Cambridge, însă Londra a fost locul în care am vrut să trăiesc și să mor, cu toate că am trăit mai mult decât Bessie, Jimmie, Charlie și aproape și decât Ollie¹⁷. Și ce viață am mai dus! Am fost, pe rând, funcționar, spion, codoș – astea două din urmă-s niște meșteșuguri care se potrivesc de minune unul cu celălalt – poet neînsemnat, cerșetor și negustor de broșuri care vorbeau despre Înviere. Beau Lassiter, gâtlejurile ni-s uscate precum iasca!

¹⁶ Damballa = Joc de cuvinte bazat pe relativa asemănare dintre pronunția cuvântului Shamballa (ținut mitic, sediul spiritualității umane) și aceea a cuvântului menționat în text rezultat din sintagma "Dam bella" (Damă frumoasă) (N. tr.).

¹⁷ Bessie = Elizabeth I (1533–1603) – regină a Angliei între anii 1558–1603. Jimmie = James al VI-lea al Scoției, a domnit între anii 1567–1625 ca rege al Scoției și între anii 1603–1625, sub numele de James I, ca rege al Angliei. Charlie = Charles I (1600–1649), rege al Angliei între anii 1625–1649. Ollie = Oliver Cromwell (1599–1659), membru al Parlamentului Angliei din 1628, comandant al cavaleriei engleze. În 1653 a dizolvat Parlamentul și a condus Anglia ca Lord Protector (N. tr.).

Auzind cuvântul „poet”, Băiatul cel Nou își ridică privirile, rămânând totuși rezervat, ca și cum s-ar fi temut să nu fie vorba doar de o momeală aruncată cu dibăcie.

— Și ca să-i dau gâtlejului tău răgaz să fie udat cu băutură, viteazule, voi îndrăzni să ghicesc o întrebare pe care ai vrea s-o pui și să-i dau răspuns, continuă Sid să trăncănească. Da, l-am cunoscut pe Will Shakespeare. Eram de-o vârstă și el era un pungaș atâta de modest și de retras încât ne-ntrebam cu toții dacă el era-ntr-adevăr cel care scrisese toate piesele acelea de teatru. Mă iartă, scumpule, da' cred că ar fi bine să ne îngrijim de zgârietura aia.

Abia atunci am văzut că Fata cea Nouă nu-și pierduse capul, ci se dusesse la Sala Chirurgicală (pfui!) să aducă o trusă de prim ajutor. Întinse un pământuf spre obrazul năclăit de sânge al Băiatului celui Nou, spunând, cu o voce stridentă:

— Dacă-mi îngădui...

Alesese prost momentul. Ultimele vorbe ale lui Sid și apropierea lui Erich făcuseră ochii tânărului Soldat să se întunece. Fără a o privi măcar pe Fata cea Nouă, îi îndepărtă mâna cu un gest brusc, nervos. Erich mă strânse de mână. Trusa de prim ajutor căzu pe podea și unele dintre paharele pe care le aducea Beau fură cât pe ce s-o urmeze. Încă de când Fata cea Nouă sosise printre noi, Beau își închipuise că-i treaba lui să aibă grijă de ea, deși nu cred că ei doi ajunseseră la o înțelegere în această privință. Și era așa de pornit în privința asta deoarece la vremea respectivă eu mă dădeam în vânt după Sid, iar Maud, căreia-i plăceau cazurile dificile, era îndrăgostită de Doc.

— Ia-o ușurel, băiete, și-atunci ai să mă plăci! tună Sid, aruncându-i iarăși lui Beau o privire care spunea „Potolește-te”. Ea-i doar o biată păgână care-ncearcă să te aline. Poate că ai să-ți poți transforma furia în poezie dacă ai să-ți-o înghiți. Aici te-am prins, ce zici? Mărturisește: ești poet.

Nu-s prea multe lucruri care-i scapă lui Sid, și cu toate acestea pentru o clipă am uitat toată psihologia pe care-o știam și m-am întrebat dacă știa ce face cu intuițiile lui psihologice.

— Da, sigur că sunt poet, răcni Băiatul cel Nou. Sunt Bruce Marchant, Morți Vii nenorociți ce sunteți. Sunt un poet dintr-o lume unde până și linia vieții Regelui James și cea a scumpului vostru Will, cel pe seama căruia faceți glume, sunt tăvălite prin mocirla Șerpilor și călcate de picioarele murdare ale Păianjenilor. Schimbăm istoria, ne jefuim de orice certitudini, pretindem că

suntem al naibii de atotștiutori și de eficienți, că avem cele mai bune intenții, și ce-am reușit să facem? Mănuși EP afurisite, ca asta!

Și își ridică mâna stângă, în al cărei pumn înmănușat continua să țină cealaltă mănușă.

— Și ce nu-i în regulă cu mănușa asta din Efectele Păianjenilor, scumpule? Întrebă Sid. Spune-ne, dacă ne iubești.

Erich râse.

— Consideră-te norocos, *Kamerad*¹⁸. Eu și Mark n-am avut norocul să ne iasă mănuși la tragerea specială.

— Ce nu-i în regulă cu ea?! urlă Bruce. Amândouă-s pentru mâna stângă, fir-ar să fie!

Trânti mănușa de podea.

N-am fi avut cum să-l ajutăm nici dacă ni s-ar fi ordonat. Ne întoarse spatele și se îndepărtă, pășind apăsător. M-am gândit că, totuși, are să se țină departe de Vid. Erich îmi strânse mâna și-mi șopti, oftând:

— *Mein Gott, Liebchen*¹⁹, ce ți-am spus eu despre Soldați? Cu cât îi apucă mai rău, cu atâta e mai minoră cauza pentru care luptă! E o chestie valabilă în absolut toate cazurile!

Niciunul dintre noi nu râse. Din clipa în care Fata cea Nouă auzise numele Bruce Marchant, în ochi i se aprinsese o lumină, de parcă ar fi luat parte la taina împărtășaniei. M-am bucurat că în sfârșit o interesa ceva, căci până atunci fusese tot timpul acră și distantă, cu toate că recomandările pe care le prezentase la sosirea ei în Zonă spuneau că în anii douăzeci fusese o fată care-și cam făcea de cap prin Londra și prin New-York. În vreme ce aduna de pe jos efectele răvășite ale trusei de prim ajutor, ne aruncă priviri dezaprobatoare. Nu uită mănușa. O ridică de jos și-o puse în trusă, grijulie de parcă ar fi umblat cu sfintele moaște.

Beau îi tăie calea, încercând să-i vorbească, însă ea se strecură pe lângă el ca un duh și el se găsi iarăși în imposibilitatea de a face ceva, incomodat de tava pe care o căra în brațe. Se apropie de noi și se grăbi să scape de paharele cu băutură. Am luat o înghițitură zdravănă dintr-al meu, căci am văzut-o pe Fata cea Nouă pătrunzând, prin ecranul de protecție, în Sala Chirurgicală. Pur și simplu urăsc să mi se aducă aminte că avem în dotare așa ceva și sunt bucuroasă că Doc e prea beat ca

¹⁸ Kamerad = Camarade (în limba germană în text) (N. tr.).

¹⁹ Mein Gott, Liebchen = Oh, doamne, iubito (în limba germană în text) (N. tr.).

s-o poată folosi. Unele dintre tehnicile chirurgicale Arahnoide sunt foarte grețoase, lucru pe care l-am aflat în timpul unei experiențe personale pe care am plasat-o pe urmă în capul listei ce conține lucrurile pe care vreau să le uit.

Între timp, Bruce se întorsese deja printre noi, spunând:

— Uite ce e, de fapt nu-i vorba de afurisita aia de mănășă, lucru pe care-l înțelegeți foarte bine, Demoni oribili ce sunteți!

— Dar despre ce atunci, inimă vitează? întrebă Sid, a cărui barbă aurie, înspicată de fire albe, sporea impresia că el asculta plin de atenție și de inocență tot ceea ce i se spunea.

— E o chestiune de principiu, spuse Bruce, privind cu asprime spre noi.

Niciunul dintre noi nu schiță o cât de mică încercare de a zâmbi.

— E vorba, continuă ei, de ineficiența asta care-și pune peste tot amprenta și de moartea cosmosului – despre care să nu-mi spuneți că n-are nicio șansă să se petreacă – ascunse sub masca unei autorități benigne și atotștiutoare. Păianjenii – și-acesta-i doar un nume, iar noi de fapt nici nu știm cine sunt ei, căci luăm legătura doar cu alți agenți întru totul asemănători nouă – Păianjenii, cum ziceam, ne smulg din liniștea mormintelor ce ne-au fost hărăzite de liniile vieților noastre...

— Și-i un lucru rău acesta, flăcăule? murmură Sid, cu o expresie de totală inocență întipărită pe chip.

— ... ne învie, în cazul în care o pot face, și pe urmă ne spun că trebuie să ne luptăm cu o altă putere care călătorește prin timp și care-i aceea a Șerpilor – acesta fiind tot un simplu nume – putere care și-a pus în gând să pervertească și să înrobească întregul cosmos, fie el al vremurilor trecute, prezente ori viitoare.

— Și nu-i așa, flăcăule?

— Mai înainte de a apuca să ne trezim pe deplin, suntem Recrutați pentru Marele Joc al Timpului și ni se dau brânci în tuneluri și-n vizuini din afara spațiului și-a timpului, în aceste mizerabile odăițe, în acești jalnici saci cenușii, în aceste nenorocite de găuri pline de femeiuști – îmi cer scuze dacă am jignit persoanele de față – în aceste hrube create de Păianjeni, poate cu ajutorul unor gigantice implozii – și-aceasta-i doar o presupunere, căci nimeni nu știe sigur cum au fost ele create – și-apoi suntem expediați în tot felul de misiuni în trecut și-n viitor pentru a-i aduce istoriei schimbări menite să le pună Șerpilor bețe-n roate.

— Adevăr grăit-ai, flăcăule.

— Și de-acolo încolo tot ritmul e atât de rapid și de susținut, șocurile se produc cu atâta iuțeală, emoțiile ne sunt târâte în atât de multe direcții, metafizica noastră publică și personală ne e deformată într-un mod atât de nebunesc și firul subțire al realității, de care atârnăm cu toții, e înnodat în atâtea locuri încât nu mai putem niciodată să înțelegem cum stau lucrurile.

— Am simțit cu toții lucrul ăsta, flăcăule, spuse Sid pe un ton serios.

Beau încuviință, plecându-și capul lui cu creștetul gol și neted precum creștetul unui cap de mort.

Erich interveni, la rândul lui:

— Trebuia să mă fi văzut pe mine, *Kamerad*, pe vremea când nu adunasem încă cincizeci de hibernări.

Eu am adăugat:

— Și noi, fetele, am pățit la fel, Bruce.

— Oh, știu că am să mă obișnuiesc cu toate astea. Să nu credeți că n-am s-o pot face, spuse Bruce cu asprime. Nu-i vorba de asta. Și nu m-ar deranja confuzia personală, căci cugetul meu poate înțelege o încurcătură sau alta, nu m-ar deranja nici măcar să refac istoria și să distrug frumuseți neprețuite ale trecutului, frumuseți care au fost cândva socotite nepieritoare, nu m-ar deranja nimic din toate acestea dacă aș simți că faptele mele fac lucrurile să devină mai bune. Păianjenii ne asigură că pentru zădărnicierea planurilor Șerpilor e de o importanță hotărâtoare victoria finală a Vestului asupra Estului. Dar ce au făcut pentru a realiza acest lucru? Am să vă dau câteva exemple minunate. Pentru a echilibra balanța puterii în societatea mediteraneană timpurie, au întărit Creta, păgubind astfel Grecia, făcând din Atena un oraș fantomă, din Platon un fabulist vulgar și degradând întreaga cultură greacă până la nivelul la care orice cântec închinat acesteia ar trebui cântat într-o cheie minoră.

— Mai ai timp și pentru cultură? m-am auzit spunând și mi-am lovit imediat gura cu palma, muștrându-mă pentru ceea ce spuseseam.

— Însă tu îți amintești dialogurile, flăcăule, remarcă Sid. Și nu ocări Creta, căci am o dragă prietenă care-i Keftiană.

— Și pentru câtă vreme îmi voi mai aminti dialogurile lui Platon? Și cine și le va mai aminti după ce eu nu voi mai fi? îl provocă Bruce. Iată alt exemplu. Păianjenii vor o Romă puternică și, până-n prezent, au ajutat-o atâta de mult încât ea s-a

prăbușit, arsă de flăcările invaziilor popoarelor germanice și ale partilor, la câțiva ani după moartea lui Iulius Cezar.

De data asta cel care împunse cu coarnele fu Beau. Aproape toată lumea din Zonă adoră aceste lupte de tauri.

— Ai uitat să amintești, domnule, că această cădere a Romei, cea mai recentă dintre ele, a fost cauzată de Tripla Alianță Laică pe care Șerprii au realizat-o între Lumea Estică Clasică, Creștinătatea Mahomedanizată și Comunismul Marxist, încercând să poarte spre viitor torța puterii, cu ajutorul Bizanțului și-al Bisericii Estice, fără a o lăsa să ajungă în mâinile Vestului aflat de partea Păianjenilor. Acesta-i, domnule, Planul pe un Mileniu al Șerpilor, plan împotriva căruia luptăm, străduindu-ne să reînviem gloria Romei.

— E corect zis că ne străduim, ripostă Bruce. Iată încă un exemplu. Pentru a înfrânge Rusia, Păianjenii au împiedicat Anglia și America să participe la cel de-al doilea război mondial, asigurându-i astfel Germaniei posibilitatea de a invada Lumea Nouă și de a crea un Imperiu Nazist care se întinde de la minele de sare din Siberia până la plantațiile din Iowa și de la Nijni Novgorod până în Kansas City.

Se opri, iar mie mi se zburli părul, căci în spatele meu cineva începuse să cânte, cu o voce stranie care răsuna la fel ca și pașii care scârțâie pe zăpada înăsprită de ger.

— *Salz, salz, bringe salz. Kein' Peitsch', gnädige Herren. Salz, salz, salz.*

M-am întors și l-am văzut pe Doc apropiindu-se de noi în pași de vals mărunți, aplecat atâta de mult încât capetele șalului lui atingeau podeaua. Capul i se bălăngănea dintr-o parte într-alta și privirile lui treceau prin noi ca prin sticlă.

Înțelesesem totul, însă Erich îmi traduse în șoaptă:

— „Sare, sare, aduc sare. Nu mă biciuiți, domni milostivi.” Le vorbește compatrioților mei în propria lor limbă.

Doc își petrecuse ultimele luni ale vieții într-o mină de sare administrată de naziști.

Până la urmă ne observă și-și îndreptă trupul, după care-și aranjă jobenul cu foarte multă grijă. Se încruntă foarte tare, iar mie inima începu să-mi bubuie. Ridică din umeri și murmură:

— *Nicevo.*²⁰

— N-are importanță, domnule, traduse Beau, adresându-i-se în mod special lui Bruce. E adevărat că mari civilizații au fost

²⁰ Nicevo = Nu-i nimic (în limba rusă în text) (N. tr.).

împiedicate să se dezvolte sau au fost distruse de Războiul Schimbării, continuă el. Dar altele, cândva distruse încă pe când se aflau în fașă, s-au putut trezi la viață. În anii din preajma lui 1870 am călătorit pe un Mississippi care nu cunoscuse niciodată canonierele lui Grant. Am studiat pianul, limbile străine și legile probabilităților la Universitatea din Vicksburg, sub îndrumarea unor mari maestri europeni.

— Și-ți închipui că cultura ta de nimic, formată pe vapoarele cu aburi, poate compensa..., începu Bruce să spună.

— Nici vorbă de așa ceva, flăcăule, îl întrerupse Sid la momentul oportun. Națiunile sunt egale între ele, tot așa cum atâția bețivi sau nebuni sunt egali între ei, și în privința asta te încredințez că-s în stare să beau până când cel care se ncontrează cu mine cade lat, mort de beat. Ascultă la mine: națiunile nu-s atâta de firave încât să se ofilească și să dispară întâia dată când le măsluiești trecutul. Nu, nici când o faci pentru a zecea oară nu li se întâmplă așa ceva. Națiunile, băiete, sunt monștri cu măruntaie de fier și cu nervi de alamă. N-are rost să faci risipă de milă compătimindu-le.

— Întru totul adevărat, domnule, sublinie Beau, care se potolise, însă era foarte atent, ca să surprindă orice alt atac îndreptat împotriva Mărețului Sud. Cei mai mulți dintre noi pătrundem în Lumea Schimbării având concepția greșită că până și cea mai mică schimbare a trecutului, de pildă un grăunte de nisip mutat de la locul lui, va transforma întregul viitor. Și trece multă vreme până când mintea și judecata ni se pun de acord cu Legea Conservării Realității, care spune că atunci când trecutul e schimbat, viitorul se modifică doar atâta cât să se adapteze acestei schimbări, doar atâta cât să corespundă noilor date. Vânturile Schimbării întâmpină întotdeauna o rezistență maximă. Dacă n-ar fi așa, ar însemna că prima operație întreprinsă în Babilonia ar fi trebuit să șteargă de pe suprafața pământului New Orleans-ul, Sheffield-ul, Stuttgart-ul și locul de pe Ganimede în care s-a născut Maud Davies. Remarcă felul în care golul lăsat de prăbușirea Romei a fost umplut de imperiul germanilor creștinați. Numai un Demon expert în istorie ar putea cunoaște diferența care a existat între Biserica Romano-Catolică și Biserica Gotico-Catolică. Cum dumneata însuși ai spus, domnule, referindu-te la Grecia, e ca și cum o melodie veche ar fi cântată într-o cheie ușor diferită. În urma unei Mari Schimbări, culturile și oamenii se transformă, e adevărat, dar cea mai mare parte a structurii lor

continuă să fie ca și înainte, în afară bineînțeles de cazurile care sunt afectate de împrăștierea uzuală a accidentelor nefericite dar care sunt totodată nesemnificative din punct de vedere statistic.

— Bine, bine, savanți afurisiți, poate că concluziile mele au fost puțin exagerate, bombăni Bruce. Dar, așa, pentru variație, gândiți-vă puțin și la metodele ticăloase pe care le folosim în minunatul nostru Război al Schimbării. Îl otrăvim pe Churchill. O otrăvim pe Cleopatra. Îl răpim pe Einstein pe când e doar un copil.

— Șerpii au făcut-o cei dintâi, i-am amintit eu.

— Da, și noi i-am imitat. Și-atunci cât de ingenioși putem spune că suntem? ripostă el vorbind la fel de aprins ca o femeie înfuriată. Dacă avem nevoie de Einstein, de ce nu-l înviem, ca să tratăm cu el ca de la om la om?

Beau replică, servindu-și cultura personală în felii mai degrabă groase:

— *Pardonnez-moi*²¹, dar după ce te vei fi bucurat de statutul tău de Cetaș Dublu o *supcon*²² mai mult, vei înțelege că oamenii însemnați rar pot să fie înviați. Făpturile lor sunt prea cristalizate, domnule, iar liniile vieților lor prea îndărătnice.

— Iartă-mă, dar cred că astea-s prostii. Eu cred că, de fapt, cei mai mulți dintre oamenii însemnați refuză să facă târgul cu Șerpii sau cu Păianjenii. Ei disprețuiesc învierea la prețul pe care îl are.

Bruce strecură:

— Oricum ar sta treaba, ai acceptat învierea, și prin aceasta ți-ai asumat o obligație pe care, ca om de onoare, trebuie să o duci la îndeplinire.

— E drept că am acceptat învierea, spuse Bruce, în vreme ce o sclipire i se aprindea în ochi. Când, la Passchendaele, în '17, m-au smuls de pe linia vieții mele, cu zece minute înainte de a fi fost mort, m-am agățat de viața ce mi se oferea cu disperarea cu care un bețiv se agață de sticla de băutură. Dar chiar și în acele clipe m-am gândit că prindeam ocazia de a repara anumite rele petrecute de-a lungul istoriei, de a lucra în folosul păcii.

Vocea lui devenea din ce în ce mai întărită. Am observat că Fata cea Nouă îi arunca priviri pline de venerație.

— Dar pentru ce am aflat că le eram necesar Păianjenilor? Doar pentru a mă trimite să lupt în alte războaie, iarăși și iarăși, pentru a le face mai crude și mai împruțite, pentru a tăia mai

²¹ Pardonnez-moi = Scuzați-mă (în limba franceză în text) (N. tr.).

²² Soupçon = idee (în limba franceză în text) (N. tr.).

adânc brazda morții odată cu fiecare Mare Schimbare, pentru a contribui la croirea unui drum din ce în ce mai direct către moartea cosmosului.

Lăsându-l pe Bruce să bată câmpii, Sid mă prinse de mână și-mi șopti:

— În ce fel de bal crezi tu c-ar trebui să dănțuiască acest tâlhar cu mintea-nfierbântată ca să se potolească și negreșit să fie mulțumit? Lucrul acesta află-l, de zici că mă iubești.

I-am răspuns tot în șoaptă, fără a-mi lua ochii de la Bruce:

— Știi o persoană care-așteaptă doar ca el s-o bage-n seamă pentru a pune la cale orice fel de bal în care el ar vrea să dănțuiască.

— Fata cea Nouă, scumpo? E bine. Tâlharul ăsta grăiește precum un înger mânios. Mă-nduioșează și-asta nu îmi place.

Bruce tocmai spunea, cu o voce răgușită, dar puternică încă:

— Și astfel suntem trimiși în misiuni în trecut, și în urma fiecărei misiuni Vânturile Schimbării încep să sufle înspre viitor, încet sau puternic, după cum e rezistența pe care-o întâmpină, înconstrându-se uneori chiar și între ele, și oricare dintre aceste Vânturi poate să ne mute data morții înaintea datei învierii, așa că în orice clipă – chiar și aici, în afara cosmosului – putem să ne prăbușim și să putrezim ori să ne prefacem în praf și să ne risipim. Vântul care ne șoptește numele ar putea fi cel care tocmai se strecoară pe la încheieturile Ușii.

La auzul acestor vorbe, toate chipurile împietriră, căci nu șade bine să pomenești de Moartea prin Schimbare. Erich izbucni:

— Pușchea pe limbă-ți, *Kamerad!* Întotdeauna-i loc de-o altă înviere.

Însă Bruce nu-și ținu gura. Spuse:

— Așa o fi? Știu că așa făgăduiesc Păianjenii, dar chiar dacă se-ntorc în timp și smulg un alt Cetaș Dublu de pe linia vieții mele, va fi el același cu cel care sunt eu?

Se bătu cu pumnul în piept.

— Nu cred, continuă. Și chiar de-ar fi unul și același cu mine, cu conștiința neatinsă, de ce să fie înviat din nou? Doar pentru a lupta iarăși în și mai multe războaie și pentru a înfrunta și mai multe Morți prin Schimbare, de dragul unei formidabile puteri... – tonul vocii îi devenea din ce în ce mai puternic, apropiindu-se de limita maximă a intensității lui – unei formidabile puteri care-i atâta de ineficientă încât nu-i în stare să-i furnizeze unui biet Soldat smuls din mocirla Passchendaele-ului, unui nefericit

membru al Comandourilor Schimbării, unui Recuperat uitat de Dumnezeu un echipament așa cum se cuvine!

Și ne arată mâna lui dreaptă, lipsită de mănușă, cu degetele răsfirate, ne-o arată de parcă ar fi fost lucrul cel mai uimitor și cel mai demn de milă din întreaga lume.

Fata cea Nouă acționează exact la momentul oportun. Se strecură printre noi și, mai înainte ca el să apuce să-și miște degetele îi trase pe mână o mănușă neagră de armură care, oricine putea să vadă, i se potrivea perfect.

De data aceasta ne întrecurăm în hohote de râs. Râdeam, ne opream ca să dăm băutura pe gât și să ne batem unii pe alții pe spate, și-apoi izbucneam iarăși în hohote.

— *Ach, der Handschuh, Liebchen*²³! De unde-a făcut rost de ea? Îmi șopti Erich la ureche.

— Probabil că a întors-o pe dos pe cealaltă. Așa se transformă o mănușă pentru mâna stângă într-una pentru mâna dreaptă. Am făcut și eu așa ceva, i-am răspuns printre hohote, înveselită și mai mult de această idee.

— Atunci ar trebui să fie cu căptușeala în afară, obiectă el.

— Ei bine, atunci habar n-am, am zis. Avem tot felul de vechituri în Magazie.

— N-are nicio importanță, *Liebchen*, mă asigură el. *Ach, der Handschuh!*

În tot acest timp, Bruce rămase pe loc, admirând mănușa și mișcându-și din când în când degetele, iar Fata cea Nouă stătu lângă el, urmărindu-l de parcă el s-ar fi înfruptat dintr-un tort gătit de ea.

Când isteria se mai potoli, el își ridică ochii și o privi, zâmbindu-i.

— Cum ziceai că te cheamă?

— Lili, spuse ea.

Și credeți-mă că de-atunci încolo a rămas ca o *lily*²⁴ în gândurile mele, căci nu pot uita cum l-a potolit pe lunaticul acela.

— Lilian Foster, explică ea. Și eu sunt englezoaică. Domnule Marchant, am citit de nu știu câte ori „*Fantezia unui om tânăr*”.

²³ *Ach, der Handschuh Liebchen* = Vai, mănușa, iubito (în limba germană în text) (N. tr.)

²⁴ *Lily* = crin (*Lilium candidum*) (N. tr.).

— Serios? E o scriere deplorabilă. Din Epoca Întunecată. Adică din anii când mă afluam la Cambridge. În tranșee am compus niște poeme care erau ceva mai bune.

— Nu-ți îngădui să spui asta. Însă aș fi teribil de emoționată dacă le-aș asculta pe cele noi. Oh, domnule Marchant, ce straniu a fost să te aud pronunțând Passiondale²⁵.

— De ce, dacă mi-e îngăduit să întreb?

— Pentru că așa pronunț și eu acest nume în gând. Însă l-am căutat în dicționar și se pronunță mai degrabă Pas-ken-DA-luh.

— Să fii sănătoasă! Toți răcanii îi spun Passiondale, tot așa cum în loc de Ypres pronunță Wipers²⁶.

— Foarte interesant. Știi, domnule Marchant, pot să pun pariu că am fost Recrutați în timpul aceleiași operații, în vara anului 1917. Pe vremea aceea ajunsesem în Franța ca infirmieră a Crucii Roșii, însă îmi aflaseră vârsta și urmau să mă trimită înapoi.

— Câți ani aveai? Câți ai, adică? De fapt e același lucru.

— Șaptesprezece.

— Șaptesprezece în '17, murmură Bruce.

Ochii lui albaștri deveniseră sticloși.

Era un dialog de-a dreptul dulceag, și n-am putut să nu fiu de acord cu privirea plină de ironie pe care mi-o aruncă Erich, care parcă vroia să apună:

— Nu-i așa că-i minunat, *Liebchen*, că Bruce și-a găsit o școlăriță englezoaică prostituată de care să se ocupe între două operații?

Totuși, uitându-mă la Lili – cu părul ei negru, tăiat cu breton, cu colierul ei de perle și cu rochița ei strâmtă care de-abia-i ajungea până la genunchi – și la Bruce, care, înveșmântat în ținuta lui fercheșă de husar, se aplecase asupra ei, stângaci și tandru, am știut că eram martoră la începutul a ceva de care eu una nu mai avusesem parte de când Dave murise luptând împotriva lui Franco, cu ani întregi înainte ca eu să pătrund în Marele Joc al Timpului, că eram martoră la acel gen de eveniment care aproape că reușește să mă facă să-mi doresc să poată exista copii în Lumea Schimbării. M-am întrebat de ce n-am încercat să aranjez lucrurile în așa fel încât Dave să fie înviat, și mi-am zis: nu, totul s-a schimbat, eu însămi m-am schimbat, e

²⁵ Passiondale = Valea Pasiunii (în limba engleză în text) (n. tr.).

²⁶ Wipers = batiste (în limba engleză în text) (N. tr.).

mai bine ca Vânturile Schimbării să nu-l tulbure pe Dave, ori dacă o vor face, să nu aflu nimic despre asta.

— Nu, n-am murit în 1917, atunci am fost doar Recrutată, îi spunea Lili lui Bruce. Am prins în întregime anii douăzeci, după cum poți să-ți dai seama din felul în care mă îmbrac. Dar hai să nu vorbim despre asta, vrei? Oh, domnule Marchant, crezi că-ți poți aminti vreunul dintre poemele pe care-ai început să le compui în tranșee? Nu pot să-mi închipui că sunt mai bune decât sonetul acela al tău care se încheie cu:

„De vânt bătut e ramul și noaptea e profundă,
Vezi stelele, maimuță, și-n somn apoi te-afundă”.

Ultimul vers aproape că mă făcu să scap un chiot – ce maimuțe mai suntem și noi, m-am gândit – deși sunt cea dintâi care admit că versurile pe care le poți folosi cu cel mai mare succes când stai de vorbă cu un poet sunt propriile lui versuri, cât mai multe dintre ele dacă e posibil. Am hotărât că nu se putea întâmpla nicio nenorocire dacă aveam să-i las în plata lor pe cei doi britani și aveam să mă dedic lui Erich sau oricui avea nevoie de mine.

3

„Iadul e locul potrivit pentru mine. Căci în iad se duc cei mai de seamă oameni ai bisericii, cei mai însemnați cavaleri, uciși în turnire sau în vreun război grandios, soldații cei bravi și gentlemanii galanți. Cu ei am să mă duc și eu. Acolo se mai duc și doamnele grațioase care au câte doi sau trei iubiți pe lângă domnul și stăpânul lor. Acolo se duc aurul și argintul, blănurile de samur și de hermină. Acolo se duc cântăreții din harpă și menestrelii și regii pământului.”

– Aucassin

NOUĂ PENTRU O PETRECERE

Mi-am schimbat paharul cu unul plin, pe care l-am luat de pe tava cu care Beau se plimba printre noi. Culoarea cenușie a Vidului începea să fie cu adevărat plăcută, părând o ceață groasă prin care pluteau mii de mici diamante. Doc, plin de grandoare, stătea la bar având dinainte o ceașcă plină cu ceai aburind – material de completare, cred, din moment ce tocmai punea jos o sticlă golită. Sid râdea și în același timp vorbea cu Erich. Mi-am zis că totul începe să dea impresia unei petreceri, însă ceva părea totuși să lipsească.

Această impresie a mea nu se datora Menținătorului Principal. Ecranul acestuia, emanând o culoare roșie ca aceea a focului din cămin, strălucea printre ciorchinele de butoane de reglaj cu ajutorul cărora se realiza comanda și dintre care nu făcea parte înspăimântătorul comutator al Introversiunii, butonul care nu fusese folosit niciodată.

Perdelele canapelei pe care-o folosea Maud fură date de-o parte. Ea și romanul stăteau liniștiți unul lângă celălalt. El își privi cizmele strălucitoare și bulendrele cu care era îmbrăcat, cu un aer de parcă tocmai atunci s-ar fi trezit și nu i-ar fi venit să creadă ceea ce vedea, și spuse:

— *Omnia mutantur, nos et mutamur in illis.*

Am ridicat o sprânceană, privind spre Beau, care se întorcea spre bar cu tava, și el, făcând cinste străvechiului Vicksburg, îmi traduse:

— Toate lucrurile se schimbă și noi ne schimbăm odată cu ele.

Mark ne măsură leneș din priviri – și pot depune mărturie că zâmbetul unui roman e tot atâta de cald ca acela al cuiva aparținând oricărei alte naționalități – și în cele din urmă spuse:

— Suntem nouă, adică tocmai destui pentru o petrecere. Și canapele sunt destule. E bine.

Maud râse, plină de mândrie, iar Erich strigă:

— Bine ai venit înapoi din Vid, *Kamerad!*

Apoi, fiindcă e german și își închipuie că toate petrecerile trebuie să fie zgomotoase și ridicol de pompoase, se urcă pe o canapea și anunță:

— *Heren und Damen*²⁷, dați-mi voie să vi-l prezint pe cel mai nobil dintre romani, Marcus Vipsaius Niger, legat²⁸ al lui Nero Claudius (cel care într-un flux temporal anterior era numit Germanicus), pe omul care în 763 A.U.C. (E corect, Mark? Înseamnă 10 A.D., capete de dovleac!) a murit vitejește luptând împotriva parților și a Șerpilor în Bătălia de la Alexandria. *Hoch, hoch, hoch*²⁹!

Ridicărăm cu toții paharele și ovaționărăm alături de el, iar Sid urlă către Erich:

— Ia-ți picioarele de pe mobilă, tâlhar neșcolit!

Apoi rânji spre cei trei husari și spuse, cu glas tunător:

— Pe loc repaus, Recuperaților!

Mark și Maud își luară și ei câte un pahar cu băutură, romanul întristându-l pe Beau, fiindcă în loc de vinul falernian alese whisky cu sifon, și pe urmă fiecare dintre noi se trezi turuind într-un ritm năucitor.

Aveam multe chestii de adus la zi. Am flecărit, ca de obicei, despre război.

— Șerpilor plantează câmpuri de mine în Vid.

— Nu cred. Cum poți să minezi ceva ce nu există?

Apoi despre criza de whisky, de ace de siguranță, de stabilitin – care l-ar fi restabilit mult mai rapid pe Mark – și despre ceea ce se întâmplase cu unii indivizi pe care-i cunoșteam.

— Marcia? Oh, nu mai este pe-aici. (De fapt fusese prinsă de o Vijelie a Schimbării și se descompusese și-ncepuse să miroasă

²⁷ *Heren und Damen* = Domnilor și doamnelor (în limba germană în text) (N. tr.).

²⁸ Legat trimis al împăcatului într-o provincie a Imperiului roman (N. tr.).

²⁹ *Hoch, hoch, hoch* = Trăiască, trăiască, trăiască! (în limba germană în text) (N. tr.).

îngrozitor în mai puțin de cinci secunde, dar n-aveam de gând să le spun asta.)

Pe urmă Mark insistă să i se povestească istoria cu mănușa lui Bruce, prilej cu care ne prăpădirăm iar de răs cu toții. Romanul își aminti de un legionar care, fiindcă i se dăduse în mod accidental zahăr în loc de obișnuita sare, se dusese să se plângă tocmai la Octavian. Erich îl întrebă pe Sid dacă mai are vreo femeie-Fantomă în stoc, iar Sid își mângâie barba lui de țap bătrân și-i zise:

— Mie-mi pui asemenea-ntrebare, neamț nesățios? Ba, sunt vreo câteva frumuseți nemaipomenite, și-i printre ele o contesă austriacă din Viena lui Strauss, iar dacă nu suntem aici ca să ne-ndulcim, apoi atunci... Mmmm...

Mi-am înfipt degetul arătător în pieptul lui Erich, exact între doi dintre nasturii mici și aurii încrustați cu cap de mort.

— Tu, micuțul meu von Hohenwald, ești o amenințare pentru noi, fetele adevărate. Îți plac prea mult cele care nu s-au trezit din somnul lor, fantomele.

El mă numi micul lui Demon și mă strânse în brațe puțin prea tare, pentru a-mi arăta că-l învinuisem pe nedrept, apoi propuse să-i arătăm lui Bruce Galeria de Artă. Am găsit că ideea era cu adevărat înțeleaptă, dar când am încercat să-l conving să renunțe la ea a devenit încăpățânat. Bruce și Lili fură de acord cu propunerea. Tăietura de sabie de pe obrazul lui Bruce era acum doar o linie roșie și subțire, căci Lili apucase să-i curețe sângele închegat de pe față.

În orice caz, Galeria îți captează atenția. E vorba de o grămadă de picturi și de sculpturi, în special fleacuri ciudate făcute de Soldații veniți aici la recuperare. Cele mai multe dintre ele sunt confecționate din materiale care amintesc de Războiul Schimbării: tuburi de cartușe, cremene solzoasă, cioburi de ceramică antică lipite laolaltă pentru a închipui tot soiul de forme futuriste, aur incaș ciocănit și remodelat de marțieni, spirale din sârmă perlată de pe Lună, o pictură în tempera făcută pe un disc de cuarț crăpat și deformat care astupase cândva o spărtură din peretele unui cosmoport, o inscripție sumeriană dăltuită într-o cărămidă luată dintr-un cuptor atomic.

Sunt o mulțime de lucruri în Galerie și întotdeauna dau peste ceva ce n-am mai văzut înainte. Toate lucrurile acelea te fac să te gândești la tipii care le-au făcut, la vremurile și locurile îndepărtate din care au venit ei, și câteodată, când sunt

deprimată, vin și le privesc și asta mă face să mă simt și mai deprimată, dar mă și inspiră, ajutându-mă să-mi revin. Locul ăsta e singurul în care se păstrează istoria Zonei, și el nu se schimbă prea mult, pentru că lucrurile pe care le adăpostește și sentimentele pe care le trezește vederea acestor lucruri rezistă la acțiunea Vânturilor Schimbării mai bine decât orice altceva.

Prelegerea spirituală a lui Erich tocmai trecea pe lângă urechile mele mari, pe care mi le ascund sub o frizură de paj, în vreme ce eu mă gândeam cât de îngrozitor e că pentru noi nu există numai schimbări, ci și Schimbări. Nu poți ști cu siguranță dacă, de la o clipă la alta, ceea ce simți sau gândești e ceva nou sau doar ceva născut din cauză că Păianjenii sau Șerpii tocmai au modificat trecutul.

Vânturile Schimbării pot aduce nu numai moartea, dar și orice altceva în care prezența morții e atât de ștearsă încât nu mai poate fi simțită. Ele suflă cu o viteză de mii de ori mai mare decât cea cu care se scurge timpul, dar nimeni nu poate spune ce viteză are un Vânt al Schimbării ori până unde va ajunge suflul lui, câte pagube va face sau cât de iute se va potoli. Marele Joc al Timpului nu-i o neînsemnată joacă.

Iar în ceea ce ne privește pe noi, pe Demoni, ne bântuie mereu spaima că personalitatea noastră se va stinge încet și că altcineva se va cocoța în scaunul cârmaciului fără ca măcar să băgăm de seamă. Desigur, noi, Demonii, trebuie să fim în stare să ne amintim, în ciuda Schimbării. De-asta suntem Demoni, iar nu Fantome – cum sunt ceilalți Cetași Dubli – ori Morți Vii, ori Nenăscuți, și după cum drept a zis Beau, printre noi nu-i niciun om însemnat, dar și foarte puțini dintre cei de rând, fiind noi niște oameni dintr-un soi rar, motiv pentru care Păianjenii sunt nevoiți să ne recruteze oriunde dau de noi, fără a le păsa de pregătirea și de cunoștințele noastre. Suntem o Legiune Străină a timpului, un neam ciudat, oameni isteți dar aflați mereu în spatele primelor rânduri, dotați cu o nostalgie și un cinism înnăscute, adaptabili precum proteicii Centaurieni, însă având o memorie la fel de prodigioasă ca a hexapozilor Lunari. Suntem un fel de Oameni ai Schimbării, s-ar putea spune, un fel de cremă a celor damnați.

Însă uneori mă întreb dacă nu cumva memoria nu ne e chiar așa de bună precum credem, dacă nu cumva am uitat că am uitat și întregul trecut e de fapt total diferit de cel pe care ni-l amintim.

După cum spuneam, Galeria te face să te simți foarte deprimat. De aceea am luat-o la picior, zicându-mi:

— Înapoi la micul tău comandant afurisit, puștoaico.

Erich ținea în mână un vas verde, pe suprafața căruia străluceau în culoarea galbenă a aurului niște delfini, sau poate niște nave spațiale. Spuse:

— Și după părerea mea, asta dovedește că arta etruscă derivă din cea egipteană. Ești de acord, Bruce?

Bruce își ridică privirile și spuse, aprobat de zâmbetul admirativ pe care-l afișa neîncetat Lili:

— Ce-ai spus, dragă?

Fruntea lui Erich deveni la fel de întunecată cum era Ușa. M-am bucurat că husarii își lepădaseră săbiile și chivărele. Mai înainte însă ca Erich să apuce să binecuvânteze cu blagoslovite vorbe de ocară, Doc își făcu apariția, într-o stare de ebrietate care-l făcea să arate ca un hipnotizat. Se mișcă sacadat ca o păpușă spre Erich, îi înhăță vasul din mâini și spuse:

— Un minunat specimen al artei Venusienilor Mediu-Sistemic. Când Opthaş l-a terminat mi-a spus că nu-l poți privi fără a simți undele Apelor Venusiene din Nord încrețindu-ți-se în jurul copitelor. Însă ar putea arăta mai bine dacă l-ai ține invers Măntreb și eu, cine ești tu, tinere ofițer? *Nicevo*.

Apoi, plin de grijă, puse vasul la loc pe raft și porni mai departe.

Nimeni nu contestă că Doc cunoaște Galeria de Artă mai bine decât oricare dintre noi. A avut vreme s-o învețe pe de rost, deoarece e cel mai mai vechi locuitor al Zonei. Însă nu alesese prea inspirat momentul pentru a-și etala cunoștințele. Erich era gata să se repeadă după el, însă i-am spus:

— Nu, *Kamerad*. Adu-ți aminte de mânuși și de dulceață.

Ceea ce-l făcu să se mulțumească a se plânge:

— Acel *nicevo* e atât de trist și de disperat. *Ungeheuerlich*³⁰. Ascultă-mă pe mine, *Liebchen*, n-ar trebui să li se îngăduie rușilor să lucreze pentru Păianjeni. Nici măcar ca Animatori.

Am surâs amar și i-am strâns mâna.

— Nu se simte prea multă animație pe unde calcă Doc în zilele astea, nu-i așa? am căzut de acord cu el.

Îmi întoarse zâmbetul, puțin rușinat, și fața i se luminează, iar ochii lui albaștri fură din nou minunat de frumoși pentru o clipă.

³⁰ Ungeheuerlich = Revoltător, monstruos, groaznic (în limba germană în text) (N. tr.)

— Aș vrea să mă pot stăpâni și să nu mă mai reped așa asupra oamenilor, Greta. dar uneori sunt doar un bătrân gelos.

Ceea ce nu era întru totul adevărat, deoarece nu depășea nici cu o singură zi vârsta de treizeci de ani, chiar dacă părul îi era aproape cărunț.

Cei doi îndrăgostiți ai noștri o luaseră înainte, aproape topindu-se în ecranul de protecție al Sălii Chirurgicale, care era ultimul loc pe care eu una l-aș fi ales drept decor pentru preliminariile formale ale unei giugiuile în stil britanic. Însă se pare că Lili nu-mi împărtășea prejudecățile, cu toate că îmi amintesc că îmi povestise odată că slujise ceva vreme într-un Spital de Campanie Arahnoid înainte de a fi transferată în Zonă.

Însă, cu toate acestea, tot n-ar fi avut cum să treacă prin ceea ce trecusem eu în timpul scurtei și neplăcutei mele cariere de infirmieră în serviciul Păianjenilor, prilej cu care am suferit o cădere (și pe podea, dar și în ceea ce privește slujba mea de atunci). Și nici nu-i de mirare să ți se întâmple așa ceva când vezi un doctor transformând, printr-o simplă răsucire a unui comutator, o ființă umană grav rănită într-un lung ciorchine de fructe stranii și strălucitoare – pfui, numai când mă gândesc la asta îmi vine să-mi arunc cât colo toți nasturii și toate podoabele. Și când te gândești că drăguțul și bătrânul Tăticu' Anton își dorise ca Greta a lui, copilă gracilă, să devină doctoriță.

Ei bine, gândurile acelea nu mă conduceau încotro vroiam de fapt să merg, și la urma urmei începuserăm să petrecem, nu?

Doc bălmăjea ceva cu o viteză fantastică, adresându-i-se lui Sid. Nădăjduiam că nu avea să se apuce să imite tot felul de animale, lucru pe care se pricepe să-l facă suficient de bine pentru a-ți da fiori. Îmi amintesc chiar că odată, făcând așa ceva, îl jignise serios pe unul dintre ETeii aflați la recuperare.

Maud îi arăta lui Mark un *pas de deux* din secolul al douăzeci și treilea, iar Beau, așezat la pian, improviza în surdină o melodie în ritmul pașilor ei.

Când notele relaxantei melodii ne pătrunseră în suflete, chipul lui Erich se luminează. Mă târî după el. Curând, tălpile mele nu mai călcau pe podeaua abrazivă ca praful de diamant, pe care n-o tapetăm deoarece cei mai mulți dintre ETeii noștri, dragii de ei, preferă ca ea să fie aspră. M-am trântit pe canapeaua de lângă pian, afundându-mă între perne, cu un pahar plin cu băutură în mână, în timp ce iubitul meu nazist se pregătea să-și descarce

prin cântec *Weltschmerz*-ul³¹, ceea ce nu mă îngrijora prea mult, deoarece vocea lui de bariton e acceptabil de melodioasă.

Totul începea să fie foarte plăcut. Menținătorul trândăvea, menținând Zona în realitate și ancorând-o de cosmos, fără a se consuma prea mult, vâslind arar. Uneori izolarea Zonei e foarte confortabilă și te poate face să te simți fericit.

Beau privi spre Erich ridicând întrebător din sprâncene. Erich încuviință, printr-o mișcare ușoară a capului, și-n clipa următoare începură să cânte un cântec pe care-l știm cu toții, dar a cărui proveniență îmi e, totuși, necunoscută. Fără să-mi dau seama de ce, cântecul îmi aduse aminte de Lili, și m-am întrebat de ce a devenit o tradiție a Stațiilor de Recuperare ca persoanele nou-venite să fie numite Lilii³². În ceea ce o privește pe Lili, acesta-i adevăratul ei nume.

*Pe când adaști în Ușă, ieșit de tot din spațiu,
Vântul Schimbării suflă, tot suflă, fără sațiu,
Dar nu-ți atinge chipul, și râzi și tandru zici:
„Recuperat lunatic, spre mine vin’, aici Pătrunde cu grăbire.
Misiunea ți-e ncheiată. Intră, și-n urmă-ți Ușa să fie încuiată.”*

³¹ Weltschmerz = pesimism (în limba germană în text) (N. tr.).

³² Lilii = crini (*Lilia candidorum*) (N. tr.)

*„De Bailhache, Fresca, doamna Cammel, se învârteau
Dincolo de orbita tremurătoarei Urse
Sparți în atomi.”*
– Eliot

S.O.S. DIN NECUNOSCUȚ

Mi-am dat seama că pianul îl lăsase pe Erich să se descurce de unul singur. Beau, Maud și Sid tocmai se repezeau spre canapeaua de comandă. Menținătorul Principal emitea intermitent culoarea verde a semnalului de urgență. Mi-a fost foarte ușor să recunosc apelul pe care Păianjenii îl lansează în caz de primejdie. Pentru o clipă am simțit că mi se face rău. Erich își pierdu răsuflarea înainte de a apuca să strige „Ușa”, iar eu îmi trăsei în spate unul dintre acele foarte folosite șuturi mentale. Însoțiți de Mark, ne grăbirăm să pornim spre centrul Zonei, pe urmele celorlalți.

Când ajunserăm alături de ceilalți, sclipirile emise de Menținător începură să scadă în intensitate, iar Sid ne spuse să nu ne mișcăm, fiindcă-l deranja agitația umbrelor noastre. Râmaserăm încremeniți ca niște statui, în vreme ce el, cu un ochi lipit de ecran, mângâia butoanele de control de parcă și-ar fi mângâiat partenera în timp ce făceau dragoste.

O mână sensibilă se strecură pe lângă comutatorul pentru Introversiune, până la Menținătorul Secundar și imediat Zona deveni la fel de întunecată ca sufletul meu și pentru mine nu mai exista nimic în afară de mâna lui Erich și de conștiința faptului că Sid avea grijă de o lumină verde pe care eu nici măcar nu eram în stare s-o zăresc, deși ochii mei avuseseră suficient timp la dispoziție pentru a se acomoda.

Pe urmă lumina cea verde începu încet-încet să se facă iarăși văzută, și am putut zări bătrânul și dragul și dăătorul de încredere chip al lui Sid, pe care combinația dintre culoarea verde a luminii și cea aurie a bărbii îl făcea să semene cu acela al unui triton. În cele din urmă ecranul se luminează, strălucind orbitor, și Sid reaprinse luminile în Zonă. M-am tras înapoi.

— Și cu asta i-am înhățat, flăcăilor, oricine ar fi ei și-n orice timp s-ar afla. Pregătiți-vă pentru o culegere.

Beau, care bineînțeles că se afla la cea mai mică distanță de el, îl privi atent. Sid ridică din umeri, îngrijorat.

— La-nceput mi s-a părut că semnalul venea de pe globul nostru, cu o mie de ani înainte de nașterea Domnului, dar acel semnal a pâlpâit și s-a stins ca focul unei vrăjitoare. După cum arată acum, apelul vine dintr-un loc mai mic decât Zona, rătăcind prin cosmos. Mi s-a mai părut la un moment dat că îl recunosc pe primul individ care ne chemase – un atomist de la antipozi, pe nume Benson-Carter – dar pe urmă treaba s-a cam schimbat.

— Nu suntem în faza potrivită a ritmului cosmic al Zonelor pentru a putea realiza o culegere, nu-i așa, domnule? întrebă Beau.

— Nu, băiete, răspunse Sid.

Beau continuă:

— Credeam că nu avem programată nicio culegere. Și că nu avem ordin să fim pe recepție.

— N-avem, spuse Sid.

Ochii lui Mark străluciră. Îl bătu pe umăr pe Erich.

— Asta-i o capcană a Șerpilor. Mă prind pe un dinar octavian contra a zece mărci imperiale că-i așa.

Erich rânji, arătându-și dinții.

— Mai întâi treci prin Ușă, ca să iei parte la viitoarea operație, și după ce-o faci pariul e valabil.

Nu era nevoie de acele replici pentru a-mi da seama că era vorba de ceva serios și pentru a-mi trece prin minte gândul că există întotdeauna o primă oară când te lovești de ceva care-i cu adevărat din afara cosmosului. Șerpii ne descifraseră codurile de mai multe ori.

Maud împărțea arme, în tăcere, iar Doc o ajuta. Numai Bruce și Lili se țineau deoparte. Însă treaba lor era să stea de veghe.

Ecranul se luminează. Sid se întinse spre Menținător, spunând:

— În regulă, sârguincioșilor. Amintiți-vă că prin Ușa asta intră în cosmos și ies din el cei mai dubioși dintre pungași.

Ușa apărură la locul ei, în dreapta sus, și începu să se întunece mult prea repede. Izbucni o rafală râncedă și sărată de vânt marin – dacă așa ceva poate exista – dar nu era vorba de vreun Vânt al Schimbării pe care să-l cunosc. Și nu de puține ori le-am înfruntat. Ușa se făcu neagră ca smoala, apoi urmă o fâlfâire de

bice cenușii, îmblănite, și o străfulgerare a arămiului și auriului cărnii, apoi ceva întunecat, după care se auzi tropăit de copite. Erich stătea cu arma paralizantă sprijinită pe antebrațul stâng, gata să tragă. Ușa dispăru într-o clipită și văzurăm un Lunar argintiu, înzestrat cu tentacule, și un satir venusian venind drept spre noi.

Lunarul căra o grămadă de veșminte și de arme. Satirul o ajuta pe o femeie cu talie de viespe să care un cufăr de bronz care părea foarte greu. Femeia purta o fustă scurtă și un bolero de piele cu guler înalt, de un cafeniu atâta de închis încât părea aproape negru. Avea o pieptănătură care-i aduna părul în două coarne, era îndrăzneț împodobită cu aur, purta sandale, gleznieri și brățări de aramă – dintre care una era un Comunicator placat cu aramă –, iar de cingătoarea ei lată de aramă atârna o secure cu două tăișuri și cu coadă scurtă. Avea tenul întunecat, iar fruntea și bărbia îi erau repezite spre înapoi, ceea ce însă nu o făcea să arate deloc rău. Avea o față care semăna cu un minunat vârf de săgeată, și era o față cunoscută, fir-ar să fie!

Înainte să pot striga: „Kabysia Labrys”, Maud mi-o luă înainte, zgomotoasă:

— E Kaby, împreună cu doi prieteni. Dați drumul la două femei-Fantomă.

Și-atunci l-am recunoscut pe prietenul meu, Lunarul Ilhilihis, și în mijlocul acelei confuzii am găsit răgazul să mă bucur de faptul că începeam să fiu în stare să deosebesc una de alta mutrele acoperite cu blană argintie ale Lunarilor.

Ajunseră lângă canapeaua de control. Illy își trânti la pământ povara, iar ceilalți puseră jos cufărul. Kaby se clătină, însă îi respinse pe cei doi ETei când aceștia vroiră s-o sprijine și-l străpunse pe Sid cu privirea când acesta vru să-i imite, cu toate că ea era „draga lui prietenă keftiană” despre care-i pomenise lui Bruce.

Se sprijini cu mâinile pe canapea și trase de două ori aer în piept cu atâta putere încât i-am văzut vertebrele împungându-i pielea pe porțiunea care-i rămânea dezgolită deasupra mijlocului, după care-și înălță capul și ceru:

— Vin!

În vreme ce Beau se grăbea s-o servească, Sid încercă din nou s-o prindă de mână, spunându-i:

— Dulceațo, până acum nu te-am auzit niciodată chemând în ajutor, și de-aia nu m-am prins puțin mai înainte...

— Păstrează-ți mângâierile pentru Lunar, îi tăie ea vorba.

Am privit spre Ilhilihis și – pe Zeus! – am văzut că unul dintre cele șase tentacule ale lui era pe jumătate retezat.

Asta era o treabă de care trebuia să mă ocup eu. Îndreptându-mă spre Lunar, am recapitulat în gând ceea ce știam despre el: „Nu uita că, deși e înalt de doi metri și jumătate, cântărește doar vreo douăzeci și cinci de kilograme. Nu-i place să fie înșfăcat și să audă sunete joase. Cele două picioare ale lui nu sunt tentacule și nu se mișcă la fel cu acestea. Picioarele le folosește ca să mășăluiască, iar tentaculele ca să țopăie. Pe acestea din urmă le mai folosește și pentru vederea la mică distanță și, bineînțeles, pentru a manipula lucrurile. Dacă-și întinde tentaculele înseamnă că-i relaxat. Dacă și le retrage, e nervos sau e în alertă. Dacă și le retrage brusc, înseamnă că-i scârbit. Ca să salute...”

Exact în acel moment unul dintre tentaculele lui, la fel de aromat și de ușor ca un pământuf pentru șters praful, îmi mângâie fața.

— Illy, bărbate, a trecut multă vreme de când nu te-am mai văzut, i-am spus, și i-am mângâiat și eu fața cu degetele.

A trebuit să fac un efort de voință ca să nu-l îmbrățișez, însă nu m-am putut stăpâni să nu-mi întind mâna, cu un gest protector, spre tentaculul lui rănit, însă el și-l îndepărtă de mine, cu o mișcare șerpuită, iar micul laringe artificial pe care-l avea prins pe o latură a trupului chițai:

— Copil rău. Tăticu' o să-aibă grijă de el însuși. Greta, fetițo, ai bandajat vreodată măcar o caracatiță de pe Terra?

De fapt chiar bandajasem o caracatiță pământeană, una inteligentă, cam la un sfert de milion de ani după nașterea lui Iisus, însă nu i-am spus asta. L-am lăsat să comunice cu mine mângâindu-mi palma cu unul dintre tentacule – și trebuie să recunosc că nu m-am dumirit niciodată în privința acestui limbaj al gâdilatului și că m-am întrebat adesea de la cine învățase Illy engleza – și l-am urmărit folosindu-și alte două dintre tentacule pentru a extrage din buzunar un fel de leucoplast lunar și a și-l lipi peste rană.

Între timp, satirul îngenunchease peste sipetul de bronz, care era împodobit cu mici cranii, cu cruci având inele în vârf și cu

svastici – cu toate că părea mult prea vechi pentru a putea proveni din vremea nazismului. Satirul îi spuse lui Sid:

— Ț-a mers mintea, Șef, cân' ai văzut Ușa năvălin' înăuntru, și-ai micșorat gravitatea sub ea, da' pot căpăta și io nițel ajutor acu'?

Sid atinse Menținătorul Secundar. Am devenit cu toții foarte ușori. În vreme ce stomacul meu făcu o tumbă, satirul clădi deasupra cufărului mormanul de haine și de arme pe care-l cărase Illy, apoi se cabră, ridicând toată acea greutate, și o așeză cu grijă la capătul barului. Am hotărât că instructorul de limbă engleză al satirului trebuia să fi fost, la rândul lui, un personaj nemaipomenit, cu care aș fi vrut să mă fi întâlnit.

Sid se gândi să-l întrebe pe Illy dacă vroia un sector cu gravitație lunară normală, însă băiatului meu îi place să se amestece printre ceilalți și fiind atât de ușor, nu-l prea deranjează gravitația normală pământeană. Cândva, apropo de chestia asta, îmi spusese:

— Oare l-ar deranja pe un gândac gravitația jupiteriană, Greta, fetițo?

L-am întrebat pe Illy despre satir și mi-a spus că numele acestuia era Șaptevezi și că nu-l întâlnise niciodată înainte de operația de față. Știam că satirii sunt din viitorul de peste un milion de ani, iar Lunaticii din trecutul de-acum un milion de ani, și mi-am zis - Cristoase! - că trebuie să fie o operație într-adevăr importantă sau urgentă pentru ca Păianjenii să folosească două ființe despărțite de două milioane de ani, diferență temporală care, știți, îți cam dă sentimentul că ești neînsemnat, minuscul.

Tocmai mă pregăteam să-l întreb pe Illy câte ceva despre treaba asta când Beau veni în galop dinspre bar, aducând un pocal de lut pământean vopsit în roșu și negru, plin cu vin. Încercăm să ne dotăm cu o gamă largă de ustensile necesare degustării ca să-i putem face pe toți să se simtă ca acasă. Kaby îi înhăță pocalul din mână, îl goli dintr-o singură înghițitură și-l trânti pe podea. Așa se comportă ea, în ciuda faptului că Sid a încercat s-o educe. Apoi reveni asupra gândurilor ei, atâta de concentrată încât ochii i se holbară și buzele i se întinseră, lăsându-i dinții la vedere. Arăta-n clipa aceea mai puțin umană decât cei doi ETei. Parcă era o furie. Numai un călător în timp știe cât de mult pot semăna cei vechi cu personajele pe care contemporanii lor le-au pictat pe pereți ori le-au dăltuit în piatră.

Țipătul ei strident îmi făcu părul măciucă. Lovi cu pumnul în canapea și strigă:

— O, Zeițo! Trebuie neapărat să văd Creta distrusă, înviată și acum din nou distrusă? E mai mult decât poate îndura umila ta slugă.

Părerea mea era că ea ar fi putut suporta orice.

Toți se năpustiră asupra ei cu întrebări despre Creta chiar și eu i-am pus una, înspăimântată de ceea ce auzisem – dar ea își ridică brațul, cerând să se facă tăcere, trase adânc aer în piept și începu:

— În cumpănă stătea lupta. Ca niște șiruri negre de centipezi năpustitu-s-au ale dorienilor arce asupra corăbiilor noastre copleșite de numărul lor. Ascunși de stânci, Șaptevezi și cu mine stăteam pe plaja luminată, lângă puștile cu ace, gata să le facem, pe tăcute, găuri fatale întunecatelor arce. Alături de noi stătea Ilhilihis, deghizat în monstru marin. Însă în clipa aceea... în clipa aceea...

Atunci am văzut că nu mai era chiar tipa de fier pe care o știam. Vocea i se frânse și ea începu să tremure și să plângă sfâșietor, cu toate că fața ei continua încă să fie o mască a furiei. Apoi vomă, dând afară tot vinul pe care-l băuse. Sid se apropie de ea și încercă s-o aline, lucru pe care cred că era de mult nerăbdător să-l facă.

„Când iau un ziar și-l citesc, mi se pare că zăresc fantome târându-se printre rânduri. Trebuie că există fantome în întreaga lume. Mă gândesc că ele trebuie să fie la fel de multe ca firele de nisip.”

– Ibsen

SID INSISTĂ ASUPRA FEMEILOR-FANTOMĂ

Iubitul meu elisabetan își înfipse pumnii-n șolduri și începu să ne dea ordine ca unor copii nervoși care au început să-și facă de cap.

— Iată ce e, domnilor: aceasta-i o Stație de Recuperare pe care deocamdată o conduc eu, așa cum e ea. O pacoste a tuturor operațiilor! Chiar dacă toate lucrurile se vor desface în bucăți și întreaga Lume a Schimbării se va dărâma, tu, fecioară războinică, ai să te odihnești și-ai să guști în liniște niște vin mai înainte de a povesti mai departe. Iar tovarășii tăi au să aibă o companie pe măsura lor. Să n-aud nicio împotrivire. Beau, dacă ne iubești, cântă-ne ceva vioi.

Kaby se relaxă și-l lăsă pe Sid să o mângâie grijuliu pe spate în semn de încurajare, spunând, plină de ciudă:

— Bine, Burtosule!

Atunci, așa să-mi ajute, în acordurile Marșului Bizamului – pe care Beau îl învățase de la mine – ne-am dus să aducem fete pentru cei doi ETei și cu toții ne găsirăm perechea potrivită.

Acum cred că-i momentul să subliniez că o mulțime de lucruri care se spun, în Lumea Schimbării, despre Stațiile de Recuperare, sunt departe de a fi adevărate și, pe deasupra, întotdeauna nouă zecimi din ceea ce s-ar putea spune sunt lăsate pe dinafară. Sigur că Soldații care ne trec pragul caută să se simtă bine, dar în același timp sunt cu toții adânc răniți în suflețe, ca să nu mai vorbim de sărmanele lor trupuri. Veți vedea de îndată că așa stau lucrurile.

Credeți-mă, o operație temporală nu-i o glumă, și așa, ca introducere, am să vă spun că din o sută de indivizi de-abia dacă găsești unul care-i în stare să îndure să fie smuls de pe linia vieții lui și să devină un Cetaș Dublu pe deplin conștient, adică un

Demon ori un Soldat. Și de ce are nevoie o creatură care s-a luptat pe viață și pe moarte și-i efectiv întoarsă pe dos și foarte grav vătămată? De cineva care să aibă grijă de ea, care să-i arate simpatie, care să-i oblojească rănilor. Și-i de foarte mare ajutor dacă acel cineva este de sex opus, treabă care-i valabilă la orice specie.

Iată deci datele de bază privitoare la Zonă și la nebunia în care-și desfășoară ea activitatea. Ele sunt valabile pentru marea majoritate a celorlalte Stații de Recuperare și Locuri de Distracție. Denumirea de Animator poate induce în eroare, dar mie îmi place. Un Animator trebuie să fie un excelent petrecăreț și mai mult decât atât. Ca Animatoare, trebuie să știi să fii infirmieră, psiholog, actriță, mamă, etnolog practician și o grămadă de alte lucruri ale căror denumiri sunt ceva mai lungi. Și înainte de toate un prieten pe care oricine să se poată baza.

Niciunul dintre noi nu întrunește toate aceste calități. Nici pe departe. Dar ne străduim. Când se face auzit un apel, Animatorii trebuie să uite de ranchiună, de invidie, de gelozie și de orice alte apucături și să-și amintească doar că sunt oameni energici, vioi și sensibili, pentru că atunci nu mai au timp decât pentru a da ajutor fără a întreba pe cine ajută!

Și unei bune Animatoare nu-i pasă de fapt pe cine ajută. Să luăm, de pildă, situația care se crease atunci. Deși nu-mi era prea ușor să-l părăsesc pe Erich, îmi era clar că trebuia să mă ocup de Illy, deoarece Lunarul era foarte departe de casă și, la urma urmei, Erich cel puțin se afla printre antroipoizi. Ilhilihis avea nevoie de cineva care să fie simpatic.

Îmi place Illy, și nu doar fiindcă-i un fel de uriaș rezultat parcă din încrucișarea dintre o maimuță-păianjen și o pisică siameză. (Deși, dacă stai să te gândești bine, asta-i o combinație drăguță.) Îmi place ca individ. Așa că eu eram persoana potrivită să aibă grijă de ei după ce venise la noi ciopârțit și epuizat în urma unei operații ingrate. Acum, că mi-am ținut discursul, ignoranții Lumii Schimbării se pot apuca să facă glume nesărate. Dar vă întreb: cum ar putea o relație dintre mine și Illy să fie altfel decât platonică?

Sid nu putea fi sigur că aveam în stoc femele octopode sau nimfe, însă ar fi fost posibil să avem. Totuși, Ilhilihis și Șaptevezi optară pentru oameni adevărați, și sunt sigură că Sid le împărtășea părerea.

Maud îi strânse mâna lui Mark și se îndreptă spre Șaptevezi.

— Văd că ai copite ascuțite și că ești deja desfrânat, îi zise, imitând felul în care obișnuiesc eu să vorbesc, așa cum imită orice altceva.

De la pian, Beau aruncă o privire încruntată spre Lili, încercând probabil să-i sugereze că ar fi fost cazul să se ocupe ea de satir în locul lui Maud, care ar fi fost mai bine să aibă grijă în continuare de Mark, căci acesta suferise o vătămare destul de gravă și avea nevoie de cineva viu alături de ei. Însă pentru oricine în afară de Beau era clar că între Bruce și Lili începuse să se înfiripe ceva atât de serios încât cei doi nu puteau fi deranjați.

Erich se prefăcu că era foarte îndurerat pentru că-l părăseam. Însă știam că nu era. Își închipuie că e foarte priceput în a se ocupa de femeile-Fantomă și-i place să-și etaleze măiestria. Iar dacă te dai în vânt după chestii dintr-astea – și, îmbărbătată fie femeia care sunt, cine nu se dă în vânt măcar din când în când după așa ceva? – atunci îți dai seama că e într-adevăr destul de ingenios.

Sid o aduse din magazie pe Contesă – o minune de femeie blondă, purtând o rochie strâmtă de satin alb și o pălărie din care răsărea o pană de egretă – o tipă mult mai frumoasă decât Maud, decât Lili sau decât mine, însă străvezie ca fumul de țigară. Erich își pocni călcâiele – diavol negru căzându-i perfid la picioare – îi sărută mâna și, plin de mândrie, o conduse spre o canapea. Vorbindu-i în nemțeasca lui, încercă s-o învioreze, scuturând țanțoș din cap, zâmbindu-i cu gura până la urechi și copleșind-o cu flaterii abile. Iar când începu și ea să flirteze și când privirile ei de vis se aprinseră flămânde, și se fixară asupra lui, îmi dădui seama că Erich era fericit și mândru că nu făcea de rușine *Reichswehr*-ul³³. Nu, când era vorba de așa ceva n-aveam de ce să-mi fac griji în ceea ce-l privea pe micul meu comandant.

Mark se alesese cu o grecoaică, o hetairă pe nume Phryne – nu aceea care probabil că încă își mai execută faimosul număr de striptease în Atena – și încerca s-o trezească dându-i să soarbă mici înghițituri din paharul lui plin cu scotch cu sifon, însă privirile pe care i le arunca mereu Kabyei nu lăsau loc niciunei îndoieli în privința alegerii pe care o făcuse inima lui. Sid încerca s-o convingă pe războinica fătucă să se servească și cu niscaiva măsline și pâine hipercalorică pe lângă vin și, mare minune, Doc părea să poarte cu Șaptevezi și cu Maud o conversație animată și rațională, probabil schimbând impresii despre Apele Venusiene

³³ Reichswehr = Armata Reichului (în limba germană în text) (N. tr.).

din Nord. Cât despre Beau, acesta începuse să cânte „Steagul Zdrenguțit al Panterei”. Iar Bruce și Lili, sprijiniți de pian, îi zâmbeau apreciativ, turuind însă între ei doi de mama focului.

După ce-i inspectă pe toți, Illy chițăi:

— Animalele cu haine sunt atâta de reconfortante, drhagă! Parcă ați purta cu toții niște drapele cu voi!

Poate că avea dreptate, deși drapelul meu ar fi putut flutura în cinstea Miercurii Cenușii³⁴, căci purtam o fustă și un pulover de culoare cenușie. Își întinse un tentacul ca să-mi privească gura, pentru a-și face o idee despre zâmbetul meu, și chițăi încet:

— Îți par neinteresant, banal, pentru că n-am și eu drapelul meu, Greta, fetițo? Sunt eu doar un Mort Viu venit din trecutul de acum un milion de ani, unul la fel de cenușiu și de lipsit de viață cum e astăzi Luna, care era odată o planetă de vis, debordând de aer și apă și înțesată cu păduri de pene, ori sunt o ființă la fel de stranie și de interesantă pentru tine precum ești și tu pentru mine, fetiță din viitorul de peste un milion de ani?

— Illy, ești dulce, i-am spus, atingându-l ușor cu palma.

Am observat că blana încă îi tremura de încordare și mi-am zis că-i vremea să dau naibii ordinele lui Sid și să-l iscodesc despre ceea ce făcuseră el, Kaby și satirul. După ce că se afla la un milion de ani de casă, nu era drept să fie și îmbufnat. Și-apoi, ce vreți, eram și eu curioasă.

³⁴ Ash Wednesday = Miercurea Cenușii (sărbătoare la englezi) (N. tr.).

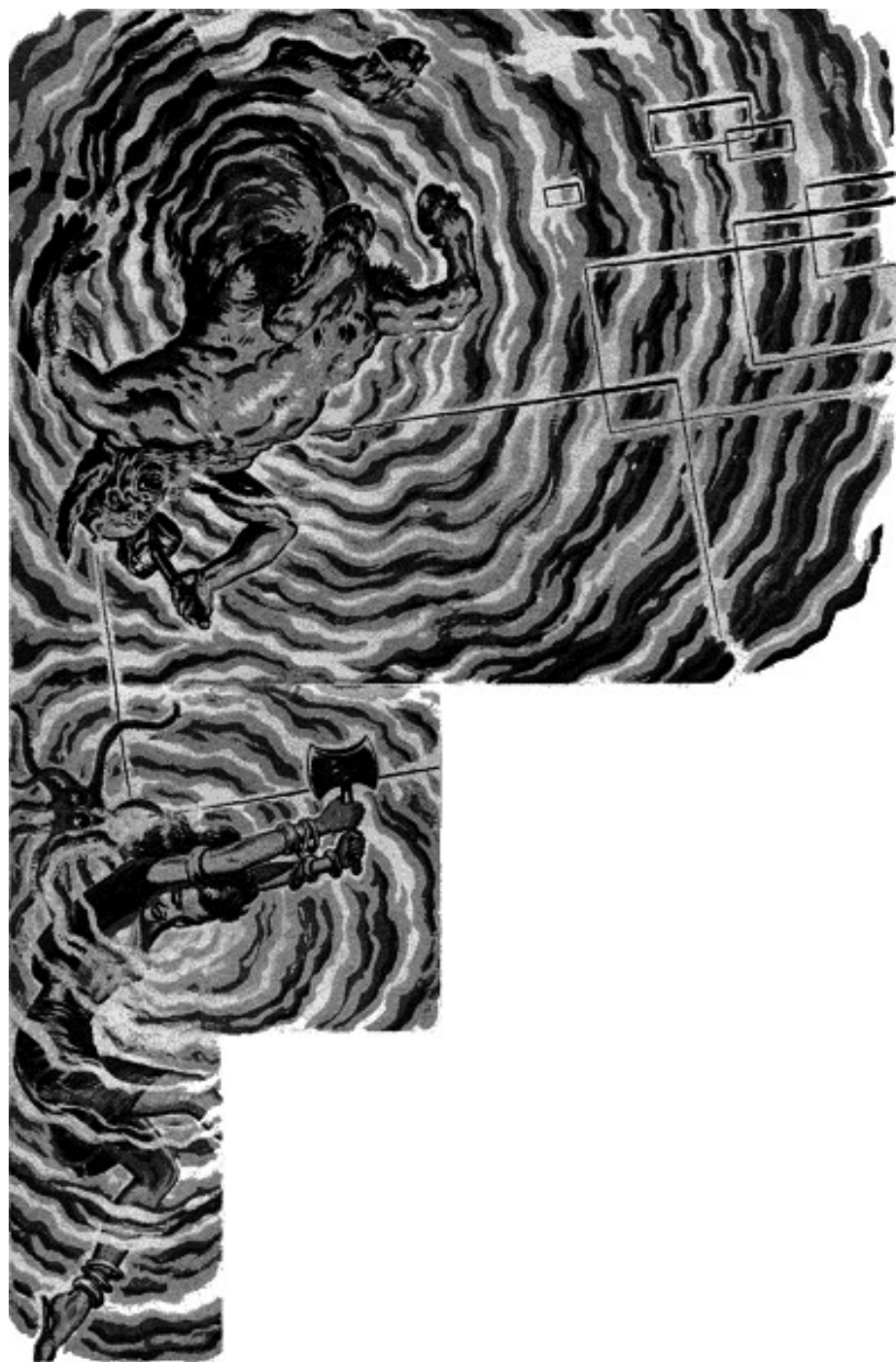
„Fecioara, Nimfa și Mama formează eterna Trinitate regală a insulei, iar Zeița care e aici venerată în fiecare din cele trei aspecte ale ei – Lună Nouă, Lună Plină și Lună în Ultimul Pătrar – e zeitatea suverană.”

– Graves

CRETA – CIRCA 1300 î.Hr.

Kaby împinse înapoi spre Sid câteva măslina și o bucată de pâine și dădu hotărâtă din cap, dând de înțeles că știe ea ce face când Sid își ridică mirat sprâncenele lui stufoase. Se ridică în picioare pentru a-și sublinia hotărârea. Cu toții încetară brusc să mai vorbească. Chiar și Bruce și Lili. Vocea și chipul Kabyei nu exprimau încordare, dar nici prea relaxate nu s-ar putea spune că erau.

— Vai vouă, Păianjenilor! Vai vouă, celor din Creta! Vă aduc vești. Primiți-le plini de curaj, ca niște femei cu adevărat puternice. Când ne-am depliat armele, auzit-am iarba de mare sfârâind și trosnind. Ne-am repezit toți trei în spatele zidului de piatră, și am văzut cum ale noastre arme deveneau albe ca lumina solară a unei raze calorice a Șerpilor! Ne-am temut să nu fim copleșiți de numărul dușmanilor. Mi-am folosit Comunicatorul ca să lansez un semnal.

Nu știu cum reușește să vorbească astfel, dar o face, și încă în engleză, atunci când socotește că are ceva important de raportat și poate că uneori îi trebuie ceva timp ca să se pregătească.

Beau pretinde că toți anticii își elaborează, pentru a-și exprima gândurile, replici ritmate cu aceeași dezinvoltură cu care noi exprimăm aceleași gânduri prin cuvinte simple. Dar nu știu câtă încredere pot să am în departamentul lingvistic din Vicksburg. Deși nu știu de ce-mi mai băteam capul cu asemenea lucruri, din moment ce Kaby era chiar înaintea mea, vorbind așa cum vorbea.

— Dar n-am murit acolo, ștregarilor. Sperat-am însă să pot vătăma corăbiile grecilor, poate chiar cu-a Șerpilor armă calorică. Așa că cu grăbire-am încercat să-i iau din flanc. Cei doi tovarăși ai mei – care-s bărbați, dar totuși au curaj – alătura de mine se târau. Curând ajuns-am să-i putem vedea pe cei ce pregătiseră ambuscada. Mulți erau ei și Șerpi cu toții, și-n straie de cretani erau înveșmântați, infamii.

Un murmur de indignare se făcu auzit, căci nemilosul nostru Război al Schimbării își are codul său, după cum am aflat de la Soldați. Fiind însă Animatoare, nu-s obligată să spun ce gândesc despre asta.

— Zăritu-ne-au când i-am zărit și noi, continuă Kaby, și dat-au drumul unei salve ucigașe. Raze calorice și raze penetrante lovitu-au peste tot în jurul nostru, într-o furtună aprigă de vânt și foc, iară Lunarul un tentacul și-a pierdut luptând pentru a Cretei întreită Zeiță. Așa că ne-am pus la adăpost după un deal de nisip și ne-am cârmit spre apă fuga. Îngrozitoare-a fost priveliștea pe care-acolo le fu dat ochilor noștri să o vadă: ale Cretei corăbii erau scufundate, unele, iar altele chiar în acele clipe se duceau la fund, mânjind albastrul cerului cu răsuflarea de funingine prin care își dădeau duhul. Încă o dată ne snopiseră grecii, cu ajutorul Șerpilor. Ale lor corăbii negre mișunau în jurul epavelor noastre, precum niște gândaci negri care de obicei se hrănesc cu scârnavii, dar care de astă dată se înfruptau din sânge de eroi. Acolo, pe-acea plajă de soare luminată, simțit-am răsuflarea Viforului Schimbării schimbând ceva-n adâncul meu, sădind acolo dureri străine. O jumătate-a amintirii mele fu dublată, o jumătate-a liniei vieții-mi fu-ndoită, răsucită, și trei noi alunițe-mi apărură pe brațul cu care-mi mânuiesc spada. Zeiță, Zeiță, întreită Zeiță...

Vocea începu să-i tremure și Sid întinse mâna spre ea, însă ea-și îndreptă trupul.

— Zeiță întreită, dă-mi curaj să pot a spune tot ce s-a întâmplat. În apă noi ne-am repezit, nădăduind că vom scăpa de ne vom scufunda. De-abia sub luciul apei am apucat să ne ascundem când razele calorice-au lovit deasupra noastră, făcând întreaga suprafață verde și liniștită a mării să se transforme într-un alb și urlător infern. Dar, cum cred că deja v-am spus, lansasem un semnal cu Comunicatorul, și-o Ușă se deschise în fața noastră în adânc, chiar dedesubtul ucigătorilor nori de aburi. Trecut-am ca plevușca-nspăimântată prin Ușă, dimpreună cu o grămadă de apă.

Odată, în largul Coastei Aurii a Chicago-ului, Dave îmi dăduse lecții de scufundare liberă și, amintindu-mi-le, am putut să-mi imaginez cum trebuie să fi arătat Ușa din adâncuri de care vorbea Kaby.

— Totul fu haos pentru o secundă. Apoi se închise Ușa, trântindu-se în urma noastră. Tocmai la țanc fuseserăm culeși într-o Cameră Rapidă a Păianjenilor, care se bălăcea în apa adâncă de două picioare și care era mult mai strâmtă decât Zona asta. Avea la bord un găgăuță bătrân, un magician pe nume Benson-Carter, care numaidecât făcu ca să dispară apa și raportă, folosindu-și Comunicatorul. Eram deja uscați și ne simțeam ca niște oameni adevărați, iar Illy apucase să-și lepede costumul lui de baie, când am privit către Menținător. Lucea, se preschimba și se topea! Și numai ce-l atinse, Benson-Carter se și prăbuși pe spate, cuprins de spasmul morții. Pe urmă-ncepu Vidul să se întunece, să se subție, să se micșoreze și-n jurul nostru să se-adune, așa că, drept vă spun, folosindu-mi Comunicatorul am dat semnal, făr'-a mai pierde vremea! Cu siguranță nu pot să vă spun ce strivea lent acea Cameră Rapidă, dar pot să spun că ne temeam ca nu cumva mârșavii Șerpi să fi aflat o cale de a ne descoperi și Zonele și Pânzele de Păianjen care ne leagă prin nimicul cenușiului Vid și să fi descoperit cum să ne atace-n afara cosmosului!

De data aceasta nu se auzi niciun fel de murmur. Și era absolut neprefăcută această reacție. Fuseserăm loviți acolo unde ne dureau și am putut vedea că toți erau la fel de înspăimântați ca și mine. În afară, poate, de Bruce și de Lili, care încă se mai țineau de mâini și continuau să se privească galeș Mi-am zis că ei fac parte din acel gen de oameni pe care dragostea îi face

curajoși, gen căruia eu una nu-i aparțin. Încă doi oameni cărora să le port de grijă, mi-am zis.

Kaby continuă:

— Văd că înțelegeți ce simțeam. Eram înfricoșați de moarte. De-am fi putut, am fi fost gata chiar să Introvertim Menținătorul, tăind toate legăturile ce ne țintuiau și șansa ne-am fi încercat-o fără a comunica cu nimeni. Dar vechiul Menținător era o baltă roșie, încinsă și clocotitoare, plină cu bule mari ca niște mingi. Am stat încremeniți și încordați, privind cum Vidul se strânge-n jurul nostru. Eu continuam să-mi folosesc Comunicatorul pentru a lansa semnale.

Mi-am închis strâns pleoapele, ceea ce n-a făcut decât să mă ajute și mai mult să mi-i închipui pe toți trei așteptând să-i înghită Vidul. (Aveam cea soră încă? Da, Bibi Miriam.) Plină de poezie, povestea mă prinsese-n mreje.

— Benson-Carter, zăcând, murind, credea și el că Șerpii erau de vină pentru ce se-ntâmplase. Știa că moartea e în el pătrunsă, așa că-n șoaptă-mi spuse despre-a lui misiune, dându-mi precise instrucțiuni despre modul în care să răsucesc cele șapte mânere ale morții, blocându-le în sens invers mișcării acelor de ceas: unu, trei, cinci, șase, doi, patru, șapte, și-apoi ai la dispoziție o jumătate de ceas; după ce pe al șaptelea l-ai răsucit, nu mai umbla la ele, ci ieși afară-n grabă și nu-nceta să mergi.

Nu înțelesesem nimic din aceste ultime vorbe ale ei și-mi dădeam seama că nimeni nu pricepuse mare lucru, cu toate că Bruce îi șoptea ceva lui Lili ca și cum s-ar fi prins. Mi-am amintit că zărisem capete de mort săpate pe suprafața cufărului de bronz. Am privit spre Illy și el încuviință, mișcându-și un tentacul, și își răsfirea alte două, spunând, presupun, că da, Benson-Carter spusese așa ceva însă el, Illy, nu știa prea multe despre asta.

— Acestea toate și-ncă multe altele în șoaptă mi le-a spus, continuă Kaby, destăinuindu-mi, cu ultimele lui puteri, toate poruncile secrete pe care le primise, căci nu fusese trimis pe noi să ne salveze, ci avea o misiune separată, însă îmi auzise SOS-ul. Sid, cu tine trebuia să ia el legătura, ca prim pas al misiunii sale, și să ia de la tine trei husari negri, trei Demoni însemnați cu cap de mort, trei bravi Soldați, și-apoi să aștepte pân' la următoarea potrivire a Zonelor cu ritmul cosmic – abia cât de la prânz până la cină – și să îi ducă mai apoi în Egiptul nordic, în epoca celui din urmă dintre cezari, în anul mării căderi a Romei, pentru a începe o operație în miezul unei bătălii de lângă un oraș numit după

Alexandru Tracul, o operație care să schimbe mersul bătăliei și să-i arunce până în țării pe împuții Șerpi, pe toți agenții lor, pe toți Morții lor Vii! O, iartă-mă, Zeiță, acumă îmi dau seama cum mi-ai îndrumat cel din urmă pas, pe când eu mă gândeam că tu m-ai părăsit, căci nesocotisem semnul pe care mi-l dăduseși prin cele trei alunițe ce-mi apăruseră pe braț. Găsit-am Zona lui Sid, și-acesta-i primul pas. Și-i văd aici pe cei trei husari negri, iară noi am adus arma și veșmintele de războinici parți, pe care le-am salvat din osândită Camera Rapidă, atunci când Ușa voastră a apărut, taman la țanc, și Camera ce-n jurul nostru se strângea afară ne-a scuiat și-apoi s-a făcut nevăzută, în ea închizând leșul lui Benson-Carter. Zeiță întreită, seacă laptele din sânii tuturor femeilor pe care-aicea eu le reprezint și le strecoară-n vine cea mai întunecată ură! Să ne răzbunăm acum pe Șerpi! O, dulcea răzbunare o vom afla-n Egiptul nordic! Acolo răzbuna-vom pierderea Cretei, a insulei tale, o, zeiță! Și o victorie va fi pentru Păianjeni! Zeiță, o Zeiță, ne stă-n puteri să-ntoarcem cursul întâmplărilor!

Răcnetul care mă făcu să-mi vâr capul între umeri și să-mi astup urechile nu fu scos de Kaby, care continua să-și declame monologul, ci de Sid. Dragul de el era atât de roșu la față încât mai că-mi venea să-i amintesc că tensiunea sanguină ridicată te poate omorî la fel de ușor oriunde, chiar și-n Lumea Schimbării.

— Dar încetați odată pălăvrăgeala asta despre operații! Să fiu al naibii dac-am s-o îndur! Căci nu vreau să vă aud spunându-vă următoarele replici într-un spital de campanie. Kabysia Labris, nebună ești să sugerezi așa ceva. Și ce-i toată pălăvrăgeala asta despre reglaje, ceasuri, capete de mort, butoane și-alte treburi? Ce-i toată această lălăială, ce-i acest talmeș-balmeș, ce-i astă scamatorie? Și unde-s armele despre care trăncănești? În cutărul ăsta vrednic de un pui de lele, socot.

Ea încuviință, cu chipul lipsit de orice expresie, aproape timidă, părăsită de elanul poetic al cărui ultim ecou se făcu auzit în vocea ei tremurătoare:

— Nimic altceva nu-i decât o mitică bombă atomică tactică.

„După scurgerea a 0,1 milisecunde (a zecea mia parte dintr-o secundă), raza sferei de foc atinge aproximativ 45 de picioare (13,7 metri), iar temperatura e de aproximativ 300 000 de grade Celsius. În acest moment, luminozitatea, observată de la o distanță de 100 000 de iarzi (5,7 mile) e de aproximativ 100 de ori mai mare decât cea a Soarelui, observată de pe suprafața Pământului... Sfera de foc ajunge rapid la raza maximă de 450 de picioare, în mai puțin de o secundă de la explozie.”

- Los Alamos

TIMP DE GÂNDIRE

Fraților, atâta a fost de-ajuns ca să ne facă pe toți, în afară de Kaby și de cei doi ETei, să începem pe dată să schelălăim. Poate să pară straniu că Oamenii Schimbării - care sunt în stare să gonească prin timp și spațiu și să se strecoare în afara cosmosului și care cunosc, cel puțin din auzite, arme ale următorului miliard de ani, cum ar fi Bomba Mentală - sunt cuprinși de panică atunci când se găsesc în preajma unei mici și primitive drăcii inventate pe la jumătatea secolului al XX-lea. Ei bine, ei se simt exact la fel de înfricoșați cum s-ar fi simțit inventatorii bombei atomice dacă li s-ar fi adus în laborator un tigru bengalez.

Sunt o ignorantă într-ale fizicii, însă știu că Sfera de Foc e mai mare decât Zona. Și nu uitați că, pe lângă grija bombei, în ultima vreme fuseserăm asaltați de o grămadă de alte vești proaste cu care încă n-avuseserăm vreme să ne obișnuim, cum ar fi de exemplu noutatea că Șerpii descoperiseră cum să ne penetreze Zonele și să le facă să implodeze, topind Menținătorii. Ca să nu mai vorbesc de impresia generală - sugerată de cele întâmplate în Saint Petersburg și-apoi în Creta - că Păianjenii începeau să piardă teren în Războiul Schimbării.

Și totuși, un colțișor liber al minții mele simți șocul constatării că ne lăsam așa de ușor copleșiți de panică. Trebuia să admit un lucru neplăcut, acela că ne găseam cu toții cam în aceeași stare ca și Doc, deosebirea fiind că noi nu căutam să scăpăm apelând

la sticlă. Sau poate că începeam și noi s-o facem în ultima vreme.

— Scăpați naibii de ea! țipă Maud, și împingându-l pe satir de lângă ea, se îndepărtă în grabă de cufărul de bronz.

Beau, stăruind asupra ideii care le venise prea târziu celor trei în Camera Rapidă, suieră:

— Domnilor, trebuie să realizăm Introversiunea.

Și sări peste scaunul din fața pianului și o luă la goană spre canapeaua de control, urmat de Erich, care se albise la față.

— *Gott in Himmel, ja*³⁵!

Uitată și părăsită, înfumurata Contesă rămase proțăpită pe cataligele ei subțiri, ținând în mână un pahar de vin gol.

Am tresărit, căci a realiza o Introversiune a Zonei e de câteva ori mai rău decât a te adăposti într-o tranșee ca să te aperi de o bombă atomică. O Introversiune nu numai că menține Ușa atâta de bine închisă încât nici măcar Vânturile Schimbării nu mai pot pătrunde dincolo de ea, dar mai și izolează complet Zona, tăindu-i toate legăturile cu cosmosul.

Și n-am avut niciodată ocazia să discut cu cineva care se aflase în vreo Zonă în timpul unei Introversiuni.

Mark o făcu pe Phryne să se ridice din poala lui și se repezi după Maud. Grecoica-Fantomă, care căpătase deja ceva consistență, privi în jur, cuprinsă de o spaimă vagă, și-și strânse hitonul verde în jurul gâtului, cu o mișcare stângace. Pentru o clipă atenția mea se concentrează în exclusivitate asupra ei și m-am întrebat dacă persoana sau Mortul Viu de dincolo, din cosmos, de pe a cărui linie fusese extrasă Fantoma nu era muncită, când se întâmplau lucruri ca cele de față, măcar de niște visuri stranii ori de niște gânduri ciudate.

Sid reuși să-l oprească pe Beau, deși fu aproape răsturnat de acesta, și-l îmbrățișă pe cartofoi într-o strânsoare puternică precum aceea a unui urs, ținându-l departe de Menținător. Mugi:

— Doamne, ești nebun? Ți-ai pierdut mințile? Maud! Mark! Marcus! Magdalena! Luați-vă mâinile de pe cufărul ăla!

Maud măturase de deasupra cufărului veșmintele, arcurile, tolbele cu săgeți și tot ce se mai găsea acolo și trăgea cufărul spre sectorul Ușii, ca să-l poată arunca repede când avea să apară Ușa, presupun, iar Mark se purta de parcă ar fi vrut, în același timp, s-o și ajute și să-i și smulgă cufărul din mâini.

³⁵ *Gott in Himmel, ja!* = Pe Dumnezeu din cer, da! (în limba germană în text) (N. tr.).

Își continuară treaba, ca și cum n-ar fi auzit o vorbă din ceea ce spusese Sid. Mark strigă:

— Dă-i drumul, *meretrix*³⁶! În el se află răspunsul pe care Roma-l va da părților de pe Nil!

Kaby îi urmărea, vrând să-i sară în ajutor lui Mark, însă stăpânindu-se, din cauză că-i repugna să se încaiere cu – ei bine, cred că de fapt Mark i-a zis astfel în latină – o biată târfă.

Apoi, deși eram la o distanță la care-ar fi trebuit să le zăresc cu greu, am văzut, atâta de clar de parcă aș fi privit printr-o lupă, cum cele șapte țeste afurisite de pe suprafața superioară a cufărului de bronz încep să se miște către încuietoare, și-atunci mi-am pierdut mințile și-am rupt-o la fugă în direcția opusă, însă Illy mă cuprinse cu trei dintre tentaculele lui, cu gesturi line, și chițăi:

— Liniștește-te, Greta, fetițo, nu începe și tu. Stai liniștită, că de nu tăticu' are să te bată la fund. Vai, vai, da' voi, ăștia cu două picioare, știu că puteți goni ca vântul când vă puneți în gând să o faceți.

În goana mea, trăsesem după mine cale de vreo câțiva iarzi corpul lui ușor ca un fulg, însă până la urmă reuși să mă facă să mă opresc. Îmi revenii aproape complet în fire.

— Dați-i drumul, am zis! repetă Sid, fără niciun rezultat, și-i dădu drumul lui Beau, continuând totuși să-și țină o mână pe umărul cartoforului.

Pe urmă grasul meu amic din Lynn Regis privi absorbit spre Vid și zbieră, fără a se adresa cuiva în special:

— Mii de draci! Vă închipuiți că am să mă răzvrătesc împotriva stăpânilor mei, că am să-i părăsesc pe Păianjeni, că am să mă ascund în pământ ca o vulpe istovită și-am să astup în urma mea intrarea în vizuină? La naiba, nu-s așa de laș! Cine propune așa ceva? Introversiunea nu-i ceva la care să recurgi ca ultimă soluție. Ea-nseamnă sfârșitul, dacă nu e aprobată și supervizată. Și ce-ați fi zis dacă aș fi realizat Introversiunea înainte de a recepționa chemarea-n ajutor pe care a lansat-o Kaby? Aud?

Războinica fecioară încuviință, aprobându-i spusele cu o expresie aspră întipărită pe chip. El observă și îi făcu semn cu mâna, dojenind-o.

— Nu-i vorba că aș aproba nebunescul vostru plan privitor la acel cufăr al Diavolului, înși într-o doagă. Cât despre a scăpa de

³⁶ Meretrix = prostituată (în limba latină în text) (N. tr.)

bombă... O, zei, o, zei, îngăduiți-mi un minut de gândire, spuse el, acoperindu-și fața cu palmele.

Timpul de gândire era un articol care-n clipa aia nu se găsea nici măcar pe lista cu produse strict raționalizate. Și cu toate acestea Șaptevezi, culcându-se hotărât pe șuncile lui păroase în locul în care-l abandonase Maud, lansă o remarcă ucigător de critică la adresa noastră, zicând:

— Fain le-ai zis, Șef.

Pe urmă Doc se ridică în picioare lângă bar, fălos ca Abe Lincoln, cu jobenul pe cap, cu șalul la gât și îmbrăcat în bulendrele lui din secolul al XIX-lea, și ceru să se facă tăcere, ridicând brațul, care nu-i mai tremura, după care spuse ceva care suna cam așa:

— Introvers, invers, mănuș'.

Apoi pronunția lui deveni mai mult decât perfectă.

— Știu foarte precis ce trebuie să facem, continuă el.

Faptul că în Zonă se făcu o liniște ca-n biserică și că noi lăsarăm baltă ceea ce făceam, așteptând cu respirația tăiată ca un sărman bețiv să ne spună cum să ne salvăm îmi dovedi cât de înspăimântați, de slabi și de disperați eram.

Doc spuse ceva care suna cam așa:

— Invers... cușer..., lăsându-ne să-l privim încordați încă câteva clipe, după care lumina din ochii lui se stinse și el scuipă un „Nicevo” și se lăsă să alunece peste bar cu mâna întinsă. Apucă o sticlă și începu să dea băutura pe gât fără a se opri din alunecare.

Înainte ca Doc să atingă podeaua, profitând de faptul că priveam cu toții spre bar, Bruce sări pe suprafața lucitoare a acestuia, cu atâta rapiditate încât îmi dădu impresia că ar fi apărut din neant chiar în acea clipă, în ciuda faptului că-l văzusem plecând din spatele pianului.

— Am o întrebare. A amorsat cineva dintre noi bomba aia? spuse, cu o voce clară și potrivit de puternică. Așa că nu poate să explodeze, completă el după o pauză bine cântărită, îmbărbătându-mă tot mai mult cu zâmbetul lui nepăsător și cu gesturile lui energice. Și, pe deasupra, dacă s-ar fi ntâmplat să fie amorsată, înseamnă că tot ne-ar mai fi rămas o jumătate de oră. Cred că spuneai că atâta-i de lung intervalul dintre amorsare și explozie.

Arătă cu degetul spre Kaby. Ea încuviință.

— Bine, spuse el. Atunci atâta timp are la dispoziție pentru a se pune la adăpost acela care o va plasa în tabăra părților, iată o altă marjă de siguranță. A doua întrebare. E vreun lăcătuș pe-aici?

Cu toate că părea foarte degajat, Bruce ne supraveghea cu niște ochi de vultur și prinse privirile afirmative pe care Maud și Beau i le aruncară mai înainte ca ei să apuce să dea vreo explicație sau să se eschiveze. Spuse:

— Foarte bine. Dacă împrejurările o cer, voi doi va trebui să vă ocupați de închizătoarea cufărului. Dar, înainte de a ne gândi la așa ceva, iată întrebarea numărul trei: e vreun tehnician atomist printre noi?

Pentru a clarifica această chestiune fu nevoie de o mică discuție lămuritoare, Illy explicând că, da, Lunarii Timpurii dispuseseră de puterea atomică – doar de ce altceva se folosiseră pentru a nimici viața pe planeta lor și pentru a crea toate acele cratere oribile? – dar că nu, el nu fusese chiar tehnician, ci doar „obiectiv” (mai întâi am crezut că începuse să o ia razna cutia chițcăitoare a lui Illy); și ce era un obiectiv? Ei bine, un obiectiv era cineva care manipula obiecte într-un mod care-i realmente imposibil de descris, dar nu, el n-avea cum să manipuleze chestii atomice – ideea era de fapt de-a dreptul ridicolă – așa că nu avea cum să fie un obiectiv atomic.

Această expresie folosită de Lunar suna mai mult decât ridicol, pe bune. Iar Șaptevezi, având un avantaj de două mii de milenii asupra Lunarului, mormăi printre dinți că civilizația lui nu folosea cum se cuvine niciun fel de putere, ci doar realiza un fel de transport al satirilor și a tot felul de chestii prin continuumul spațio-temporal, „or să-i mânuim p-acolo dac’asa trebe. Orș’cum, nu-i putem mânui-n Vid, a fost noroc. Tre’ s-avem nu-ș’ ce. Da n-avem, în or’ce caz.”

— Deci, n-avem un A-tehnician, concluzionă Bruce, ceea ce-nseamnă că-i mai mult decât inutil, că e de-a dreptul primejdios să umblăm la cufăr. Chiar dacă l-am deschide fără să producem o catastrofă, n-am mai ști ce să facem pe urmă. Mai am încă o întrebare.

I-o adresă lui Sid:

— Cât timp mai avem până când vom putea să aruncăm ceva peste bord?

Sid, părând puțin invidios, însă fiindu-i și recunoscător lui Bruce pentru felul în care acesta îi calmase fricoșii supuși, începu

să-i dea explicații, însă Bruce, dovedind că nu are de gând să riște să-și piardă publicul, îi luă vorba din gură lui Sid de îndată ce acesta pronunță cuvântul „ritm”:

— Pe scurt, nu înainte de a ne putea din nou conecta efectiv la cosmos. Îți mulțumesc, Maestre Lessingham. E vorba deci de cel puțin cinci ore – cât de la prânz până la cină, cum bine zis-a ofițerul cretan.

Îi adresă Kabyei un zâmbet scurt, soldătesc.

— Deci, continuă el, fie că bomba pleacă-n Egipt, fie că se duce în altă parte, vreme de cinci ore n-avem ce face în privința ei. Prea bine!

Zâmbetul i se stinse ca flacăra unei lumânări. Făcu câțiva pași de-a lungul barului ca și cum i-ar fi măsurat lungimea. Două sau trei pahare pentru cocktail căzură de pe raft și se sparseră, dar el nu le băgă în seamă și nici noi n-o făcurăm. Îți dădea fiori felul în care ne privea, pe rând, pe fiecare dintre noi. Și trebui să-i susținem privirile. Înapoia chipului lui încadrat de părul auriu nu se zărea decât Vidul.

— Prea bine, repetă brusc. Suntem doisprezece Păianjeni și două Fantome, și avem la dispoziție vreme să stăm puțin de vorbă, și ne aflăm cu toții în aceeași barcă nenorocită, așa că fiecare dintre noi va ști despre ce discutăm. Am mai pomenit despre acest subiect ceva mai înainte, însă am fost tachinat în privința unei mânuși și totul s-a transformat într-un nemaipomenit amuzament. Bine! Dar acum ne-am scos cu toții mânușile!

Bruce și le smulse pe ale lui de la cingătoare și le trânti pe bar, pentru a le da apoi câte un șut ori de câte ori trecea pe lângă ele în timp ce măsura iarăși și iarăși cu pasul lungimea barului. Și nu mai era nimic de care să se poată râde.

— Căci, continuă el fără întârziere, mi-am făcut o idee complet nouă despre efectul pe care-l are asupra fiecăruia dintre noi acest război al Păianjenilor. O, e un sport pe cinste, și e distractiv să te plimbi prin spațiu și timp și-apoi să-i tragi o petrecere dezlănțuită în afara spațiului și-a timpului, după fiecare operație. Este plăcut să știi că nu-i în realitate nicio spărtură atât de ngustă încât să nu te poți strecura prin ea și niciun zid care a fost sau care va fi destul de puternic ca să reziste când te repezi cu umărul în el. Cunoașterea-i un lucru fermecător, mai dulce decât pofta ori decât voracitatea sau decât pasiunea de a lupta, și le include pe toate trei în ea. E nepotolita foame de pe urmă, și-i

nemaipomenit să fii Faust, chiar și atunci când te afli într-o haită întreagă de Fauști. E minunat să joci pe degete realitatea, să răsucești întregul curs al vieții unui om sau chiar al unei întregi civilizații, să-i poți șterge oricui trecutul din răbojul istoriei ca să-i scrii altu-n loc, și să fii singurul care cunoaște schimbările și se bucură de ele. Ha! Să ucizi bărbați și să răpești femei nu-i prea mult ca să te poți ghiftui cu simțul puterii. E nemaipomenit să simți Vânturile Schimbării suflând prin tine și să cunoști trecuturile care au fost, trecutul care este și pe acela care ar putea să fie. E extraordinar să mânuiești Atroposul și să desprinzi un Mort Viu ori un Nenăscut de pe linia vieții lui, și apoi să privești în față Cetașul Dublu, să vezi sclipirea învierii pe chipul lui și să știi că ai Recrutat un frate, să-i urezi bun venit în rândurile noastre unui prieten Demon nou născut și să decizi dacă-i mai potrivit să fie făcut Soldat, ori Animator, ori altceva. Sau poate că el nu poate suporta învierea, poate că îngheață ori se usucă, și trebuie să hotărăști dacă-l vei reintegra pe linia vieții lui și-i vei îngădui să se întoarcă la visele lui de Mort Viu – care vor fi însă ceva mai cenușii și mai înspăimântătoare decât erau înainte. Ori, dacă e femeie și are-acel ceva ce se numește vino-ncoace, să-i iei cu tine trupul pentru a o face Fantomă, ceea ce-i de asemenea minunat. Ori să simți Moartea prin Schimbare cumpănindu-se deasupra capului tău, să fii conștient că trecutul nu-i un lucru prețios și indestructibil, cum ți se spusese că este, să știi că nu poți avea certitudini nici în privința viitorului – dacă acesta va mai apuca vreodată să existe – și să pricepi că nicio parte a realității nu e sfântă, că însuși cosmosul ar putea să se stingă precum flacăra unei lumânări asupra căreia suflă, că Dumnezeu ar putea să nu mai existe și că ar fi posibil să nu mai rămână nimic altceva decât nimicul.

Își deschise brațele spre Vid.

— Și cunoscând toate acestea, e de două ori mai minunat să pătrunzi prin Ușă și să intri în Zonă, lăsând în urmă cel mai afurisit dintre Vânturile Schimbării, să te bucuri de o Recuperare binemeritată, să le împărtășești și altora ceea ce-ți amintești despre toate lucrurile minunate de care am vorbit și, acompaniat și ajutat de cea mai afurisită gașcă de Fauști și Faustine care-a existat vreodată, să scoți la iveală, decojindu-le straturile întunecate unul după altul, sentimentele fascinante pe care le-ai acumulat în cosmos! O, e o viață dulce, sunt de acord, dar vă întreb – și aici privirile lui ne străpunseră din nou, rapide, pe rând

- vă-ntreb ce influență au avut toate acestea asupra noastră? După cum am spus, mi-am făcut o idee complet nouă despre ceea ce a fost viața mea, despre ceea ce-ar fi putut ea să fie dacă s-ar fi petrecut schimbări dintr-acelea pe care nici măcar noi, Demonii, nu le putem produce, și despre ceea ce e de fapt viața mea. Am observat chiar cu câteva clipe mai înainte modul în care reacționam la diferite chestii, la știrile despre Saint Petersburg, la ceea ce ne-a povestit atât de minunat ofițerul cretan - atâta doar că ceea ce comunica-n vorbele ei nu era deloc frumos - și mai ales la vestea prezenței în Zonă a acelei bombe afurisite. Și doar atâta îl întreb pe fiecare dintre voi: ce s-a întâmplat cu tine?

Se proțăpi pe loc, își vârî degetele de la ambele mâini în cingătoare și începu să asculte zgomotul roțițelor care se învârteau în cel puțin încă unsprezece capete în afară de al lui. Eu însă le-am împiedicat destul de rapid să se rotească, căci rând pe rând începuseră să răsară din beznă chipul lui Dave și cel al tatălui meu, amintirea violului din Chicago, chipul mamei și muzica orchestrei Jazz Limited, urmate de acel lucru imposibil de descris pe care un doctor Păianjen îl făcuse să existe prin simpla răsucire a unui comutator și pe care văzându-l, am leșinat, cu toate că eram infirmieră și-ar fi trebuit să fiu obișnuită cu așa ceva. Am împiedicat roțițele acelea să se rotească pentru că nu suport ca altcineva - în afară de mine însumi - să mă facă să-mi amintesc așa ceva.

Le-am împiedicat să se rotească folosind un vechi și infailibil truc al Animatorilor, care constă dintr-o trecere rapidă în revistă a celui mai interesant subiect de observație din câte există: necazurile celorlalți oameni.

Beau arăta ca și cum ar fi fost cel mai nefericit. Umilit de șeful lui, părăsit de iubita lui, care-și dăruise inima unui Soldat, își consuma în tăcere nefericirea.

Nu am zăbovit asupra celor doi ETei, care-s prea dificil de descifrat. Și nici asupra lui Doc. Nu poți ști cu siguranță dacă un ins mort de beat se află în zona întunecată sau în cea luminoasă a cercului existenței sale. Poți doar să fii sigur că el se învârtește în cerc.

Maud trebuie că suferea la fel de mult ca și Beau. Rostea nume, cuprinsă de panică. Spaima o face întotdeauna să sufere, fiindcă e dintr-un timp care se află cu cel puțin trei sute de ani în viitor față de timpul din care vine oricare dintre noi ceilalți. Ar

trebui să fie mai isteasă decât noi, însă nu e totdeauna. Ca să nu mai spun că are peste cincizeci de ani, deși, ajutată de știința cosmetică a secolului din care vine, arată în cea mai mare parte a timpului ca o adolescentă. Văzând că Maud se retrăsese speriată de lângă cufărul de bronz, Lili ieși din spatele pianului și veni să stea alături de ea și s-o susțină.

Necazurile pe care le avea Lili aparțineau părții opuse a spectrului. Îl sorbea din ochi pe Bruce, mândră ca o prințesă nobilă care-și veghează logodnicul. Erich se încruntă văzând-o, căci nu-i convenea să împartă cu cineva obiectul mândriei lui, și vă spun că și el era mândru că vajnicul lui *Kamerad* se pricepuse să preia, în maniera Führer, comanda turmei noastre lovite de panică. Sid continua să aibă pe chip o expresie plină de recunoștință și părea dispus să-i îngăduie lui Bruce să-și continue discursul.

Chiar și Kaby și Mark, cei doi dragoni dornici de luptă, stând de o parte și de alta a cufărului de bronz ca și cum l-ar fi păzit, păreau dispuși să stea și să asculte ce li se spunea, ceea ce mă făcu să-mi dau seama de ce Sid îl lăsase pe Bruce să vorbească, în ciuda faptului că drumul pe care ne conducea discursul acestuia era marcat cu semnale de pericol: Sid își dăduse seama că, după ce Bruce ar fi încetat să vorbească, problema ridicată de existența bombei ar fi reizbucnit, conturând un conflict între Soldați și Animatori. Iar dacă n-avea să fie descoperită o soluție între timp, așa cum spera Sid, cel puțin Bruce trăgea de timp cu vorbăria lui, amânând momentul izbucnirii aceluia foarte probabil conflict.

Însă nu era vorba numai de atâta. Cu toții ne puteam da seama că Sid era mișcat de ceea ce spunea Bruce. Era trădat de felul în care își mușca buza de sus și de privirile furișate ale ochilor săi căprui.

Băiatul cel Nou pătrunsese în inimile noastre, numărându-le bătăile cu o pricepere mult mai mare decât a noastră, și le momise, ducându-le acolo unde voise el, făcându-ne să ne gândim că eram niște jigodii nenorocite, niște oi negre și rătăcite. Ei bine, vroiam să-l ascultăm în continuare.

„Dați-mi un punct de sprijin și voi muta lumea din loc.”

- Arhimede

UN PUNCT DE SPRIJIN

Bruce își întorsese capul spre stânga și privea Vidul, iar glasul îi răsună ca și cum ar fi venit din depărtări:

— V-ați întrebat vreodată de ce sunt numite cele două tabere care se-nfruntă în acest război Șerpii și Păianjenii? Că le spunem celorlalți Șerpi poate fi explicat destul de simplu: întotdeauna folosești o vorbă murdară ca să-ți numești dușmanii. Dar de ce ne spunem nouă Păianjeni? Fii îngăduitor cu mine, Ilhilihis. Știu că nicio ființă nu e făcută de Natură să fie rea ori mârșavă, însă poate că zic asta fiindcă astfel mă îndeamnă tradițiile noastre și sentimentele antropeide. Da, Mark, știu că unele dintre legiunile voastre sunt numite Leii Beți sau Melcii, ceea ce-i la fel de insultător ca și cum le-ai spune celor din Forța Expediționară Britanică Bâtrânii-Vrednici-de-Dispreț. Nu, va trebui să vă afundați în orașele destinate ruinării și să căutați bandele de imberbi vicioși ca să aflați că doar ei au obiceiul să-și caute porecle ca ale noastre, și veți afla că până și ei încearcă să mai îndulcească nota. Dar Păianjeni, pur și simplu? Și Șerpi? Căci, precum știți, nu doar noi îi numim Șerpi. Șerpi își spun chiar ei înșiși. Păianjeni și Șerpi. Ce fel de creaturi ne sunt stăpânii, dacă le dăm astfel de nume?

Vorbele lui mă făcură să mă înfior, iar mintea mea începu să facă cercetări într-o duzină de direcții simultan, și nu puteam nicidecum să-mi domolesc ardoarea căutării, deși cu cât mă afundam mai mult în gânduri de acest fel, cu-atâta tremuram mai tare.

Illy stătea lângă mine si-n clipa aia, pentru prima oară, m-am gândit că de fapt avea opt picioare perfect identice și mi-am amintit că uneori mi-l închipuisem ca pe o maimuță-păianjen. Și apoi, nu fuseseră Lunarii o rasă înțeleaptă, nu posedaseră ei puterea atomică și nu avuseseră ei la dispoziție un milion de ani în care să poată pune la cale Războiul Schimbării?

Sau poate că, în viitorul îndepărtat, păianjeni de pe Terra vor evolua devenind inteligenți și vor întemeia o civilizație crudă, canibală, fiind totodată capabili să păstreze taina în ceea ce privește evoluția lor. N-aveam idee ce-ar putea exista pe Pământ în vremea din care venea Șaptezezi. Și n-ar fi fost tocmai potrivit să existe tocmai păianjeni negri, păroși și inteligenți, care să-și țeară în secret pânzele prin timp și spațiu?

Cât despre Beau, oare nu avea el ceva cu-adevărat Șerpesc în felul de-a se mișca și-n toate câte le făcea?

Păianjeni și Șerpi. *Spinne und Schlange*³⁷, cum le zicea Erich. S&S. Însă SS era prescurtarea pentru denumirea instituției naziste *Schutzstaffel*³⁸ – Cămășile Negre, cum mai era numită – și m-am gândit că ar fi posibil ca vreunul dintre țucălarii ăia cruzi și săriți de pe fix să fi descoperit călătoria în timp și... Scuturată de un fior, m-am dezmeticit, întrebându-mă: „Greta, până unde poate merge scrânteala ta?”

Încă prăbușit pe podea în fața barului, făcându-și din partea din față a acestuia cutie de rezonanță, Doc urlă la Bruce cu glasul unuia aruncat în groapa cu lei:

— Nu-i defăima pe Păianjeni! Ei pot auzi șoapta Nenăscutului. Alții îți biciuiesc doar pielea, dar ei îți biciuiesc inima și creierii.

Iar Erich strigă:

— Ajunge Bruce!

Însă Bruce nu se osteni nici măcar să-i arunce o privire și continuă:

— Însă oricine-ar fi Păianjenii și oricâte forțe ar avea în slujba lor, e la fel de clar ca indicațiile ecranului Menținătorului că Războiul Schimbării nu numai că li s-a întors împotriva, dar le și scapă din mână. Se lasă purtați de-o vreme de curentul lentorii stupide și-al anacronismului generator de panică, când cu toții știm că tocmai anacronismele fac Vânturile Schimbării să ne scape de sub control. Iată, îi zdrobim pe cei care întrețin gâlceava Cretano-Doriană, încăpățânându-ne să nu ne oprim, de parcă asta ar fi singura cale de a rezolva lucrurile iar aceea ar fi singura luptă care se mai desfășoară încă. Îl ducem pe Constantin din Britania până la Bosfor cu racheta și trimitem un

³⁷ *Spinne und Schlange* = Păianjeni și șerpi (în limba germană în text) (N. tr.).

³⁸ *Schutzstaffel* = Trupele de securitate (în limba germană în text) (N. tr.).

minisubmarin să navigheze alături de Armadă împotriva corăbiilor de lemn ale lui Drake. Pun pariu că n-ați auzit de așa ceva până acum! Și, iată, pentru a salva Roma, ne trebuie o bombă atomică. Pe zei, ar fi putut folosi focul grecesc, sau chiar dinamita, dar o armă cu fisiune... Vă las pe voi să vă imaginați ce goluri și ce cicatrici va lăsa acest lucru de-a lungul istoriei. Stingerea Greciei, dispariția provinciei Provence și captivitatea Papei în Irlanda n-au să mai existe în istorie!

Rana de pe obraz i se redeschisese și supura puțin, însă el nu-i dădea atenție, și nici noi. Un rictus ironic îi subție buzele. Spuse:

— Însă eu uit că acesta-i un război cosmic și că Păianjenii conduc operații pe bilioane, ba chiar pe trilioane de planete și de nori de gaz locuiți de ființe vii și de-a lungul a milioane de epoci, că noi aparținem doar unei lumi mărunte – unui minuscul sistem solar, Șaptevezi – și că nu ne putem aștepta ca nevăzuții noștri stăpâni, copleșiți de preocupările lor care nu suferă amânare și de responsabilitățile lor pe termen lung, să dea dovadă de o înțelegere aparte și să umble cu menajamente cu epocile noastre favorite și cu profeții noștri preferați, cu cărțile pe care le iubim și cu perioadele la care ținem. Tot așa cum nu ne putem aștepta ca ei să aibă grijă-n orice moment să protejeze orice fleac de care se-ntâmplă să fim atașați sufletește. Poate că există câțiva sentimentaliști care ar prefera să moară decât să trăiască într-o lume în care nu există Suma, Ecuațiile câmpurilor, Proces și Realitate, Hamlet, Matei³⁹, Keats⁴⁰ și Odiseea, însă stăpânii noștri sunt niște creaturi pragmatice, care se-ngrijesc de nevoile acelor suflete brute care-și doresc să trăiască, indiferent cum.

— Bruce, te avertizez că ajunge, spuse Erich, însă vorbele i se pierdură, înecate de debitul verbal accelerat al Băiatului celui Nou.

— N-am să-mi pierd prea multă vreme insistând asupra simptomelor minore ale crizei majore a ultimei noastre operații – anularea permisiilor, lipsurile severe, pierderea Camerei Rapide, folosirea Stațiilor de Recuperare pentru Operații și toate celelalte nebunii – dar am să mă opresc doar asupra unuia: ni s-au pus în cârcă trei Soldați din afara Galaxiei, care nu erau obișnuiți cu condițiile de pe Pământ, lucru pentru care, de altfel, nu ei sunt

³⁹ Matei = personaj biblic (N. tr.).

⁴⁰ Keats, John = poet englez (1795–1821) (N. tr.).

vinovați. Asemenea accidente minore se pot întâmpla în orice război în împrejurări nefavorabile și probabil nu au caracter general. Însă aici e vorba de ceva serios.

Făcu iarăși o pauză, probabil ca să ne țină în tensiune. Maud se strecură până lângă mine. I-am simțit palma uscată atingându-mi brațul. Îmi șopti, din colțul gurii:

— Ei, și acum ce facem?

— Ascultăm, i-am zis tot în șoaptă.

Nevoia ei de a face ceva mă cam neliniștea.

Își ridică una dintre sprâncenele ei. pudrate cu aur și întrebă:

— Și tu?

N-am apucat s-o întreb: „Și eu, ce? Și eu m-am îndrăgostit de Bruce? Ești țicnită?”, căci vocea lui Bruce se făcu iarăși auzită, venind parcă de departe:

— V-ați întrebat câte operații mai poate suporta pânza istoriei înainte de-a ajunge să fie înțesată de cârpeli? V-ați întrebat dacă nu cumva prea multe schimbări vor epuiza într-o bună zi trecutul? Și prezentul, și viitorul, și toată afacerea asta sângeroasă. Este legea Conservării Realității mai mult decât o speranță inconsistentă căreia i s-a dat un nume complicat, mai mult decât o rugă a teoreticienilor? Moartea prin Schimbare e o certitudine, tot așa cum e și Moartea Termică, față de care însă e mult mai rapidă. După fiecare Operație realitatea e mai crudă, mai hâdă, mai provizorie și cu mult mai săracă în acele detalii și trăiri care reprezintă moștenirea noastră, semănând cu schița în creion care rămâne pe pânză dacă răzuiești vopseaua de deasupra ei. Și dacă toate astea continuă, n-are să ajungă oare cosmosul doar o caricatură a lui însuși, și n-are să se stingă pe urmă? Cât mai poate suporta realitatea să fie subțiată, câți Cetași Dubli mai pot fi smulși încă din ea? Și mai e ceva: fiecare operație îi deșteaptă și mai mult pe Morții Vii, iar după ce Vânturile Schimbării iscate de respectiva operație se potolesc, Morții Vii sunt și mai răvășiți, și mai chinuiți de coșmaruri, și mai sleiți decât înainte. Aceia dintre voi care ați întreprins operații în arii temporale asupra cărora s-a intervenit repetat știți ce vreau să spun, cunoașteți acele priviri pe care vi le aruncă cu coada ochiului, ca și cum ar spune: „Iarăși voi? Oh, Doamne, plecați de aici. Noi suntem morți. Noi suntem aceia care nu vor să se trezească, care nu doresc să fie Demoni și cărora le repugnă să fie Fantome. Nu ne mai torturați.”

Nu m-am putut împiedica să le privesc pe femeile-Fantome. Se așezaseră amândouă pe canapeaua de comandă, întoarse cu fața spre noi și cu spatele spre Menținători. Contesa păstrase sticla cu vin pe care i-o dăduse Erich mai devreme și-acum și-o treceau una alteia. Pe gulerul de dantelă plisată al bluzei Contesei se lăbărta o pată mare, trandafirie.

Bruce continuă:

— Va veni o zi în care toți Morții Vii și toți Nenăscuții se vor trezi și vor înnebuni. Hoardele lor fără număr se vor aduna și, la figurat vorbind, vor veni să ne spună: „Ne-am săturat.”

Nu mi-am întors imediat privirea spre Bruce. Hitonul îi alunecase Phrynei, dezgolindu-i un umăr, iar ea și Contesa stăteau aplecate în față, puțin înclinate una spre cealaltă, cu coatele pe genunchi și cu picioarele desfăcute – ale Contesei nu prea tare, căci nu-i îngăduia fusta ei strâmtă. Erau încă surprinzător de materiale, deși de mai bine de o jumătate de oră nimeni nu le dăduse vreo atenție. Cu ochii pe jumătate închiși, priveau undeva pe deasupra creștetului meu și, așa să-mi ajute, păreau să asculte ceea ce spunea Bruce și chiar să audă o parte din vorbele lui.

— Facem distincție cu foarte mare grijă între Morții Vii și Nenăscuți, între cei cărora liniile vieților li se află în trecut și cei cărora acestora li se află în viitor. Dar mai există oare vreo deosebire între ei? Putem noi să ne mai dăm seama care-i diferența dintre trecut și viitor? Mai putem noi să localizăm prezentul, adevăratul timp prezent al cosmosului? Fiecare Zonă are propriul ei prezent, prezentul Marelui Joc al Timpului la care luăm parte, care-i altfel și care nu-i făcut pentru a adăposti adevărata viață. Păianjenii ne spun că adevăratul prezent e situat undeva în a doua jumătate al secolului al XX-lea, ceea ce-nseamnă că unii dintre noi încă trăim undeva în Cosmos și mai avem încă linii ale vieții de-a lungul cărora se plimbă prezentul. Însă sunteți gata să acceptați povestea asta cu atâta ușurință? Ilhilihis, Șaptevezi? Cum li se pare povestea asta supușilor întreitei Zeițe? Păianjenilor din Roma lui Octavian? Demonilor Bunei Regine Bess⁴¹? Gentlemanilor Morți Vii ai Mărețului Sud? Populează Nenăscuții navele spațiale, Maud? Păianjenii ne mai spun că, în ciuda faptului că negura bătlăiei face prezentul să fie greu de stabilit cu precizie, totul se va restabili odată ce Șerprii se vor preda necondiționat și va fi înstăpânită pacea cosmică, după

⁴¹ Bess = Elisabeta I, regină a Angliei între anii 1558-1603. (N. tr.).

care trecutul va purcede spre viitor la fel de maiestuos ca înainte, înviorând continuumul în trecere. Chiar credeți așa ceva? Sau, ca și mine, credeți că am epuizat tot viitorul și tot trecutul, că le-am irosit în experimente premature și că adevăratul prezent a fost murdărit până la dispariția lui din existență, că el ne-a fost furat pentru totdeauna, el, prețiosul prezent al adevăratei dezvoltări, momentul necopt în care e cuprinsă întreaga existență, momentul acela – asemănător unui prunc nou născut – în care se află întreaga speranță care poate exista?

Lăsa vorbele să ne pătrundă și-apoi, făcând câțiva pași repezi, vorbi din nou, acoperind cu forța vocii lui vorbele lui Erich, care spunea:

— Bruce, pentru ultima dată îți...

Nota de speranță care se citea în vorbele lui părea extrasă chiar din ceea ce spusese mai înainte:

— Dar cu toate că lucrurile par îngrozitor de întunecate, mai rămâne o șansă – care-i foarte vagă, dar care există totuși – de a salva cosmosul de la Moartea prin Schimbare și de a restabili bogăția de odinioară a realității, de a le ajuta pe Fantome să doarmă și poate chiar de a recâștiga adevăratul prezent. Avem mijloacele la îndemână. Ce-ar fi dacă puterile călătoriei în timp ar fi folosite nu pentru războaie și distrugere, ci pentru vindecare, pentru îmbogățirea reciprocă a epocilor, pentru comunicare și pentru dezvoltare în liniște, pe scurt, deci, pentru a transmite un mesaj pacifist...

Însă și micul meu comandant e un bun actor care știe câte ceva despre principiile prin care poți fura scena partenerului de replică, și n-avea de gând să se lase îndepărtat de către Bruce din prim-plan ca un figurant care are doar rolul unei Voci din Mulțime. Se năpusti înainte, prin spațiul gol dintre noi și bar, luându-și elan, sări și ateriză greoi pe afurisitul de cufăr în care se afla bomba.

O clipă mai târziu, Maud îmi arăta tăcută cum i se albise mâna deasupra cotului datorită forței cu care o strânsesem, iar Illy își smulgea un tentacul din pumnul celeilalte mâini ale mele, chițâind, plin de reproș:

— Greta, fetițo, să nu mai faci niciodată așa ceva.

Erich stătea în picioare pe cufăr, călcând cu grijă pe cercul craniilor. Trebuia să-mi fi dat seama că era greu să le apeși în ordinea corectă doar sărind cu cizmele pe ele. Erich își mai găsise vreme și să arate cu degetul spre Bruce, strigând:

— ...și asta se numește revoltă, tinere domn. *Um Gottes willen*⁴², Bruce, ascultă-mă și dă-te jos de-acolo înainte să spui ceva și mai rău. Sunt mai în vârstă decât tine, Bruce. Și Mark e mai în vârstă decât tine. Ai încredere în ai tăi *Kameraden*. Lasă-te îndrumat de experiența lor.

Îmi captase atenția, însă, ca să fiu sinceră, în loc de asta aș fi preferat să-mi învinețească un ochi.

— Tu mai în vârstă decât mine? rânji Bruce. Când experiența ta suplimentară de 12 ani a fost cheltuită pentru a absorbi înțelepciunea unei rase de visători sadici cuprinși de paranoia, într-o lume al cărei curent de gândire fusese deja îngălat de un război total? Mark, mai în vârstă decât mine? Când toate ideile lui și tot devotamentul lui sunt acelea ale unuia care aparține unei haite de lupi, de trântori lipsiți de imaginație și cu două mii de ani mai tineri decât mine? Sunteți amândoi mai în vârstă pentru că ați acumulat mai mult cinism tipic ucigașului decât înțelepciune în această Lume a Schimbării? Mă faci să râd! Sunt englez și vin dintr-o epocă în care războiul total era încă o profanare, iar florile și mugurii gândurilor nu erau încă supuse strivirii ori atingerii manei. Eu sunt poet, iar poezii sunt mai înțelepți decât oricine, deoarece ei sunt singurii oameni care au curajul să gândească și să simtă în același timp. N-am dreptate, Sid? Când vă vorbesc tuturor despre un mesaj pacifist, vreau să vă gândiți la el ca la ceva concret, să vă gândiți la folosirea Zonelor pentru a trece munții timpului și a da ajutor acolo unde e nevoie de el, nu pentru a da ajutor cui nu merită sau pentru a furniza cunoștințe premature sau primejdioase. Și uneori chiar să nu oferim nimic, ci doar să folosim Zonele pentru a verifica, cu grijă și cu infinită blândețe, dacă toată lumea-i în siguranță și dacă universul își urmează drumul glorios ce i-a fost hărăzit.

— Da, ești poet, Bruce, interveni Erich. Poți pune foarte mult sentiment în cântecul tău atunci când suflă în flaut și ne poți face să vărsăm lacrimi. Poți însufleți tuburile orgii, ca să ne faci să tremurăm de emoție ca și cum am călca pe urmele lui Iehova. În ultimele douăzeci de minute ne-ai oferit un *charmante*⁴³ regal de poezie. Dar ce ești tu? Un Animator? Sau ești Soldat?

⁴² Um Gottes willen = Pentru numele lui Dumnezeu (în limba germană în text) (N tr.).

⁴³ Charmante = fermecător (în limba franceză în text) (N. tr.).

Chiar în clipa aceea – poate și fiindcă Sid își dresese glasul într-un mod sugestiv – am putut simți că începeam cu toții să fim împotriva lui Bruce. Am avut straniu sentiment că realitatea își restrânge granițele, că toate culorile strălucitoare se întunecă, că visurile dispar. Și abia atunci mi-am dat seama cât de mult ne mișcaseră vorbele lui Bruce, pe unii dintre noi aducându-ne chiar în pragul revoltei. Eram furioasă pe Erich pentru ceea ce făcea, însă nu mă puteam împiedica să-i admir semeția.

Încă mă mai aflu sub influența vrăjită a cuvintelor lui Bruce, și a ceea ce nu putuse spune în cuvinte și ascunsese în spatele lor, însă Erich strică totul, căci, răsucindu-se puțin pe călcâie, fu cât pe ce să calce pe butoanele de comandă în formă de capete de mort și mă făcu să-mi doresc să calc, încălțată cu pantofi cu tocuri cui, pe capetele de mort de pe nasturii uniformei lui. Eram încă într-o stare confuză, nedându-mi deocamdată seama care-mi erau adevăratele sentimente.

— Da, sunt Soldat, răspunse Bruce, și sper că nu va fi vreodată nevoie să-mi pui la îndoială curajul, deoarece pentru a duce mesajul pacifist către celelalte Zone și către locurile vătămăte ale cosmosului e nevoie de mai mult curaj decât e necesar pentru ducerea la îndeplinire a oricărei Operații pe care-am plănuțit-o vreodată. Poate că vom avea parte de o ieșire rapidă din scenă, fiind înhățați înainte de a apuca să facem măcar un prim drum, dar cui îi pasă? Măcar vom avea ocazia să-i vedem pe adevărații noștri stăpâni, când vor veni să ne zdrobească, iar atâta ar fi de ajuns ca să fiu pe deplin satisfăcut. Și, pe deasupra, am putea încerca și noi să zdrobim pe câte unul, la rândul nostru.

— Deci ești Soldat, spuse Erich, dezvelindu-și dinții într-un rânjel larg. Bruce, sunt de acord că cele șase Operații la care ai luat parte au fost mai dure decât oricare din cele pe care le-am condus în timpul primelor mele o sută de hibernări. Și de aceea îți spun cinstit că te înțeleg. Dar ca să te lași să ajungi într-o asemenea stare încât dragostea și o fată să te-ntoarcă pe dos și să te facă să aiurezi despre mesaje pacifiste...

— Da, pentru Dumnezeu, da, dragostea și o fată m-au schimbat! îi strigă Bruce.

Privind-o pe Lili mi l-am amintit pe Dave spunând: „Mă duc în Spania” și m-am întrebat dacă va mai exista vreodată ceva care să mă facă să roșesc așa de tare cum roșise ea.

— Sau, mai bine zis, continuă Bruce, dragostea și o fată mi-au făcut să susțin ceva în care am crezut dintotdeauna, m-au făcut să...

— *Wunderbar*⁴⁴, spuse Erich, și începu să execute un dans stupid pe capacul cufărului, făcându-mi dinții să se încleșteze de spaimă.

Își îndoi brațele din încheieturi și din coate în niște unghiuri ciudate, construindu-și o poză afectată, își împinse un șold în afară, își vârî capul între umeri și începu să zâmbescă prostește și să clipească foarte repede din gene.

— Ai să mă inviți la nuntă, Bruce? Va trebui să-ți chemi pe altcineva ca și cavalier de onoare, însă eu am să fiu florăreasa și am să le arunc mici buchete de flori tuturor distinșilor oaspeți. Ține, Mark. Prinde-l Kaby. Uite unul și pentru tine, Greta. *Danke schön – Ach, zwei Herzen in dreivierteltakt*⁴⁵... ta-ta... ta-ta... ta-ta-ta-ta-ta...

— Ce dracu crezi că e o femeie? se înfurie Bruce. Ceva cu care să-ți faci de cap în timpul tău liber?

— Două Inimi prinse-n Valsul Timpului, continuă Erich să fredoneze, dansând în ritmul melodiei, fir-ar el al naibii.

Nu uită să încuviințeze ceea ce spusese Bruce:

— Exact, zise.

Ceea ce nu-mi spuse nimic nou, ci doar îmi confirmă ceva ce deja știam.

— Foarte bine, zise Bruce, hai să-l lăsăm pe acest *maricón*⁴⁶ cu Cămașă Cafenie să se amuze și să trecem la afaceri. V-am făcut tuturor o propunere și nu-i nevoie să vă spun cât de serios am vorbit sau cât de serios ne gândim, eu și Lili, la această propunere. Nu numai că trebuie să ne infiltrăm oamenii în unele Zone și să le corupem pe altele care din fericire sunt coapte pentru așa ceva, dar trebuie de asemenea să luăm contact cu Șerprii și să stabilim relații de colaborare cu Demonii lor, la nivelul nostru, ca prim pas al acțiunii noastre.

Erich încetă să mai danseze. Se făcu o liniște de parcă tuturor ni s-ar fi tăiat răsufările. Erich profită de ea ca să schimbe ritmul.

⁴⁴ *Wunderbar* = Minunat (în limba germană în text) (N. tr.).

⁴⁵ *Danke schön. Ach, zwei Herzen in dreivierteltakt...* = Vă mulțumesc. Vai, două inimi bătând tactul de trei pătrimi... (în limba germană în text) (N. tr.).

⁴⁶ *Maricón* = termen peiorativ pentru homosexual, fetiță; laș (în limba spaniolă în text) (N. tr.).

— Bruce! Te-am lăsat să împingi mascarada asta mai departe decât ar fi trebuit. Se pare că-ți închipui că, deoarece totu-i acceptat în Zonă – duelurile, bețiile, *und so weiter*⁴⁷ – poți spune ce vrei și că totul va fi uitat odată ce ne va trece mahnirea. Dar nu-i așa. E drept că în mijlocul unei adunături de monștri și de spirite libere care lucrează ca agenți secreți, așa cum suntem noi, e greu să domnească disciplina militară care domnește într-o armată terriană. Însă, Bruce, dă-mi voie să-ți spun, dă-mi voie să-ți întipăresc în minte – iar Sid, Kaby și Mark, ca ofițeri egali în rang cu mine îmi vor confirma spusele – că ordinele Păianjenilor sunt la fel de valabile în această Zonă ca și cuvântul Führer-ului în Chicago. Și nu cred că-i nevoie să subliniez, Bruce, că Păianjenii au născocit niște pedepse care i-ar face pe compatrioții mei de la Buchenwald și Belsen să pălească puțin. Deci, atâta timp cât există cea mai mică posibilitate de a justifica faptul că am interpretat vorbele tale ca pe o clovnerie total lipsită de gust...

— Pălăvrăgește înainte, spuse Bruce, făcându-i semn a lehamite din mână fără a-și coborî măcar privirile spre Erich. Oameni buni, v-am făcut o propunere.

Făcu o pauză, după care continuă:

— De care parte te afli, Sidney Lessingham?

Am simțit cum mi se înmoaie picioarele, căci Sid nu răspunse imediat. Bătrânul flăcău înghiți în sec și începu să ne cerceteze din priviri. Apoi sentimentul că realitatea își strânge și mai mult granițele deveni îngrozitor, căci Sid încetă să ne mai privească și-și îndreptă puțin spatele. Chiar în acea clipă, Mark se grăbi să intervină:

— Bruce, mă-ntristează că trebuie să-ți spun că ești posedat. Erich, trebuie să-l închidem undeva.

Kaby încuviință, cu un aer absent:

— Să-l închidem ori să-l ucidem, cum ne va veni mai la îndemână, șuieră ea, și-apoi să revenim la bătălia din Egipt.

— Da, într-adevăr, spuse Mark. Eu am murit în acea bătălie. Dar acum poate că n-am să mai mor.

— Îmi placi, romanule, îi spuse Kaby.

Bruce avea un zâmbet vag întipărit pe față. Ochii i se mișcară și se fixară asupra Lunarului.

— Tu, Ilhilihis?

⁴⁷ Und so weiter = și așa mai departe (în limba germană în text) (N. tr.).

Glasul izvodit de cutia lui Illy sună mecanic, pentru prima dată de când îl auzeam, dând răspuns la întrebare:

— Eu am împrumutat mai mult timp decât oricare dintre voi, dar, tra-la-la, Tăticului îi place să trăiască, include-mă printre cei care se țin de tot deoparte, Brucie.

— Miss Davies?

De lângă mine, Maud îi dădu un răspuns categoric:

— Crezi că-s proastă?

Am zărit-o pe Lili alături de ea și m-am gândit: „Doamne, pot fi la fel de mândră ca ea, dar sunt al dracului de sigură că n-aș fi la fel de încrezătoare.”

Beau vorbi înainte ca Bruce să apuce să-l privească:

— N-am niciun motiv să te consider simpatic, domnule. Dimpotrivă. Însă Zona asta a ajuns să mă plictisească mai ceva decât Bostonul și întotdeauna mi-a fost greu să rezist pe termen lung. Pe termen foarte lung, mă tem că ar trebui să spun. Sunt de partea dumitale, domnule.

O durere mi se trezi în piept, un muget îmi bubui în urechi și mi se păru că-l aud pe Șaptevezi mormăind:

— M-am săturat de-ăști mârșavi Păianjeni. Și io-s de partea ta.

Doc se ridică dinaintea barului. Își pierduse pălăria și părul îi era răvășit. Apucă de gât o sticlă de o jumătate de litru și-i sparse fundul, lovind-o de bar. Apoi, agitând bucata de sticlă care-i rămăsese în mână, țipă:

— *Ubivaitie Pauki i Niemetzi!*

Și de îndată Beau cântă versiunea în limba engleză a acelor vorbe:

— Ucideți-i pe Păianjeni și pe nemți!

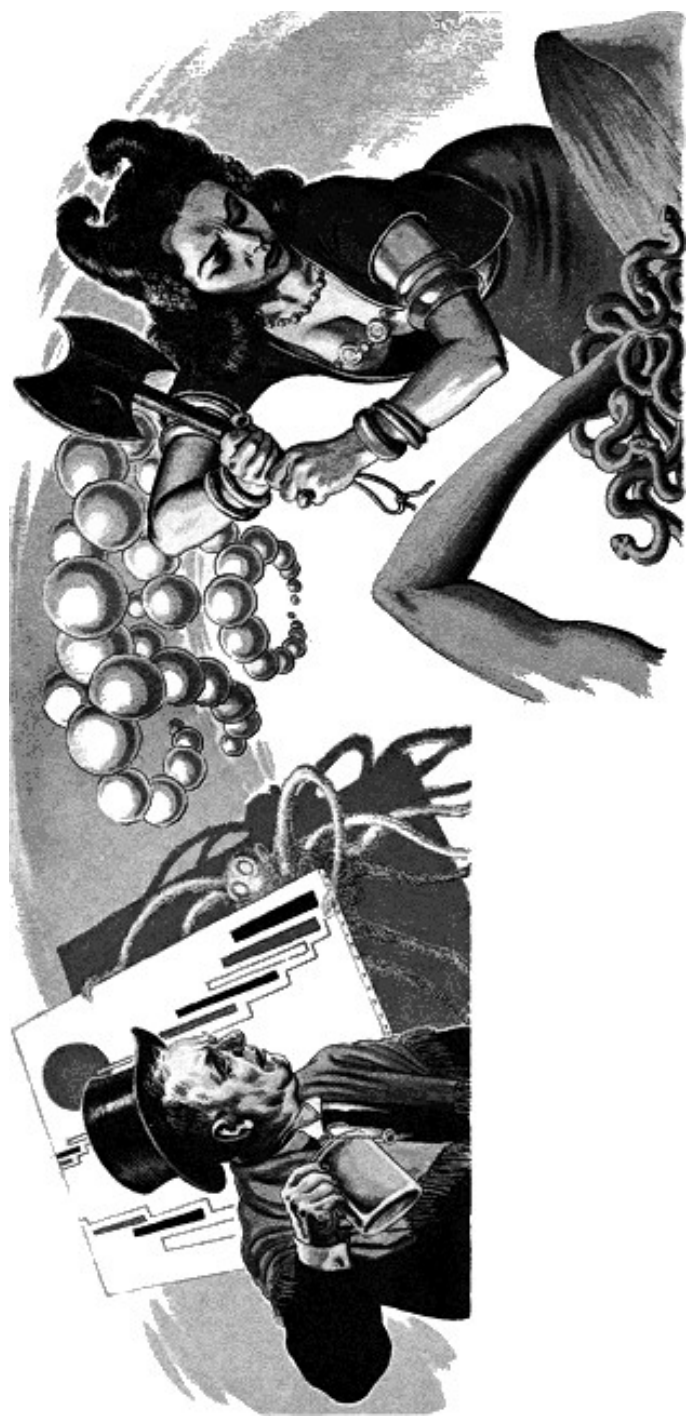
Iar Doc nu se prăbuși, căci se ținea strâns de bar cu mâna care-i era liberă. În Zonă se lăsă o liniște la fel de profundă ca aceea din afara ei, mai profundă decât crezusem că poate fi liniștea, iar ochii lui Bruce se îndreptară iarăși spre Sid, oprindu-se însă o clipă asupra mea.

— Miss Forzane? I-am auzit pe Bruce spunând.

M-am gândit: „Ce ciudat!” și am început să privesc spre Contesă, după care am simțit că ochii tuturor erau îndreptați spre mine și mi-am zis: „Hei, despre mine-i vorba! Dar nu poate să mi se întâmple așa ceva. Li se poate întâmpla celorlalți, dar nu mie. Eu doar lucrez aici Nu i se poate întâmpla Gretei, nu, nu!”

Dar chiar asta mi se întâmpla. Ochii tuturor continuau să fie îndreptați asupra mea, iar liniștea și sentimentul acut al realității erau dumnezeiesc de groaznice, așa că mi-am zis: „Greta, trebuie să spui ceva, fie chiar și numai cel mai potrivit dintre cuvintele murdare” și apoi, brusc, mi-am dat seama că liniștea era ca aceea a unui mare oraș în care s-ar fi găsit o cale de a face într-o singură secundă să amuțească toată gălăgia, era ca și melodia cântată de Erich când pianul încetase să-l mai acompanieze. Era ca și cum Vânturile Schimbării ar fi încetat complet să mai sufle... Și am știut dinainte ce se întâmplase când m-am întors cu spatele spre ei.

Femeile-Fantomă dispăruseră. Iar Menținătorul Principal nu fusese doar comutat pe Introversiune, ci dispăruse și el.

„— Am examinat mușchiul dintre cărămizi și nu era mișcat din loc.

— Ați căutat, desigur, și printre hârtiile lui D. și printre cărțile din bibliotecă, nu?

— Bineînțeles. Am deschis fiecare dosar și fiecare plic. Nu numai că am deschis fiecare carte, dar am și răsfoit, filă cu filă, toate volumele.”

– Poe

O CAMERĂ ZĂVORĂTĂ

Trei ore mai târziu, eu și cu Sid ne-am trântit pe canapeaua de lângă bucătărie, fiind totuși prea obosiți pentru a avea poftă de mâncare. O căutare mai amănunțită decât aș fi putut eu pune la cale ne arătase că Menținătorul nu se afla în Zonă.

În primele două ore ne spuseserăm unii altora că, bineînțeles, trebuie să se afle în Zonă. Trebuia să fie în Zonă, dacă teoriile și circumstanțele după care ne conduceam viața în Lumea Schimbării aveau vreun înțeles. Menținătorul e acela care menține Zona. Menținătorul Secundar are în grijă alimentarea cu oxigen, temperatura, umiditatea, gravitația și alte lucruri necesare menținerii ciclurilor vieții și ale materiei, însă Menținătorul Principal e cel care oprește pereții să se încovoie spre înăuntru și tavanul să se prăbușească. E mic, însă, pe onoarea mea, face atât de multă treabă.

Nu are nevoie de fire, de unde electromagnetice sau de altceva la fel de complicat. Pur și simplu se agață de continuumul spațio-temporal local.

Mi s-a spus că părțile active din interiorul lui sunt făcute din molecule gigantice, foarte dure și foarte rezistente, fiecare dintre ele fiind practic un univers de buzunar. Pe dinafară, Menținătorul arată ca un radio portabil dotat cu ceva mai multe butoane și scale, comutatoare, mufe pentru căști și alte drăcii senzorice decât unul obișnuit.

Însă Menținătorul dispăruse, și cu toate astea Vidul nu ne turtise încă. Dar eram prea obosită ca să-mi mai pese dacă aveam să fim turțiți sau nu.

Un lucru era sigur: Menținătorul fusese comutat pe Introversiune înainte de a se face nevăzut sau, în caz contrar, dispariția lui produsese în mod automat Introversiunea. Alegeți oricare variantă. Cert e că Introversiunea se produsese. Realitatea îmi înhățase gândurile cu brutalitatea unui director de școală tiranic și urâcios și am simțit, fără să încerc să aflu, că amețeaua n-avea să scadă, că totul era înăbușitor, că Vânturile Schimbării încetaseră total să sufle. Iar impresia că Cenușul Vidului exista mai mult în mintea mea era atât de puternică încât m-am luminat, înțelegând ce vroiau să spună băieții ăia care se ocupau cu științele când începuseră să-mi explice că Zona-i un fel de întrețesere între material și mental, o Monadă Gigantică, după cum o numise unul dintre ei.

În orice caz, mi-am zis: „Greta, dacă asta-i Introversiunea, nu vreau să iau parte la ea Nu-i prea plăcut să știi că ești desprins de cosmos și că plutești în derivă. O barcă de salvare în mijlocul Pacificului și o navă spațială în pustiu dintre două galaxii nu-nseamnă mare lucru când e vorba de adevărata singurătate.”

M-am întrebat de ce oare Păianjenii echipaseră Menținătorii cu comutatoare pentru Introversiune. Din moment ce nu ne puteam antrena mereu folosindu-le și nici nu era vorba să le folosim decât în cazuri atât de desperate încât nu lăsa loc decât fie Introversiunii, fie predării în fața Șerpilor. Și pentru prima dată am descoperit explicația, care era evidentă: a realiza Introversiunea trebuie să fie similar cu a o lua la sănătoasa, iar principalul ei scop era să împiedice secretele și echipamentul să încapă în mâinile dușmanilor. Introversiunea pune Zona într-o situație din care nici măcar Înaltul Comandament al Păianjenilor n-o mai poate salva. Și nu-ți mai rămâne de făcut nimic altceva decât să te scufunzi (în jos? în afară? în sus?) în Vid.

Dacă așa stăteau lucrurile, atunci șansele noastre de a reveni la normal erau la fel de mari ca acelea ca eu să fiu iar o puștoaică și să mă joc printre Dune, în toiul Micului Joc al Timpului.

M-am lipit și mai mult de trupul lui Sid, strecurându-mă puțin sub umărul lui, și mi-am frecat obrazul de catifeaua cenușie, pătată și placată cu aur a pieptarului său. M-a privit, și-atunci i-am spus:

- E lung drumul până la Lynn Regis, nu-i așa, Sidy?
- Dulceață, ai grăit o mulțime, spuse.

Bătrân afurisit. Știa foarte bine ce face atunci când vorbea în limba asta, dragul de el.

— Sidy, i-am spus, de ce-i placat pieptarul tău cu aur? Ar fi mult mai lejer dacă n-ar fi placat.

— Sfântă Fecioară, pe legea mea, bărbații trebuie să se mpopoțoneze și ei și, scumpo, nu știu de ce, e de mare ajutor dacă ai ceva metal la tine.

M-am smiorcăit:

— Ca să se zgârie fetele în el. Dar nu da încă pieptarul ăsta la curățat. Vreau să stau cât mai mult lângă el până când ieșim din pădure.

— Sfântă Fecioară, și de ce-aș face-o? mă-ntrebă el, cu un aer absent.

Și cred că nu glumea. Ultimul lucru pe care-l află călătorii prin timp e felul în care miroso.

Pe urmă chipul lui se întunecă și mi se păru că acum el vrea să se strecoare la adăpostul umărului meu.

— Dar scumpo, dulceață, pădurea ta are ceva mai mulți copaci decât pădurea Sherwood.

— Tu ai spus-o, am căzut eu de acord.

Mă îngrijora felul în care arăta. N-ar fi trebuit să-l intereseze în clipa aceea capriciile mele de domnișoară. Știam că arătam ca dracu', însă Sid se ținuse alături de mine cât timp ținuse vânătoarea, și niciodată nu poți ști ce-nseamnă asta. Apoi mi-am amintit că, în afară de mine, el fusese singurul care nu apucase să declare din ce tabără vroia să facă parte atunci când Bruce îi ceruse s-o facă, și probabil lucrul ăsta îi afecta vanitatea masculină. În ceea ce mă privea, eu nu-mi făceam probleme de genul ăsta. Încă-i mai eram recunoscătoare Menținătorului că mă făcuse scăpată din situația aceea critică, chiar dacă ne vârâse pe toți într-o situație și mai rea. Totul părea că se întâmplase cu veacuri în urmă.

Cu toții ne-am repezit să tragem concluzia că cele două femei-Fantomă fugiseră, luând cu ele Menținătorul. Nu știu unde ar fi putut fugi sau de ce, dar așa păreau să stea lucrurile. Maud începuse să strige că niciodată n-avusese încredere în Fantome și că știuse dintotdeauna că ele își vor face de cap într-o bună zi, iar Kaby își fixase bine în cap, chiar între coarneau ei, ideea că Phryne, fiind grecoaică, era capul răutăților și că avea să dezlănțuie nenorocirea asupra noastră.

Însă pe când verificam pentru prima dată Magazia, am observat că husele care le protejau pe femeile-Fantomă nu păreau să adăpostească nimic sub ele. Ectoplasma nu ocupă mult spațiu când e compactă, însă oricum am aruncat o privire sub una dintre huse, apoi sub cealaltă, și-n clipa următoare strigam după ajutor.

Toate husele erau goale. Pierdusem peste o mie de femei-Fantome, tot stocul lui Sid.

Ei bine, cel puțin asta dovedea ceea ce niciunul dintre noi nu văzuse vreodată și nici nu auzise că ar fi fost demonstrat: că există un fel de legătură diavolească – un fel de contact mijlocit de Vânturile Schimbării – între Fantome și liniile vieților lor. Și când acel cordon ombilical – cum am auzit că i se spune – e tăiat, partea îndepărtată de pe linia vieții moare.

Era interesant, însă ceea ce mă deranja pe mine era întrebarea dacă și noi, Demonii, urma să ne evaporăm, deoarece suntem Cetași Dubli în aceeași măsură ca și Fantomele, și ne fuseseră și nouă tăiate cordonalele ombilicale. Noi suntem mult mai materiali, desigur, dar asta ar putea însemna doar că în cazul nostru procesul va dura ceva mai mult. E foarte logic.

Mi-amintesc că le-am privit pe Maud și pe Lili. Noi, fetele, eram cele care controlam husele. E una dintre regulile de bună-cuviință pe care ne străduim să le menținem. Dacă bărbații ar face verificarea asta, ar fi în stare să ne repete de fiecare dată gluma aia scârțâitoare despre „femeile la minut” pe care mi s-a făcut greață s-o tot aud.

În orice caz, le-am privit și-am zis:

— Mă bucur să vă cunosc.

Lili spusese:

— Douăzeci și trei, valea!

Iar Maud zisese:

— Aici nu-i nimic.

După care ne strânseserăm mâinile.

Socotisem că Phryne și Contesa dispăruseră cam în același timp ca și celelalte femei-Fantomă, însă o idee nu-mi dădea pace, așa că am zis:

— Siddy, crezi oare că-i cu adevărat posibil ca în vreme ce noi ne uitam la Bruce, cele două femei-Fantomă să-și fi deschis o Ușă, folosindu-se de Menținător, și-apoi s-o șteargă, luându-l cu ele?

— Îmi pui în vorbe gândurile, dulceață. Toate par să contrazică asta: mai întâi, e bine cunoscut că Fantomele nu pot complota și nu pot lua parte la comploturi. În al doilea rând, momentul respectiv nu era unul în care se poate deschide o Ușă. În al treilea rând – și-aici e adevăratul clenci – Zona e strivită dacă nu are un Menținător. În al patrulea rând, ar fi fost o prostie din partea lor să creadă că niciunul dintre noi – câți eram oare, zece, doisprezece? – nu se va uita în jur și nu le va surprinde...

— Am privit o dată în jur, Sidy. Trăgeau la măsea și ajunseseră prin propriile lor forțe la canapeaua de comandă. Când se întâmpla asta oare? Ah, da, cam atunci când Bruce vorbea despre Morții Vii.

— Da, dulceață. Și când ai început iar să gângurești tocmai vroiam să-mi închei spusele menționând că, în al cincilea rând, așa fi putut jura că niciuna n-ar fi putut să atingă Menținătorul și să-l fure fără ca eu să știu. Și totuși...

— Iarăși: și totuși, l-am secondat eu.

Cineva trebuia să fi deschis o Ușă și s-o fi șters, luând cu el obiectul, căci acesta în mod sigur nu se afla în Zonă. Vânătoreea fusese o aiureală. Ceva de dimensiunile unei mașini de scris portabile nu-i ușor de ascuns, iar noi ne uitaserăm înăuntrul tuturor obiectelor, începând cu pianul lui Beau și sfârșind cu rețeaua de recondiționare a Regenatorului.

Am mers până la a le face tuturor fluoroscopii, cu toate că Illy ne avertizase că are să se contorsioneze ca un morman de viermi, căci spunea că-l gâdilă teribil. Și cu toate că eu insistasem să-i netezesc blana cinci minute mai târziu, era puțin distant.

Unele zone, cum ar fi barul, bucătăria și Magazia, ne luaseră ceva timp, însă am fost deosebit de pedanți. Kaby îl ajutase pe Doc să verifice Sala Chirurgicală, căci de când fusese ultima dată în Zonă staționase într-un spital de campanie (și am aflat că Păianjenii lansează operațiuni chiar și din asemenea spitale) și învățase câteva șmecherii noi și nemaipomenite.

Oricum, Doc făcuse ceva treabă de capul lui, supravegheat fiind însă, bineînțeles, de cel puțin trei inși, dintre care desigur că nu puteau face parte Bruce și Lili. Când Menținătorul dispăruse, Doc își revenise din beție cu o iuțeală care m-ar fi putut surprinde dacă n-aș fi știut că așa ceva i se mai întâmplase, însă după ce terminasem de verificat Sala Chirurgicală și trecusem la Galeria de Artă, începuse să vorbească fără șir și am observat că

Își desfăcuse haina, își vârâse capul între umeri, scosese la iveală o sticlură și trăsesese o înghițitură sănătoasă, pregătindu-se să ajungă pe o nouă culme a fericirii.

Și Galeria de Artă ne luase ceva timp, deoarece acolo se află un întreg talmeș-balmeș de lucruri ciudate. Mi s-a rupt inima când Kaby și-a luat securea și a crăpat în două o frumoasă sculptură în lemn de culoare albastră, înfățișând o Meduză Venusiană, deoarece, deși nu era niciun semn pe suprafața lustruită a sculpturii, aceasta, spusese Kaby, era destul de mare pentru ca Menținătorul să poată fi ascuns în ea. Doc plânsese puțin și îl lăsaserăm să potrivească bucățile la loc și să privească visător celelalte chestii aflate acolo.

După ce căutaserăm peste tot, Mark insistase să desfacem podeaua. Atât Beau cât și Sid încercaseră să-i explice că Zona n-are podea dublă, că nu-i nimic sub podea, că podeaua devine și mai dură dacă pătrunzi vreo cinci centimetri în suprafața ei încrustată cu diamante, ajungând la o suprafață făcută dintr-un material care-i echivalentul solid al Vidului. Însă Mark era foarte încăpățânat (ca toți romanii de altfel, cum mă asigurase Sid) și rupsesse patru burghie de duritate superioară diamantului înainte să se declare mulțumit.

În afară de niște posibile ascunzători foarte ingenioase, nu mai rămânea decât Vidul, iar lucrurile nu dispar dacă le arunci în Vid, ci doar se topesc pe jumătate și îngheață bocnă dacă nu apuci să le pescuiești mai înainte ca asta să se întâmple. În spatele Regeneratorului, aflate cam la nivelul unui stat de om, se aflau trei nuci de cocos Venusiene pe care un hitit foarte puternic le aruncase acolo în timpul unei încăierări pe cinste. Încerc să nu le privesc niciodată, fiindcă seamănă cu niște capete de vrăjitoare și-mi dau fiori. Părțile Zonei care vin în contact cu Vidul au proprietăți spațiale stranii, de care una dintre instalațiile din Sala Chirurgicală se folosește într-un fel care mă face să mă-nfior și mai tare, dar acum nu-i vorba despre asta.

În timpul vânătorii, pentru a depista Menținătorul, Kaby și Erich își folosiseră Comunicatoarele pe post de indicatoare de direcție, în același mod în care sunt ele folosite în cosmos, pentru a localiza o Ușă, și – după cum mi s-a mai spus – și în Zonele Mari. Însă Comunicatoarele pur și simplu o luaseră razna, ca un ac de busolă ce se-nvârte și nu se mai oprește, și nimeni nu știuse să spună ce-nsemna asta.

Una dintre ascunzătorile ingenioase o putea reprezenta Menținătorul Secundar. Era o idee simpatică, însă Menținătorul Secundar nu-i mai mare decât Principalul și-apoi are și el măruntaiele lui stranii și pe deasupra își făcuse și treaba tot timpul, așa că am avut suficiente argumente să-l scoatem din cauză. Mai rămânea cufărul în care se afla bomba, cu toate că părea imposibil să-l poată cineva deschide, chiar dacă ar fi știut secretul cifrului, mai înainte ca Erich să apuce să sară pe el și să-l plaseze astfel în centrul atenției, însă după ce ai eliminat toate posibilitățile, cuvântul „imposibil” își schimbă înțelesul.

Din moment ce ne ocupăm cu călătoriile în timp, cineva trebuie să se gândească la tot soiul de trucuri prin care să trimită Menținătorul permanent sau temporar în trecut sau în viitor. Însă Zona se află cuprinsă exclusiv în Marele Joc al Timpului, și toți cei care se pricep mi-au spus că e absolut imposibil să călătorești prin timp în interiorul Marelui Joc al Timpului. Căci Marele Joc al Timpului e ca un tren, iar Micul Joc al Timpului – cum numim noi timpul obișnuit – e peisajul prin care trece trenul, iar noi ne aflăm în tren – în afară de cazul în care ieșim prin Ușă – și, cum ar spune Gertie Stein, nu poți călători în timp prin timpul în care călătorești în timp când călătorești în timp.

Mi-a mai trecut prin minte și ideea că ar fi putut exista ascunzători evidente și tocmai prin aceasta foarte ingenioase. Putea fi vorba de câțiva oameni care să-și treacă în mod repetat un lucru de la unul la celălalt, ceea ce ar fi presupus o conspirație, dar, bineînțeles, dacă presupui că-i vorba de o conspirație suficient de amplă, îți poți explica orice, inclusiv cosmosul însuși. Oricum, mi-a venit ideea unui joc de-a v-ați ascunselea văzând chiverele Soldaților și nu m-am liniștit decât după ce le-am adunat la un loc și le-am putut privi pe toate trei în același timp.

— Trezește-te, Greta, și pune și tu mâna pe ceva. Nu pot sta aici pentru totdeauna.

Maud se înfățișase cu o tavă încărcată cu gustări delicioase, și trebuie să recunosc că m-am lăsat ispitită Fata asta încropește niște gustări tare afurisite.

Am aruncat o privire și-am spus:

— Sidy, vreau un hot-dog.

— Iar eu vreau un pateu vânătorească! Tu faci cinste, fată cusurgie, muiere exagerat de scrupuloasă, păpușă tiranică și capricioasă.

Am înhățat un vraf întreg de gustări și m-am cuibărit lângă el.

— Hai, mai zi-mi și altfel, Sidy, i-am zis. Știi tu, vorbe de-acelea cu adevărat succulente.

*„Un gând, a cărui moarte mai minunată e,
Atât de tare-mi zguduie ființa
Că presupunerile o sufocă,
Și alt nimica nu-i decât ceea ce nu-i.”*
– Macbeth

MOTIVE ȘI OCAZII FAVORABILE

Fiorosul meu hoinar din King's Lynn își pusese tava pe genunchi și începuse să devoreze tot ce se afla în ea. Ceilalți tocmai își dădeau și ei gata gustările. Erich, Mark și Kaby, aflați la capătul barului, lângă cufărul de bronz, se certau în liniște, așa încât nu puteam auzi ce-și spun, iar Illy, încolăcit lângă pian ca o adevărată caracatiță, asculta și el ce vorbeau cei trei.

Beau și Șaptevezi se plimbau înapoi și-ncolo pe lângă canapeaua de comandă, aruncându-și din când în când câte o vorbă unul altuia. Dincolo de ei, Bruce și Lili erau așezați pe canapeaua aflată exact în parte opusă celei pe care stăteam eu și cu Sid și vorbeau despre ceva, părând a fi foarte sinceri. Maud se așezase la celălalt capăt al barului și tricota. Pe lângă jocul de șah, sorbirea în liniște a unui pahar de băutură și învățarea modului în care se vorbește cu laringele artificial, aceasta-i încă una dintre ocupațiile cu care lumea-și omoară timpul în Zonă în lungile vacanțe dintre petreceri. Doc, capabil încă să se țină pe picioare, umbla de colo colo prin Galerie, ridicând lucrurile de pe jos și punându-le la loc.

Pe urmă Lili și Bruce se ridicară, încă discutând aprins, iar Illy începu să improvizeze o melodie nepământească, folosind tonurile înalte ale pianului. „De unde au atâta energie?” m-am întrebat.

Și de îndată ce mi-am pus acea întrebare i-am și cunoscut răspunsul și am început să mă simt ca și ei. Nu era vorba de energie ci pur și simplu de nervi.

Schimbarea-i ca un drog. Mi-am dat seama de asta. Te obișnuiești ca lucrurile să nu rămână neschimbate, ca o imagine a trecutului și a viitorului să se dizolve în alta, care poate nu-i foarte diferită, dar are totuși ceva schimbat, și ca mintea să-ți fie

mereu înghiontită de stări psihice și de noțiuni stranii, de parcă ți-ar străluci direct în creieri luminile unui night-club, lumini care-și schimbă mereu culoarea și care creează umbre stranii.

E odihnitor să simți la nesfârșit balansul și zgâlțâiturile. E ca și cum te-ai afla într-un tren.

Curând, fără să-ți dai seama, ajungi să-ți placă mișcarea și să ai nevoie de ea, și pe urmă ea încetează brusc și tu ești tot tu, iar faptele la care te gândești și-n care pui suflet rămân perfect neschimbate și, doamne, asta-i ceva foarte greu de suportat, lucru pe care tocmai îmi fusese dat să-l aflui.

În clipa în care se petrecuse Introversiunea, toate cele ce se strecoară în Zonă, lucruri însuflețite sau adormite, încetaseră să mai pătrundă până la noi. Iar noi nu mai eram decât noi înșine și ceea ce reprezentam unii pentru alții și ceea ce reieșea din asta. Eram îngrozitor de singuri, puși într-o situație foarte neplăcută.

Îi înțelegeam pe ceilalți că se plimbau de colo colo. Era o minune că nu se aruncaseră în Vid. Maud părea să suporte cel mai bine totul, poate și fiindcă vegherile îndelungate printre stele o pregătiseră pentru așa ceva. Și-apoi, ea e cea mai bătrână dintre noi, mai bătrână chiar și decât Sid, cu toate că în ceea ce o privește poți scrie cuvântul „bătrână” cu „b” mic.

Căutarea susținută a Menținătorului reușise să mascheze sentimentul general, însă acum acesta ieșea la iveală. Înainte de a începe căutarea, discursul lui Bruce și intervențiile lui Erich reușiseră și ele destul de bine să ascundă ceea ce simțeam. Am încercat să-mi amintesc când mă cuprinsese pentru prima dată acel sentiment și am decis că lucrul ăsta se întâmplase după ce Erich sărise pe cufărul în care se afla bomba, cam în clipa în care adusesese vorba despre poezie. Nu eram totuși sigură. Poate că Menținătorul fusese comutat pe Introversiune încă mai înainte, când mă întorsesem să privesc spre femeile-Fantomă. N-aveam de unde să știu. Fir-ar să fie!

Credeți-mă, simțeam că fiecare centimetru pătrat al corpului îmi era făcut din ciment întărit. Mi-am amintit universul lipsit de Marea Schimbare pe care-l descriese Bruce și am hotărât că era cea mai nefericită idee posibilă. Am continuat să mănânc, cu toate că nu eram chiar așa de sigură că era o idee bună să mă mențin în putere.

— Siddy, are Menținătorul un ecran care indică Introversiunea?

— La naiba, fetițo, vorbește mai încet, dacă mă iubești! Dintr-odată nu mă simt prea bine, de parcă aș fi golit o butelcă de vin

de Renania și pe urmă m-aș fi culcat înlăuntrul ei. Pe Sfânta Fecioară, da, culoarea-i albastră. Cum zice manualul, e vorba de sclipiri scurte. De ce mă-ntrebi?

— Fără un scop anume. Oh, Doamne, Sidy, ce n-aș da pentru o adiere a Vânturilor Schimbării!

— Nu poți a spune asta iarăși, mormăi el.

Probabil că și eu arătam destul de nefericită, căci mă cuprinse cu brațul și-mi șopti țâfnos:

— Alină-te, dulcețo, cu gândul că, în vreme ce suferim așa de amarnic, măcar nu ne poate atinge Moartea prin Schimbare.

— Ce-i aia? I-am întrebat.

Nu vroiam să rățăcesc de colo colo, cum făceau ceilalți, căci bănuiam că n-aveam să mă pot stăpâni și aveam să împing lucrurile prea departe. Așa că, pentru a nu o lua razna, am început să încerc din nou să mă gândesc cine și în ce fel făcuse Menținătorul să dispară.

În timpul vânătorii fuseseră avansate câteva sugestii destul de nebunești despre felul în care dispăruse sau în care fusese comutat pe Introversiune: un truc vrăjitoresc al științei Șerpilor; camuflarea Zonelor de către Înaltul Comandament al Păianjenilor, datorită pierderii Camerei Rapide, camuflare făcută atâta de în grabă încât nu mai avuseseră vreme să ne avertizeze; intervenția Ultimelor Creaturi Cosmice, acele ființe misterioase și ipotetice care se presupune că vor fi rezistat extinderii Războiului Schimbării mult dincolo de epoca lui Șaptevezi (dacă nu cumva Ultimele Creaturi Cosmice sunt chiar cele care luptă în Războiul Schimbării).

Ceea ce clarificaseră aceste sugestii era faptul că fiecare dintre noi era suspectat a fi fie spion al Șerpilor, fie membru al poliției secrete a Păianjenilor, fie agent al – după cum spune Bruce, și poate nu greșește – Comitetului pentru Siguranța Publică a Lumii Schimbării ori al mișcării revoluționare secrete încropite în rândurile Păianjenilor, fie un ins care acționează pe cont propriu. Și mai erau și facțiunile opozante create de Erich și de Bruce, facțiuni despre care, de când Menținătorul fusese șterpelit, nu mai pomenise nimeni.

Era o bună strategie de grup aceea de a face uitate animozitățile în timpul stării de urgență, dar care nu mă împiedica să mă joc cu gândurile mele.

Și oare cine-și dorea atât de mult să evadeze încât să fie în stare să Introverseze Zona, anulând orice posibilitate de contact

cu cosmosul și riscând să nu se mai întoarcă niciodată în cosmos?

Lăsând deoparte ceea ce se-ntâmplase după ce Bruce își făcuse apariția și ațâțase focul, Doc mi se părea persoana care avea cea mai puternică motivație în acest sens. Știa că Sid n-avea să poată să-l acopere veșnic și că pedepsele date de Păianjeni pentru neîndeplinirea îndatoririlor de serviciu nu se limitau, după cum ne amintise și Erich, doar la focurile de artificii ale unui pluton de execuție. Dar, cu toate că nu stătusem tot timpul cu ochii pe el, eram sigură că Doc zăcuse pe podea, dinaintea barului, încă de când Bruce începuse să vorbească.

Beau? Beau spusese, într-un moment când nu era vorba să glumească, că se plictisise de Zonă, deci era puțin probabil că ar fi fost dispus să se închidă în ea pe veci, ca să nu mai punem la socoteală faptul că ar fi fost nevoit să-l sechestreze și pe Bruce alături de el și de păpușica pe care o iubea.

Cât despre Sid, el iubește realitatea – fie că ea se află în Schimbare, fie că nu – și până și cel mai neînsemnat lucru pe care ea îl conține. Îi iubește în special pe oameni, mai mult decât oricine pe care l-am cunoscut – fiind în această privință ca un prunc cu ochi mari, care vrea să apuce orice obiect pe care-l vede și să-l bage în gură – așa că-mi era greu să mi-l închipui despărțindu-se pe veci de cosmos.

Maud, Kaby, Mark și cei doi ETei? Niciunul dintre ei n-avea vreo motivație care să-mi fie cunoscută, cu toate că Șaptevezi, fiind dintr-un viitor îndepărtat, sugerase ideea care le lua în calcul pe Ultimele Creaturi Cosmice, iar între cretană și roman părea să se înfiripe o relație care i-ar fi putut face să-și dorească să fie surprinși de Introversiune unul lângă altul.

„Bazează-te pe fapte, Greta!” mi-am zis.

Mai rămâneau Erich, Bruce, Lili și cu mine.

„Erich”, mi-am zis. „Am putea ajunge undeva pe calea asta.” Micuțul comandant are sistemul nervos al unui coiot și curajul unui motan turbat, și dacă și-ar fi închipuit că modalitatea cea mai potrivită de a câștiga disputa dintre el și Bruce ar fi fost aceea de a rămâne împreună cu el într-o temniță impenetrabilă, n-ar fi ezitat să treacă la acțiune.

Însă chiar înainte de a se apuca să danseze pe bombă, Erich îl sâcâise pe Bruce cu întrebări și intervenții din public. Totuși, între intervenții, ar fi avut timp să se furișeze nevăzut, să comute

Menținătorul pe Introversiune și... ei bine, aveam rezolvate nouă zecimi ale problemei.

Dacă era vorba ca eu să fiu cea vinovată, atunci trebuie că eram nebună. Brr!

Motivația lui Bruce părea evidentă. Era în principal pericolul de moarte (sau de nemoarte?) în care se pusese incitând la revoltă. Era într-adevăr păcat că, stând tot timpul cocoțat pe bar, fusese mereu la vedere. Desigur, dacă Menținătorul ar fi fost comutat pe Introversiune înainte ca Bruce să se urce pe bar, am fi observat sclipirile albastre ale ecranului de semnalizare. Dacă-i până acolo, observasem o strălucire asemănătoare când privisem spre femeile-Fantomă, însă nu știu dacă aceasta arată așa cum pretinde Sid, care n-a avut niciodată ocazia s-o vadă, ci doar a citit despre ea în manual. Oh, la naiba...

Însă, așa cum sunt sigură că mi-ar fi putut spune toți masculii din Zonă, Bruce n-ar fi-avut nevoie el însuși de o ocazie favorabilă, de vreme ce o avea pe Lili, care putea face treaba în locul lui și care putuse găsi la fel de multe prilejuri favorabile ca și noi ceilalți. În ceea ce mă privește, am rezerve serioase în privința teoriei care spune că „femeia e moale ca lutul în mâinile bărbatului de care e-ndrăgostită nebunește”, însă trebuie să recunosc că în cazul ei teoria putea fi aplicată și era natural să fie aplicată, din moment ce cu toții hotărâserăm, printr-un acord tacit, că cercetările făcute de Bruce și de Lili în timp ce vânam Menținătorul nu trebuie luate în considerare.

Ei bine, cam asta se putea spune despre noi. Mai rămânea doar posibilitatea ca un străin misterios să se strecoare cumva prin Ușă (pe care însă cum putea s-o deschidă din afară fără a folosi Menținătorul?), sau să iasă dintr-o ascunzătoare pe care nu mi-o puteam imagina, ori pur și simplu să iasă din Vid. Știu că această ultimă presupunere nu-i realizabilă, căci nimeni nu-și poate face apariția din nimic, dar dacă există ceva care pare să fi fost făcut tocmai pentru ca din el să-și facă apariția ceva primejdios, apoi acela-i tocmai Vidul: neguros, un vârtej de ceață, un noroi cenușiu...

„Așteaptă o clipă”, mi-am zis, „și ia aspectul ăsta în considerare cu mai multă atenție. Ar fi trebuit să-ți sară în ochi încă de la început.”

Oricine s-ar fi ivit din Vid sau oricine dintre noi s-ar fi strecurat spre Menținător ar fi trebuit să fie zărit de Bruce, care privise tot

timpul peste capetele noastre spre Menținător și trebuise să vadă ce se întâmplase cu acesta.

Erich, chiar după ce se urcase pe cufăr, n-ar fi avut cum să vadă ceva, căci rolul lui de tribun al poporului îi ceruse să stea întors mai tot timpul cu fața spre Bruce.

Dar Bruce, în afară de cazul în care fusese prea absorbit de discursul lui, ar fi putut să...

Nu, puștoaico, un Demon e întotdeauna un actor, indiferent cât de mult crede în ceea ce spune, și n-a existat niciodată un actor care să nu observe când cineva din public vrea să părăsească sala tocmai când el joacă scena cea mai tare.

Așa că Bruce știa totul, ceea ce mă făcea să-mi dau seama că era un actor mai bun decât crezusem, din moment ce celorlalți nu le trecuse prin minte ceea ce tocmai descoperisem eu, ori dacă le trecuse, nu crezuseră că așa ceva era posibil.

Însă eu nu-mi fac treaba în felul ăsta. Și-apoi nu aveam chef să las lucrurile așa – Bravă Anna, dă-mi puteri – și mă simțeam încinsă ca iadul.

„Poate”, mi-am zis, încurajându-mă, „Zona e de fapt iadul.” Dar am adăugat: „Fii matură, Greta – fii dezlănțuită, răzvrătită, nemiloasă, așa cum e firesc să fii la douăzeci și nouă de ani.”

*„Barajul mugește și-apoi se ridică. Stângaci cocârjați,
Cu puști, cu grenade, cu lopeți și-alte unelte.
Spre focul mortal bărbații pornesc, avântați.
În șiruri sure, murmurând, cu fețele spăimos lucind,
Ies din tranșee, grabnic dau năvală,
Pe când ceasornicele, iuți, neabătute, le ticăie la mâini.”*
– Sassoon

FRONTUL DE VEST, 1917

- Te rog, Lili, n-o face.
- Am s-o fac, iubitul.
- Dulceață, trezește-te! Ești bolnavă?

Mi-am deschis puțin ochii, l-am amăgit pe Sid cu un zâmbet, mi-am împreunat strâns mâinile, i-am urmărit pe Bruce și pe Lili certându-se plini de noblete lângă canapeaua de control și am început să-mi doresc să trăiesc o mare dragoste, care să-mi alunge suferința și să-mi ofere un înlocuitor acceptabil al Vânturilor Schimbării.

Judecând după felul în care Lili își dădu capul pe spate și se îndepărtă de Bruce, adresându-i un zâmbet mândru și tandru, ea era cea care câștigase disputa. El făcu câțiva pași, îndepărtându-se de ea. Din fericire, nu ridică din umeri spre noi, ca un soț bătrân, cu toate că se vedea că era nervos și că nu putea să suporte deloc bine Introversiunea. Dar care din noi o suporta mai bine?

Lili își puse o mână pe spătarul canapelei de comandă și, cu buzele strânse, ne privi, fără a-și mișca prea mult capul, rotindu-și doar ochii. Își legase părul tăiat cu breton cu o bentiță cenușie de mătase. Rochia ei scurtă de mătase cenușie, cu croială dreaptă, o făcea să arate nu atât ca o codană – deși așa arăta ea de obicei – ci mai degrabă ca o fetiță mică, lucru care era dezmințit doar de decolteul rochiei, care era tăiat destul de adânc pentru a arăta că Lili nu mai era de mult o fetiță.

Privirea ei ezită și în cele din urmă se opri asupra mea. Știind că femeile mă aleg întotdeauna să le fiu spectatoare, am presimțit ce avea să urmeze. Și, pe deasupra, în mișcarea

politică proaspăt ieșită din găoace care fusese inițiată în Zonă, eu și Sid formam partidul de centru cu numai doi membri.

Trase adânc în piept, își împinse bărbia înainte și spuse, cu o voce care era mai ridicată și suna mai britanic decât de obicei:

— Noi, fetele, am strigat adesea: „Închideți Ușa!” însă acum Ușa e închisă pentru totdeauna.

Am știut că presupunerea mea era corectă și m-am simțit cuprinsă de jenă, căci știam cum dragostea te face să crezi că ești cel pe care-l iubești și să-ți dorești nespus să-i trăiești viața – și, lucru de care la momentul respectiv nu-ți dai seama, să-ți însușești gloria lui – și să faci cunoscut mesajul pe care vrea el să-l transmită. Și mai știam cum poți strica lucrurile procedând astfel. Și totuși, n-am putut să nu admit că vorbele pe care tocmai le spusese reprezentau o introducere nu foarte rea și, în orice caz, erau neplăcut de adevărate.

— Logodnicul meu crede că încă mai putem să deschidem Ușa. Eu nu cred că putem. El crede că-i puțin cam prematur să discutăm despre buclucul neobișnuit în care am intrat. Eu nu cred că-i prematur.

Un râs iritant se făcu auzit din direcția barului. Militariștii reacționau. Erich făcu un pas în față, etalând o mutră foarte fericită.

— Văd că acum trebuie să ascultăm femeile ținând discursuri, zise. La urma urmelor, ce-a ajuns Zona asta? Cercul de Brodat de Sâmbătă Seara al lui Sidney Lessingham?

Beau și Șaptevezi încetară să mai măsoare cu pasul distanța dintre bar și canapeaua de comandă și se întoarseră spre Erich. Șaptevezi părea puțin mai voinic decât satirii din ilustrațiile cărților de mitologie, părea ceva mai mult decât o ființă pe jumătate cal. Bătu-din copită – potrivit de tare, așa zice – și spuse:

— Ah. Ia mai du-te și mă las' în pace!

Aflasem că învățase engleza de la un Demon care fusese docher cu simpatii sindicalisto-anarhiste.

Pentru o clipă Erich tăcu și rânji, cu mâinile înfipte-n șolduri.

Lili încuviință din cap, privindu-l pe satir, și-și dresе glasul, părând speriată. Însă nu spuse nimic. Puteam vedea că simțea ceva și că se gândea la ceva. Chipul i se urâți și ochii i se adânciră în fundul capului, ca și cum ar fi fost atinsă de un Vânt al Schimbării pe care eu nu-l simțeam, iar încercarea ei de a-și stăpâni lacrimile îi strâmbă gura. Câteva lacrimi îi țâșniră totuși din colțurile ochilor, iar când vorbi, vocea-i era cu o octavă mai

coborâtă, iar accentul nu-i mai era pur londonez, ci se amesteca cu cel new-yorkez.

— Pentru că sunt nouă aici și îmi displace să pun întrebări, n-am aflat cum vi s-a părut vouă învierea, însă mie mi s-a părut cea mai groaznică tortură și mi-aș fi dorit să-i fi putut spune lui Suzaku: „Dacă nu te superi, doresc să rămân un Mort Viu. Prefer coșmarurile.” Însă am acceptat învierea, fiindcă fusesem învățată să fiu politicoasă și fiindcă în mine exista un Demon a cărui dorință permanentă de a trăi nu pot s-o înțelege, și am descoperit că mă simțeam în continuare ca un Mort Viu – cu toate că puteam să mă strecor peste tot – și că încă mai aveam coșmaruri, singura diferență fiind aceea că ele deveniseră mult mai vii. Eram din nou o tânără de șaptesprezece ani, și presupun că orice femeie își dorește să aibă din nou șaptesprezece ani, însă în mintea mea nu mai aveam deloc șaptesprezece ani, ci eram o femeie care murise în New York, în 1929, din cauza bolii lui Bright și de asemenea, din cauză că o Mare Schimbare îmi mutase linia vieții pe un nou curent, mai eram și o femeie care, în 1955, în Londra ocupată de naziști, murise din cauza aceleiași boli, însă avusese o moarte mult mai lentă pentru că, așa cum vă puteți închipui, băuturile spirtoase se găseau în cantități mult mai mici. Am fost nevoită să trăiesc cu ambele variante ale amintirii acelei întâmplări, pe care Lumea Schimbării nu le-a făcut să se șteargă, așa cum am aflat că nu le face să se șteargă în cazul niciunui Demon, și nici măcar nu le-a făcut să se piardă undeva în fundal, așa cum speram că avea să se întâmple. Când un Tovarăș de Schimbare îmi spune: „Hei, frumoaso, ce-ar fi să zâmbești?” sau „Puștoaico, i-un veșmânt nu prea strălucitor ăsta pe care-l porți”, îmi închipui că sunt iar în Bellevue, desconsiderând imaginea mea afectată, în vreme ce razele de lumină încep să semene cu niște țepi de gheață, sau că mă aflu în dormitorul îmbibat cu vin al lui Stepney, împreună cu Phyllis, care tușește de-și dă sufletul lângă mine, sau, în cel mai bun caz, îmi închipui că sunt o fetiță din Glamorgan care privește spre drumul roman și își pune întrebări cu privire la minunata viață pe care a lăsat-o în urma ei.

Amintindu-mi că și Erich lăsase în urmă un viitor neplăcut, petrecut în cosmos, l-am privit și am văzut că nici nu-i trecea prin cap să zâmbească. M-am gândit că poate, aflând că mai există cineva pe care-l așteptau două variante de viitor, începea

să învețe cum e să fii umil, dar imediat după aceea am ajuns să mă îndoiesc că așa stăteau lucrurile.

— Căci, vedeți, continuă Lili să se destăinuie, în toate cele trei vieți ale mele am fost o fată care s-a îndrăgostit de un poet tânăr și talentat care vorbea cu vocea noii tinereți și-a tuturor tinerilor, dar pe care nu l-a întâlnit niciodată. O fată care a spus prima ei minciună pentru a fi lăsată să intre în Crucea Roșie și să străbată Franța ca să fie lângă acel poet. Și totul a fost o poveste despre pericole, despre magie neagră și despre un cavaler în armură, iar ea și-a imaginat cum îl va afla rănit, dar nu foarte grav vătămat, poate cu un bandaj înfășurat în jurul capului, și cum îi va aprinde pipa și-i va zâmbi blând, nelăsându-l niciodată să ghicească ce simte ea pentru el, fiind mereu cât putea de distinsă și de grațioasă și urmărind dacă acest comportament al ei avea vreo influență asupra lui... Iar pe urmă mitralierele Boche l-au secerat la Passchendaele, și n-ar fi putut exista bandaje suficient de mari pentru rănilor lui, iar fata a rămas la vârsta lăuntrică de șaptesprezece ani și-a început să umble creanga, să fie haină – deși nu se pricepea la așa ceva – și să bea, lucru la care se pricepea ceva mai mult, cu toate că să bei până te stingi nu-i un lucru așa de ușor cum pare a fi, chiar dacă rinichii slăbiți pe care-i ai te ajută în sensul ăsta. Însă până la urmă a reușit... Iar pe urmă se aude un cocoș cântând. Tresărind, se trezește brusc din visurile cenușii ale morții, care-i umplu linia vieții. Se crapă de ziuă și e frig. E un miros ca acelea răspândite de o fermă franțuzească. Își simte gleznelor și nu i se par deloc grele ca niște imense cizme de cauciuc pline cu apă și nici umflate. Picioarele ei sunt ale unei femei tinere... Pe o fereastră mică se zăresc vârfurile unui șir de copaci care, când sunt luminați mai puternic, par a fi plopilor. Și acolo se află pături de campanie asemănătoare celui pe care l-a avut ea. Uniformele atârinate peste tot aruncă umbre mari, iar o fată sforăie. În depărtare se aude un tunet, care zguduie ușor fereastra. Apoi ea își amintește că ele sunt infirmiere ale Crucii Roșii și se află la o depărtare de mulți kilometri de Passchendaele și că Bruce Marchant are să moară în zorii zilei... Peste câteva minute, ea pornește spre poziția întărită în care un servent camuflat cu rămurele și iarbă veghează, balansând ușor țeava mitralierei. Dar ea n-are să moară azi. Are să moară în 1929 și în 1955... Și tocmai când ea e gata-gata să-

nnebunească, se aude un scârțâit și un Jap⁴⁸ cu o față foarte albă, cu niște sprâncene foarte negre și cu o coafură de femeie iese tiptil din umbră. Poartă un kimono roz și e încins cu o eșarfă neagră de care-i atârnă, la stânga și la dreapta, două săbii de samurai în mână stângă are un straniu pistol de argint. Îi zâmbește fetei ca și cum aceasta i-ar fi în același timp soră și iubită și spune: „*Voulez-vous vivre, mademoiselle?*”⁴⁹. Ea se zgâiește la el și el își înclină capul spre ea și spune: „Donșoară, vrei să trăiești, da, nu?”

⁴⁸ Jap = Poreclă dată de englezi soldaților japonezi. Prescurtare de la *Japanese*. (N. tr.).

⁴⁹ *Voulez vous vivre, mademoiselle?* = Vreți să trăiți domnișoară? (în limba franceză în text) (N. tr.).

Palma lui Sid se strânse încet în jurul mâinilor mele tremurânde. Întotdeauna mă emoționez când mi se povestește despre învierea cuiva. Și a mea, cu toate că a fost și mai nebunească, a avut frumusețile ei. Speram ca Lili să nu ne prezinte și restul rețetei.

Și din fericire n-o făcu.

— Cinci minute mai târziu, el coboară niște trepte, mai degrabă o scară, și-o așteaptă jos, iar ea se îmbracă în grabă. Hainele opun rezistență, ca și cum ar fi lipite de cârlig și de peretele pătat, iar ei îi e scârbă să le atingă. Lumina devine din ce în ce mai intensă, iar patul ei de campanie, cu toate că e gol, arată ca și cum cineva ar dormi încă în el și ea nu s-ar putea decide să-l atingă nici măcar dacă de acel gest ar depinde viața ei... Coboară scările. Fusta lungă n-o împiedică la mers, pentru că știe cum s-o facă să se balanseze. Suzaku o conduce, pe lângă o santinelă care nu-i vede și pe lângă un fermier cu fața împânzită de o barbă moale ca puful, îmbrăcat în salopetă, care tușește și scuipă fumul de țigară care-i umple gâtul. Traversează curtea fermei, care strălucește în lumina purpurie, și ea vede că soarele s-a ridicat pe cer și știe că Bruce Marchant, stors de ultima picătură de sânge, tocmai și-a dat duhul... Un automobil decapotabil îi așteaptă cu ușile deschise, pufăind zgomotos. Roțile imense îi sunt încărcate de noroi și de frânturi de vreascuri, iar pe radiatorul său de alamă scrie „Simplex”. Însă Suzaku o îndeamnă să treacă pe lângă automobil și o conduce până la o grămadă de bălegar, apoi se înclină respectuos, după care ea trece prin Ușă.

Am auzit cum Erich, aflat lângă bar, le spunea celorlalți:

— Ce emoționant! Oare să le spun și eu tuturor despre operația la care am luat eu parte?

Însă nu prea făcu pe nimeni să râdă.

— Așa a sosit Lilian Foster, cu coșmarurile ei săpate adânc în memorie, cu ritmul ei ucigător de lent și cu moleșeala ei și mai ucigătoare, în Lumea Schimbării. Eram mai vie decât fusesem vreodată înainte, însă era vorba despre un fel de viață pe care un cadavru îl poate căpăta fiind supus la șocuri electrice permanente. Și nu puteam să-mi aflu rost și nădejde, iar Bruce Marchant părea să fie mai departe de mine ca niciodată... Apoi, în urmă cu mai puțin de șase ore, un Soldat în uniformă neagră a pășit prin Ușă, iar eu mi-am zis: „Nu poate fi el, dar arată ca în fotografiile care-l înfățișau pe el” și pe urmă mi s-a părut că am

auzit pe cineva pronunțând numele de Bruce, după care el a strigat așa de tare de parcă ar fi dorit să fie auzit de întreaga lume, că se numește Bruce Marchant. Și-atunci am știut că există învierea de dincolo de înviere, adevărata înviere. Oh, Bruce...

Îl privi și-l zări plângând și zâmbind și-atunci toată tinerețea și frumusețea îi reînfloriră pe chip, iar eu m-am gândit: „Ar trebui să fie Vânturile Schimbării, dar nu pot fi. Greta, acceptă fără a te smiorcăi faptul că aici e vorba de ceva care are o putere mai mare decât Schimbarea”

Lili continuă:

— Și-apoi, când Șerpii au vaporizat Menținătorul, ori când femeile-Fantomă l-au comutat pe Introversiune, Vânturile Schimbării au murit și atât cele două Fantome cât și Menținătorul au dispărut atât de rapid și-ntr-o liniște atât de absolută încât nici măcar Bruce n-a observat nimic. Acestea sunt cele mai bune explicații pe care le pot găsi, și-mi închipui că una dintre variante e adevărată. În orice caz, cert e că Vânturile Schimbării au încetat să mai bată, iar trecutul meu și chiar variantele sorții mele viitoare au devenit o povară pe care-o port mai ușor, deoarece am pe cineva care să mă ajute s-o port și fiindcă în sfârșit am un viitor care mi se întinde în față, un viitor necunoscut, pe care-l voi crea trăindu-l. Oh, nu vedeți că noi, toți, avem acum această extraordinară ocazie favorabilă?

— *Hussa*⁵⁰ pentru sufragetele lui Sidney Lessingham și pentru W.C.T.U.! ovaționă Erich. Beau, nu vrei să ne cânti un potpuriu care să includă bucăți din „Inimi și Flori” și din „Înainte, Soldați Creștini”? Sunt adânc mișcat, Lili. Unde trebuie să ne așezăm la coadă noi, ceilalți, pentru Marea Poveste de Dragoste a Secolului?

⁵⁰ Hussa! = Ura! (în limba germană în text) (N. trad.).

„Prezentul e o povară suportabilă. Greutatea suplimentară a greșelilor trecutului și a spaimelor viitorului e cea care încovoie spinarea.

Am fost nevoit să învăț să închid ușa din față zilei de mâine și pe cea din spate zilei de ieri și să mă dedic clipei prezente.”

– Anonim

O EXTRAORDINARĂ OCAZIE FAVORABILĂ

Nimeni nu râse la sarcasmul șchiop al lui Erich. Totuși, eu mi-am zis: „Da, afurisită fie căpățâna lui mică, isterică și cenușie, însă are dreptate pe jumătate: Lili a pus mâna pe o marfă grozavă și acum vrea să ne-o servească pe o tavă de argint, numai că dragostea nu se gătește și nici nu se porționează în felul ăsta.”

Ideile pe care le avea despre Menținător nu erau deloc rele, în special aceea despre femeile-Fantomă care ar fi declanșat Introversiunea – idee care ar fi explicat de ce nu poți fi instruit în ceea ce privește Introversiunea, chestiile din manual despre scripșirile albastre de lumină fiind o mistificare, și ar fi clarificat cum ceva care dispăre fără a se mișca sau fără a face vreo tranziție s-ar putea să nu atragă atenția – și bănuiesc că acele idei le-au dat și celorlalți de gândit, căci nimeni nu se alăturase tirului frenetic al lui Erich.

Însă pur și simplu nu-mi dădeam seama cum faptul de a fi blocat în Vid, într-un sac cenușiu, putea fi considerat drept o ocazie extraordinară de favorabilă, și-am început să-mi pun tot felul de întrebări și să am sentimente stranie și mi-am zis: „Ține-te de borurile pălăriei tale, Greta. Mai există speranțe.”

— Cel mai groaznic lucru, când ești Demon, e faptul că poți cutreiera întregul timp. spuse Lili zâmbind. Nu poți niciodată să închizi ușa din spate zilei de ieri și pe cea din față zilei de mâine și să trăiești pur și simplu în prezent. Dar acum iată că acest lucru s-a întâmplat: Ușa e închisă, iar noi nu va mai trebui niciodată să ciopârțim iar și iar trecutul sau viitorul. Păianjenii și Șerpini nu ne mai pot găsi niciodată, căci cine a auzit vreodată ca o Zonă care a fost într-adevăr pierdută să mai fie salvată? Și,

după cum mi-au spus cei în cunoștință de cauză, Introversiunea, din punctul de vedere al celor din afară, înseamnă sfârșitul. Așa că suntem într-un adăpost în care nu ne pot ajunge Păianjenii și Șerpii și nu mai trebuie să fim vreodată sclavi sau să ne dușmănim. Și în plus avem și o Zonă în care să ne trăim noile noastre vieți, Zona care ne-a fost pregătită încă de la început.

Făcu o pauză.

— Sigur înțelegeți ce vreau să spun? Sidney, Beaugerard și Dr. Pyeshkov sunt cei care mi-au explicat totul. Zona e un acvariu aflat în echilibru, exact ca și cosmosul. Nimeni nu știe câte epoci din Marele Joc al Timpului au trecut de când ea a fost folosită fără ca măcar o bucătică de material nou să fie adus în Zonă – în afară de oameni și de articolele de lux – și fără ca măcar un singur deșeu să fie aruncat afară din Zonă. Nimeni nu știe câte veacuri vor mai trece până când în Zonă nu vor mai putea fi asigurate condițiile necesare vieții. Încă n-am auzit despre vreun Menținător Secundar care să-și fi epuizat resursele. Avem înaintea viitorul pe care oricine și-l poate dori și suntem în siguranță. Avem o Zonă în care să trăim împreună.

Știți, avea perfectă dreptate, și mi-am dat seama că până atunci avusesem, în adâncul minții, convingerea că aveam să ne sufocăm dacă n-aveam să deschidem o Ușă suficient de repede. Dacă ar fi trebuit să fie cineva care să știe că nu-i așa, eu ar fi trebuit să fiu aceea, deoarece fusesem odată într-o Zonă în care nu fusesse deschisă o Ușă vreme de o sută de hibernări, în timpul unei operații de camuflare individuală a Războiului Schimbării, împrejurare în care fusesem nevoiți să ne reciclăm mâncarea. Și totul se terminase cu bine.

Apoi, pentru că mintea mea lucrează și în felul ăsta, am început să-mi imaginez, într-o clipită, consecințele traiului pe care, așa cum spusese Lili, aveam să-l ducem împreună, izolați de restul lumii.

Am început să mă gândesc la cuplurile posibile. Nu m-am putut abține s-o fac. Ia să vedem: patru femei, șase bărbați, doi ETei.

„Greta”, mi-am spus, „tu în mod sigur vei fi domnișoara Polly Andria. Vom avea un ziar cotidian și cursuri de dansuri populare, barul va fi deschis doar seara, iar Bruce va scrie o istorie în versuri a Zonei.”

Deși știam că partea aceasta era absolut stupidă, m-am gândit chiar la copii și la școală. M-am întrebat cum ar fi arătat copii lui Siddy sau cei ai micului meu comandant. „Nu vă apropiați de Vid scumpilor.” Bineînțeles că această situație nu le-ar fi căzut prea bine celor doi ETei, dar măcar Șaptevezi nu era foarte diferit de noi și băieții care se ocupă cu genetica făcuseră niște progrese minunate, despre care Maud ar fi trebuit să știe, iar în Sala Chirurgicală se aflau niște instrumente pe care Doc le-ar fi putut folosi când și-ar fi revenit din mahmureală. Bocănitul unor copite micițe...

— Logodnicul meu v-a vorbit despre transmiterea unui mesaj pacifist către restul cosmosului, adăugă Lili, despre grăbirea sfârșitului Marii Schimbări și despre vindecarea tuturor rănilor făcute înlăuntrul Micului Joc al Timpului.

Am privit spre Bruce. Fața îi era imobilă și încordată, așa cum e a oricăruia bărbat care vede că femeia lui începe să vorbească despre propriile lui afaceri, și nu știu de ce, mi-am spus: „}l crucifică, îl ținutuește de propriul lui țel, așa cum ar face orice femeie, chiar și atunci când, ca și în cazul de față, nu prea are vreun rost să o facă.”

Lili continuă:

— S-ar putea ca noi să fim tot ce-a mai rămas din cosmos. Căci există posibilitatea ca Vânturile Schimbării să fi fost întrerupte de la sursă. S-ar putea să nu mai ajungem niciodată în vreun alt cosmos și să plutim veșnic în derivă prin Vid, însă cine dintre noi a mai trecut vreodată printr-o Introversiune, ca să știe ce posibilități avem în față? Suntem semințele din care va răsări un nou viitor. Poate că toate universurile condamnate împrăstie semințe asemănătoare acestei Zone. Zona e o sămânță, e un embrion care trebuie lăsat să se dezvolte.

Privi pe furiș spre Bruce și apoi spre Sid, după care cită:

— „Veniți, prieteni, nu-i prea târziu o lume mai nouă să aflăm.”

L-am strâns pe Sid de mână și-am început să-i spun ceva,

Însă el nu-și dădea seama că eram alături de el. Cu ochii ficși și cu gura căscată, o asculta pe Lili citându-l pe Tennyson, de parcă ar fi încercat să-și imagineze noi lucruri pe care să le adauge la cele spuse de ea. Oh, Siddy!

Abia atunci am observat că și ceilalți o priveau în același fel. Ilhilihis vedea păduri de pene mai minunate decât cele care crescuseră cândva pe Luna acum moartă de multă vreme. Copila serei, Maud pro-Ares Davies, călătorea clandestin pe o navă

spațială ce zbura spre alte galaxii, sau se gândea la viața ei, care ar fi putut fi foarte diferită, și la copiii pe care i-ar fi putut avea dacă ar fi rămas pe vreo planetă, în afara Lumii Schimbării. Chiar și Erich părea să poarte războaie-fulger prin noi universuri, pe care Mark le supunea la picioarele unui *Führer-imperator* octopod. Beau petrecea clipe emoționante pe un vapor cu zbatuiri mare cât toate zilele, care naviga pe un Mississippi mult mai larg.

Până și eu... ei bine, eu nu visam la un Chicago mai mareț. „Hai să n-o luăm razna în privința lucrurilor ăstora”, mi-am zis, însă privind spre Vid m-am înfiorat, căci mi l-am imaginat retrăgându-se și lăsând Zona să se extindă.

— Am vorbit serios când am pomenit despre o sămânță, continuă Lili lent. Știu, așa cum știți și voi, că nu există copii în Lumea Schimbării, că nu pot exista, că devenim cu toții sterili în clipa în care pătrundem în ea, că ei ne scapă pe noi, fetele, de ceea ce spun că-i un blestem și ne eliberează de sub dominația Lunii.

Avea într-adevăr dreptate: dacă există vreun lucru în Lumea Schimbării care să se dovedească adevărat de un milion de ori, apoi lucrul acela e tocmai cel despre care vorbea ea.

— Dar nu mai suntem în Lumea Schimbării, spuse Lili încet, și constrângerile ei n-ar mai trebui să ne fie aplicate, inclusiv aceea despre care tocmai am vorbit. Sunt absolut convinsă că așa este, spuse, privind în jur, dar suntem patru femei aici și cred că una dintre noi ar putea avea o indicație sigură în acest sens.

Privirile mele, ca ale tuturor celorlalți, le urmăriră pe ale ei. Singura care făcea excepție era Maud, care uitase să mai tricoteze și care avea cea mai tâmpită expresie de surpriză pe chip. După o vreme, cu foarte mare grijă, coborî de pe scaunul de la bar. Privi brasiera roz pe jumătate tricotată și lungile ace albe înfipite în aceasta și ochii i se holbară și mai tare, de parcă s-ar fi așteptat ca brasiera să se transforme pe dată într-o hăinuță potrivită pentru un prunc. Pe urmă traversă Zona, îndreptându-se spre Lili, și se opri lângă ea. În timp ce mergea, expresia ei de surpriză fu înlocuită de un zâmbet blând. Își mai îndreptă doar umerii, după care rămase nemișcată.

O clipă am simțit că o invidiez, însă în ceea ce o privește, având în vedere și vârsta ei, era vorba de un dublu miracol, așa că nu m-am mai simțit în stare s-o pizmuiesc. Și, ca să spun adevărul, eram și puțin speriată. Chiar și atunci când eram

împreună cu Dave, perspectiva de a avea copii mă cam deranjase.

Și totuși, în același timp cu Sidy - care, ca și mine, nu și-a putut înfrâna pornirea - m-am ridicat în picioare. Ținându-ne de mână, am mers amândoi până la canapeaua de comandă. Beau și Șaptevezi erau, desigur, alături de Bruce. Pe urmă, așa să-mi ajute, Mark și Kaby, Soldați până la moarte, se apropiară dinspre bar, și-n ochii lor nu se citea nimic despre imensa glorie a Cretei și a Romei, ci, cred, în ochii fiecăruia se citea ceva despre celălalt. După o clipă, Illy se desprinsese lent de lângă pian și îi urmă, atingând ușor podeaua cu tentaculele.

Dacă nu cumva era adevărat ceea ce spuneau glumele despre Lunari, nu prea vedeam cum putea să spere în existența unor Illy micuți, însă poate că el era cu adevărat dezinteresat; ori poate că nu era. Poate că pur și simplu socotea că trebuia să se alăture batalionului mai numeros.

În spatele nostru am auzit niște pași târșâiți și l-am văzut pe Doc apropiindu-se dinspre Galerie. Căra pe brațe o sculptură abstractă de dimensiunile unui prunc nou-născut, realizată dintr-o aglomerare de sfere perfecte, cenușii și strălucitoare, fiecare având mărimea unei mingi de golf, întruchipând ceva care semăna cu un creier uriaș, străpuns ici și colo de găuri. Ne arată sculptura, ca pe un prunc pe care trebuia să-l admirăm și începu să-și miște limba și buzele, străduindu-se din răputeri să spună ceva, însă nu putu pronunța niciun cuvânt inteligibil, și-atunci mi-am zis: „Maxei Alexeevici este poate un bețiv care nu poate scoate un cuvânt și care are găuri în creier, însă în mod sigur are instincte care nu dau greș, binecuvântată fie-i micuța lui inimă rusească.”

Eram adunați cu toții în jurul canapelei de control, ca niște jucători de fotbal american care încropesc o grămadă. Jucătorii de Pace, mi-am zis. Șaptevezi ar fi fost fundașul central sau mijlocașul, iar Illy extrema stângă, și încă ce extremă stângă! Și mai avea și numărul potrivit. Erich era singur la bar, însă până și el - „Oh, nu, așa ceva nu e posibil” - până și el se apropie de noi. Atunci am văzut că expresia de pe chipul lui era mai groaznică decât oricând. Se opri la jumătatea drumului și reuși să-și smulgă un zâmbet, dar și acesta era groaznic. „Așa-i micul meu comandant”, mi-am zis, „n-are spirit de echipă.”

— Deci acum Lili și Bruce – da, și *Grossmutterchen*⁵¹ Maud – au cuibușorul lor, spuse, și nu trebui să-și forțeze vocea ca s-o facă să scârțâie. Însă noi, ceilalți, ce ar trebui să fim? Cuci?

Își îndoi gâtul, fâlfâi din brațe și începu să croncăne:

— Cucu! Cucu!

„De multe ori m-am gândit că ești smintit, băiete, dar acum am certitudinea că-i așa”, mi-am zis.

— *Teufelsdreck!* Da, rahat de Diavol! Păreți cu toții infectați de acest vis copilăresc. Nu sunteți în stare să vedeți că Lumea Schimbării e finalul natural și adecvat al evoluției? Că este o perioadă de bucurie și evaluare, o ultimă îmbunătățire a lucrurilor, pe care femeile o numesc distrugere – „Ajutor, sunt violată!”, „Oh, ce le fac copiilor mei?” – dar pe care bărbații o socotesc a fi o desăvârșire. Vi se dau roluri bune în *Götterdämmerung*⁵² și voi vă duceți la autor, îl bateți pe umăr și-i spuneți: „Scuzați-mă, Herr Wagner, dar acest Amurg al Zeilor e puțin cam morbid. De ce nu ne scrieți o operă despre micuții aceia drăguți cu ochi albaștri și capete cârlionțate? O intrigă? Oh, băiatul o întâlnește pe fată și se pun pe procreare, cam așa ceva.” Al naibii rahat de Diavol! V-ați gândit cum ar fi viața fără o ușă prin care să ieși și să găsești libertatea și aventura, pentru a-ți măsura curajul și agerimea? Vreți să șontăcăiți prin asteroidul acesta întors pe dos până când o să vă crească barba lungă și sură? Să vă pierdeți vremea închizi aici, gândindu-vă la universuri aflate în stadiul de prunci, având, incidental, o bombă armată drept companie? Peștera, pântecul, căminul cenușiu din acest cuib, asta-i ceea ce vă doriți? Spuneți că se va dezvolta? Da, precum orașul care înghite pădurea sălbatică. Va fi o proliferare de *Kinder, Kirche, Küche*⁵³. Aș vrea să apuc vremurile acelea! Femeile! Cât de mult le urăsc ochii strălucitori atunci când mă privesc, așezate lângă cămin, cu umerii încovoiați, tremurând, profund fericite că au apucat bătrânețile, și-și spun: „Slăbește, nu-l mai țin puterile, curând o să trebuiască să-l așez în pat și să fac pentru el cel mai simplu lucru.” Scârboasa ta de Zeiță întreită, născătoarea, mireasa și cioclul tuturor bărbaților! Femeia, cea care-ți slăbește forțele, cea care te înlănțuiește, cea

⁵¹ Grossmutterchen = Bunicuță (în limba germană în text) (N. trad.).

⁵² Götterdämmerung = Amurgul Zeilor (în limba germană în text) (N. tr.).

⁵³ Kinder, Kirche, Küche = Copii, Biserică, Bucătărie (în limba germană în text) (N. tr.).

care te schilodește! Femeia - și micile belele cu capete cârlionțate după care tânjește!

Mai făcu câțiva pași spre noi și își îndreptă degetul arătător spre Lili.

— Una singură n-am cunoscut care să nu vrea să schilodească un bărbat dacă i se dă ocazia. Care să nu vrea să-l schilodească, să-l înfofolească în feșe, să-i reteză aripile, să-l toace mărunț și-apoi să modeleze din carnea lui un alt bărbat, un bărbat numai al ei, o păpușică de bărbat. Tu ai ascuns Menținătorul, cloșcă mică, pentru ca să-ți rămână și cuibul și Bruce al tău!

Se opri, gâfâind, și m-am așteptat ca unul dintre cei aflați de față să-i dea una peste nas, și cred că și el se aștepta la așa ceva. M-am întors spre Bruce și am văzut că arăta nu știu cum - mâhnit, vinovat, îngrijorat, mânios, zdruncinat, inspirat, toate la un loc - și mi-am dorit ca oamenii să poată avea din când în când reacții care să fie, asemenea prăvăliilor, simple și suburbane.

Pe urmă Erich făcu greșeala, dacă greșeală a fost, de a se întoarce spre Bruce și de a se îndrepta lent spre el, împleticindu-se și bătând aerul cu mâinile, ca și cum ar fi fost gata-gata să-i cadă în brațe, spunându-i:

— Nu-i lăsa să pună mâna pe tine, Bruce. Nu-i lăsa să te încātușeze, să-ți ciuntească ființa, vorbele ori faptele. Ești Soldat. Chiar și atunci când ai vorbit despre un mesaj pacifist, ai vorbit de fapt despre un masacru pe care să-l faci tu însuși. Indiferent de ceea ce gândești ori simți, Bruce, indiferent cât de multe minciuni spui și cât de multe încerci să mușamalizezi, de fapt nu ești de partea lor.

Asta puse capac la toate.

Reacția nu fu destul de promptă și în spiritul care să mă mulțumească, însă am să spun că Bruce nu strică scena, încercând să-și îndulcească lovitura. Făcu un pas înainte, umerii i se rotiră și pumnul lui dădu o lovitură clară și minunată.

Spuse un singur cuvânt în timp ce lovea:

— Loki!

Și să fiu al naibii dacă acest cuvânt nu mă trimise înapoi pe Dunele din Indiana, lângă un foc de tabără, unde mama, cu glasul înțelepciunii Vârstnicilor, îmi povestea despre malițiosul, batjocoritorul și păgubitorul zeu norvegian și despre faptul că, atunci când ceilalți zei veniseră să-l prindă în capcană în ascunzătoarea lui de lângă râu, el era cât pe-acți să termine de

împletit o plasă care mi-am închipuit că era destul de mare pentru ca el să poată prinde în ea întreg universul, lucru pe care de altfel l-ar fi făcut dacă ceilalți zei ar fi sosit cu un minut mai târziu.

Erich era întins pe podea. Își ridicase capul și privea spre Bruce, frecându-și falca. Mark, care stătea lângă mine, făcu o mișcare ușoară și am crezut că avea de gând să acționeze într-un fel, poate chiar să-l zvânte pe Bruce în bătaie, mânat de vechea idee „nu poți să-i faci așa ceva prietenului meu”, însă el se mulțumi să scuture din cap și să spună:

— *Omnia vincit amor.*

L-am înghiontit și l-am întrebat:

— Și ce înseamnă asta?

— Dragostea bate totul!

Nu m-am așteptat să aud așa ceva de la un roman, însă, în orice caz, avea dreptate măcar pe jumătate. Lili obținuse victoria ei: o căsătorie și doborârea la pământ a prietenului misogin care vroia să-i scoată noaptea bărbatul la plimbare. Cred că în clipa aia Bruce tânjea după Lili și după o viață alături de ea mai mult decât după orice posibilitate de a reforma Lumea Schimbării. Sigur, obținem și noi, femeile, micile noastre victorii, asta până când Legiunile își fac apariția, sau până când Micul Caporal își pune artileria în poziție de tragere, ori până când Panzererele încep să huruiască pe drum.

Erich se ridică cu greu în picioare, stând pe jumătate ghemuit, și continuă să-și frece falca și să privească spre Bruce, fără a face vreun gest care să arate că vrea să continue lupta. L-am cercetat chipul și mi-am zis: „Dacă va reuși să pună mâna pe o armă, sunt sigură că se va împușca.”

Bruce începu să spună ceva, însă ezită, așa cum aș fi făcut și eu dacă m-aș fi aflat în pielea lui, și chiar în acel moment pe Doc îl găsi unul din acele imprevizibile momente de inspirație și porni împletindu-se spre Erich, cu sculptura în brațe, scoțând aceleași zgomote de surdo-mut pe care le scosese și atunci când încercase să vorbească cu noi. Erich îi aruncă o privire de ucigaș și pe urmă apucă sculptura, o ridică deasupra capului și o izbi de podea. Printr-o minune, sculptura nu se sfărâmă, ci doar alunecă pe podea și se opri la câțiva centimetri de picioarele mele.

Din punctul de vedere al lui Erich, faptul că sculptura nu se sfărâmasese fu picătura care umplu paharul. Jur că am putut vedea în ochii lui cum sângele îi urca spre creier. Se răsuci spre sectorul

Magaziei și parcurse în fugă cei câțiva pași care-l despărteau de cufărul în care se găsea bomba.

Încremenisem. Mi se părea că totul se mișcă cu încetinitorul. Aproape toți bărbații se repeziseră pe urmele lui Erich. Bruce fu singurul care n-o făcu, iar Siddy se întoarse înapoi după ce abia făcuse câțiva pași, în vreme ce Illy se ghemui, pregătindu-se să facă un salt, iar eu zării în spațiul dintre picioarele păroase ale lui Șaptevezi și cele îmbrăcate în pantaloni albi ale lui Beau capetele acelea de mort așezate în cerc, mărite parcă la microscop, și degetul lui Erich apăsându-le în ordinea în care spusese Kaby că trebuie apăsate: unu, trei, cinci, șase, doi, patru, șapte. Am apucat să mă rog de șapte ori pentru ca Erich să greșească.

Erich își îndreptă spatele, Illy ateriză lângă cufăr, ca un imens păianjen argintiu, și își șfichiui inutil tentaculele pe deasupra capacului cufărului. Ceilalți încremeniră îngroziți în jurul cufărului.

Pieptul lui Erich tresăltă, însă vocea îi fu calmă și stăpânită când spuse:

— Ai spus ceva despre faptul că am avea un viitor înainte, domnișoară Foster. Acum poți să vorbești ceva mai clar despre problema asta. Dacă nu ne întoarcem în cosmos și nu aruncăm cutia asta, sau dacă nu găsim un A-tehnician al Păianjenilor, avem un viitor care va dura exact treizeci de minute.

*„Dar dincotro venea și din ce pântec se născuse,
Al fiarelor, al humei, niciunde n-am citit,
Însă cu lapte de lupoaică și tigroaică-a fost hrănit.”*

– Spencer

TIGRUL SE AFLĂ ÎN LIBERTATE

Cred că atunci când șurubul se strânge cu adevărat, când se întoarce foaia, când ești prins în capcană ori luat în cătare, ori când ți se întâmplă alte belele, nu te-apuci să leșini ori s-o iei razna, ori să faci altceva la fel de convenabil. Nici eu n-am făcut nimic din toate astea. Totul, toți, toate mișcările făcute, toate cuvintele spuse, toate acestea erau pentru mine dureros de reale, de parcă o mână ar fi răsucit și ar fi zdrobit ceva înlăuntrul meu, și-am văzut fiecare detaliu clar și mărit parcă de o lupă, așa cum văzusem și cele șapte cranii.

Erich stătea în spatele cufărului în care se afla bomba, cu buzele strâmbate de zâmbete subțiri. Nu-l văzusem niciodată arătând atât de sarcastic. Illy era alături de el, însă nu de partea lui, sper că ați înțeles asta. Mark, Șaptevezi și Beau se aflau lângă cufăr, în latura dinspre mine a acestuia. Beau pusese un genunchi la pământ și cerceta minuțios cufărul. Din cauză că se concentra să-și stăpânească teroarea, își aplecase capul mai mult decât ar fi fost nevoie pentru a vedea clar suprafața cufărului, însă mâinile și le ținea împreunate la spate, probabil pentru a-și înfrânge impulsul de a apăsa pe orice care părea a semăna cu un buton de dezamorsare.

Doc se prăbușise cu fața-n jos pe cea mai apropiată canapea și cred că era topit ca o lumânare.

Noi, fetele, eram încă lângă canapeaua de comandă. Kaby mă surprindea, deoarece nu părea îngrozită sau încremenită de spaimă, ci arăta aproape la fel de vioaie ca Erich.

Sid, cum spusese, se întorsese și-și ținea o mână întinsă spre Menținătorul Secundar, fără a-l atinge însă, iar pe chipul lui bărbos avea o expresie de parcă ar fi vrut să cheme moartea și distrugerea să se pogoare asupra oricărui scandalagiu beat care părăsise vreodată King's Lynn ca să se ducă la Cambridge și la

Londra, și mi-am dat seama care era motivul: dacă s-ar fi gândit cu o clipă mai devreme la Menținătorul Secundar, ar fi putut să-l ținuiască pe Erich la pământ sub povara gravitației mai înainte ca acesta să apuce să atingă butoanele.

Cu o mână pe spătarul canapelei de comandă, Bruce stătea liniștit, privind spre grupul adunat în jurul cufărului, spre Erich mai ales, cred, ca și cum Erich făcuse ceva care lui i se părea minunat, deși eu una nu mă pot vedea zgândărită în amorul propriu de faptul de a lua parte la petrecerea-surpriză organizată de un sinucigaș. Bruce, Brahma să-l bată, avea un aer prea visător pentru cineva în al cărui creier trebuia să se răsucescă același gând ascuțit ca o țeapă de oțel care se răsucea în creierii tuturor celorlalți: gândul că în aproximativ douăzeci și nouă de minute Zona avea să devină un soare închis într-o pungă.

Eram în stare să pariez că Erich avea să fie primul care avea să se concentreze asupra problemelor noastre, și dacă aș fi pariat n-aș fi pierdut. Avea un ascendent asupra noastră și n-avea deloc de gând să-l piardă.

— Ei bine, când aveți de gând s-o faceți pe Lili să ne spună unde-a ascuns Menținătorul Principal? Căci ea trebuie s-o fi făcut. Era prea sigură că Menținătorul dispăruse pentru totdeauna, ați putut descoperi asta în vorbele ei. Iar Bruce trebuie să fi văzut, de sus, de pe bar, cine a luat Menținătorul, și pe cine credeți că ar acoperi el dacă nu pe iubita lui?

Îmi plagia ideile, dar eram dispusă să-i cedez toate drepturile asupra lor, numai să găsească o găleată cu apă suficient de mare ca să înece în ea bomba aia cu ceas.

Își privi încheietura.

— Conform Comunicatorului meu, aveți la dispoziție douăzeci și nouă de minute și treizeci de secunde, inclusiv pentru a deschide o Ușă ori pentru a contacta cartierul general. Când aveți de gând să vă ocupați de fata asta?

Bruce râse – și încă disprețuitor, așa să-mi ajute – și păși spre el.

— Uite ce e, bătrâne, spuse. Nu-i nevoie s-o deranjezi pe Lili. Și nici să faci zarvă la cartierul general n-ar trebui, chiar dacă ai avea posibilitatea de a intra în legătură cu acesta. Nu-i deloc nevoie de așa ceva. Ca să nu mai spun că bănuielile tale, amice, sunt cam nefondate și chiar mă surprinde într-o oarecare măsură faptul că le dezvălui. Dar totul e în regulă, căci se-ntâmplă ca eu

să fiu un tehnician atomist, și încă unul care a lucrat chiar la acea bombă. Pentru a o dezamorsa, nu trebuie decât să te joci puțin cu cruciulițele alea inelate. Dă-mi voie...

Allah il Allah, trebuie să-și fi dat toți seama, așa cum mi-am dat eu seama, că afirmația aceea era mult prea incredibilă, că prea părea a fi un afurisit de bluf britanic și neobrăzat. Erich nu trebui să spună nicio vorbă, căci Mark și Șaptevezi se și repeziră și-l înhățară pe Bruce, care se pornise deja spre cufăr, și-i răsuciră mâinile, fără a-l menaja deloc. Abia atunci Erich vorbi:

— Oh, nu, Bruce. E foarte frumos din partea ta că ai încercat să o acoperi pe iubita ta, însă noi n-avem de gând să ne lăsăm sfârâmați în atomi cu douăzeci și opt de minute mai devreme decât ar trebui, îngăduindu-ți să te joci cu butoanele – lucru despre care Benson-Carter a spus că-i periculos – și să te rogi între timp să ghicești în mod miraculos combinația norocoasă. Nu prea ține, Bruce, căci vii din 1917, încă n-ai petrecut o sută de hibernări în Marele Joc al Timpului și, pe deasupra, doar în urmă cu câteva ore căutai tu însuși un A-tehnician. Nu ține deloc. Bruce, are să se întâmple ceva care că n-are să-ți placă, însă va trebui să suporti totul. În afară, bineînțeles, de cazul în care domnișoara Foster se decide să coopereze.

— Atâta vă zic, oameni buni, dați-mi drumul, ceru Bruce, încercând să se lupte cu ei. Știu că e cam greu să acceptați ceea ce vă spun, însă aflați că v-am indus în eroare când m-am prefăcut că umblu după un A-tehnician. Vroiam doar să vă atrag atenția, căci nu aveam deloc chef să mă ocup de bombă. Gândește-te, Erich, ar fi primit Benson-Carter ordinul să ne ia cu el dacă unul dintre noi n-ar fi fost un A-tehnician? În mod sigur sau asigurat că un A-tehnician va lua parte la operația aceea afurisită.

— Cum, când folosești tactici bazate pe cârpeli? rânji Erich, citând ca răspuns vorbele pe care Bruce le spusese cu ceva mai înainte.

Lângă mine, Kaby grăi:

— Benson-Carter era un magician al materiei și urma să participe la operație deghezată într-o femeie în vârstă. Noi urma să ne deghezăm folosind celelalte veșminte, spuse.

Iar eu m-am întrebat cum putea fi ofițereasa asta cu sânge rece aceeași persoană cu fata care cu numai zece minute mai înainte îl sorbise pe Mark din priviri.

— Ei bine? Întrebă Erich, privindu-și Comunicatorul și apoi măsurându-ne pe noi din priviri, de parcă și-ar fi spus că trebuie să mai existe pe undeva o rămășiță a tăriei de oțel a *Wehrmacht*-ului⁵⁴.

Și cu toții ne-am pomenit privind spre Lili, care era și ea cu ochii-n patru și părea încolțită și gata să izbucnească. Și nu mi-a trebuit mai mult ca să fiu absolut sigură că teoria lui Erich despre dispariția Menținătorului era sută la sută adevărată.

Bruce probabil că își dădu seama la ce ne gândeam, căci începu să se zbată energic, strigând:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i faceți nimic lui Lili! Dați-mi drumul, idioților! Tot ceea ce v-am spus e adevărat. Vă pot scăpa de amenințarea bombei. Șaptevezi, ai trecut de partea mea, împotrivindu-te Păianjenilor. N-ai nimic de pierdut. Sid, tu ești un englez. Beau, tu ești un gentleman și o și iubești. Pentru numele lui Dumnezeu, opriți-i!

Beau își întoarse capul și privi peste umăr spre Bruce și spre ceilalți care se înghesuiau în jurul lui. Expresia feței îi era aceea pe care o avea de obicei când juca poker. Cât despre Sid, se vedea cât de colo că mai trece încă o dată prin purgatoriul luării unei decizii. Beau fu primul care luă o hotărâre și pot spune că acționează rapid și cu agerime. Din poziția în care era, cu un genunchi la pământ, și înainte de a-și fi întors capul complet, sări asupra lui Erich.

Însă în acest cosmos mai există, în afară de om, și alte lucruri care pot să se situeze într-o tabără sau alta și să acționeze cu repeziciune. Illy se prăvăli asupra lui Beau când acesta încă nu apucase să străbată jumătate din distanța care-l despărțea de Erich, și își înfășură strâns tentaculele în jurul lui. Începură amândoi să se legene, semănând cu un bețiv îmbrăcat în alb și argintiu. Beau îi prinse câte un tentacul în fiecare mână, iar fața îi devenea din ce în ce mai purpurie. M-am înfiorat văzând cum se luptă.

Poate că și Șaptevezi se afla cu o copită în purgatoriul lui Sid, căci Bruce reuși să scape din strânsoarea lui și încercă să-l doboare pe Mark cu un pumn, însă romanul îi răsuci și mai tare brațul, împiedicându-l să lovească cum trebuie.

Erich nu dădu nici cel mai mic semn că ar avea de gând să se amestece în luptă, ceea ce e tipic pentru micul meu comandant.

⁵⁴ Wehrmacht = Armata germană (în limba germană în text) (N. tr.).

Să lovească cu pumnul pe altcineva decât pe mine nu-i demn de el.

Pe urmă Sid luă o hotărâre, însă nu mi-am putut da seama ce decisesese să facă, deoarece, de îndată ce-și întinse mâna spre Menținătorul Secundar, Kaby i-l smulse din față, plină de dispreț, și – lucru care mă făcu s-o simpatizez de două ori mai mult – îl lovi cu genunchiul în burtă, făcându-l să meargă cu picioarele crăcănate spre cei ce se-nclăștaseră în luptă. Întorcându-se spre Lili, care încerca și ea să înhațe Menținătorul, o plezni fără efort peste față cu dosul palmei, trântind-o pe canapea.

Erich o urmări din priviri pe Kaby și fața i se luminează ca un semafor.

Ea se ghemui puțin, îndoind genunchii, și ținând Menținătorul Secundar în mâna stângă, îl legănă, ca un căpitan al unei echipe de baschet care vrea să inițieze un atac. Pe urmă, cu o mișcare hotărâtă, își legănă mâna liberă spre dreapta. N-am înțeles semnul însă Erich îl înțelese, și Mark de asemenea. Erich se năpusti spre sectorul Regeneratorului, iar Mark îl urmă, dându-i drumul lui Bruce și ferindu-se din calea brațelor lui Șaptevezi, care reintrase în luptă, nu se știe de partea cui. Illy își desfășură tentaculele din jurul lui Beau și-i ajunse pe Erich și pe Mark făcând un salt uriaș.

Pe urmă Kaby răsuci până la maximum un potențiomtru și Bruce, Beau, Șaptevezi și sărmanul Siddy fură izbiți de podea și țințuiți la pământ de o gravitație cam de opt ori mai mare decât cea normală.

În jurul nostru atracția gravitațională ar fi trebuit să fie mai redusă, însă privindu-l pe Siddy nu puteai fi sigur de asta. Se prăbușise cu fața-n jos, cu brațele desfăcute. O mână îi era întinsă spre mine, atât de aproape încât aș fi putut să o ating (dar nu, las-o-n pace!), buzele-i erau deschise și apăsate pe podea, așa încât putea să tragă aer în piept doar pe la colțul gurii, iar coloana lui vertebrală părea că încearcă să i se scufunde în trup și să-i iasă prin burtă. Bruce tocmai reușise să-și ridice nițel capul și un umăr. Privindu-i, mi-a venit în minte o ilustrație la *Infernul* făcută de Doré, înfățișându-i pe cei mai de seamă dintre damnați, încătușați până la gât în gheață, în cercul cel mai lăuntric al ladului.

Gravitația nu mă înhățase și pe mine, cu toate că o puteam simți în brațul stâng. Mă găseam în sectorul Regeneratorului,

chiar la marginea lui, însă m-am prăbușit și eu la podea, datorită compasiunii pe care o simțeam față de cei chinuiți de gravitație, dar mai ales din cauză că nu vroiam să risc să fiu doborâtă de o lovitură dată de Kaby.

Erich, Mark și Illy scăpaseră și se-ndreptau spre noi. Maud profită de moment ca să-și joace rolul. Dacă vroia să-și spună replica, nu prea avea alt moment de ales. Fata cea Bătrână aștepta un singur moment favorabil, și probabil că gândul la miracolul pe care-l putea săvârși, care supraviețuise alături de teama ei de a se găsi închisă într-o pungă laolaltă cu un soare fierbinte, însemna mult pentru ea, căci se năpusti cu repeziciune spre Kaby, încercând s-o împingă în zona cu gravitație sporită și să-i smulgă în același timp Menținătorul din mâini.

„Suntem șlefuiți cu propria noastră pulbere, precum diamantele”

– Webster

„EI BINE, ACUM AI DE GÂND SĂ VORBEȘTI?”

Ori cretanii au un ochi în ceafă, ori trebuie să admitem că Animatorii n-au calitățile Soldaților. Kaby se feri și o împinse pe sărmana Maud, ajutând-o să ajungă acolo unde vroise ea s-o trimită pe Kaby. Mi s-a făcut rău când am văzut cum gravitația a înhățat-o și-a trântit-o la pământ.

Aș fi putut să sar în picioare și astfel s-o ajut pe Kaby să-și treacă în cont patru victorii la rând, însă când viața îmi poate fi pusă în pericol n-am deloc chef să fac pe curajoasa.

Lili, puțin amețită, încercă să se ridice. Kaby o împinse ușor, făcând-o să se așeze la loc, și-i șopti:

— Unde e?

Apoi o zgâlțâi și o plesni peste față. Ceea ce mă întărită fu modul pragmatic în care Kaby făcu acest lucru. Înțeleg când cineva se enervează și ciomăgește pe altcineva, sau chiar când cineva, în mod deliberat, adună atâta furie încât să fie în stare de lucruri neplăcute, însă sângele rece de care Kaby dădea dovadă îmi întorcea stomacul pe dos.

Lili nu mai părea deloc amețită și strângea din dinți, iar o jumătate a feței părea gata să-i sângereze. Kaby apucă șiragul de perle de la gâtul lui Lili și-l răsuci puternic, până când îl rupse și perlele căzură pe podea, sărind de colo-colo, ca mingile de ping-pong, și pe urmă îi trase bentița de pe cap până i-o aduse în jurul gâtului și se folosi de ea ca s-o sugrume. Lili începu să horcăie și să se sufoce. Erich, Mark și Illy se apropiaseră, înghesuindu-se în jurul celor două femei, însă păreau să fie mulțumiți de treaba pe care-o făcea Kaby.

— Ascultă, târfă, spuse ea, n-avem vreme de pierdut. În Zona asta încă mai există un locșor în care să-ți vindecî rănile. Pot să aranjez lucrurile...

„Asta este”, m-am gândit, dorindu-mi să pot leșina. Nu era destul de rău ceea ce se-ntâmpla, moartea însăși nu era destul

de rea, nu, trebuiau să târască în scenă și coșmarul care fusese stilizat pentru gusturile mele personale, oroarea care avea înscrisă pe ea numele meu. Nu-mi dădeau voie să explodez în pace. Nu se mulțumeau cu o bombă atomică. Trebuiau să introducă în scenariu și scena propriului meu iad.

— Există un lucru numit Invertor, spuse Kaby exact vorbele pe care mă așteptam să le spună, dar pe care, din cauza unei scăpări mentale pe care-o voi explica într-o clipă, nu le-am auzit chiar atunci. Te deschide în așa fel încât interiorul îți poate fi vindecat fără ca pielea să-ți fie crestată și fără a te face să sângerezi. Îți întoarce pe dos cele mai mari părți ale trupului, însă nu și venele și arterele. Pielea, ochii, urechile, nasul, degetele de la picioare, devin toate căptușeala unui mic gol pe jumătate umplut cu părul tău. Între timp, părțile tale lăuntrice sunt expuse vederii, pentru ca acela care te tratează să poată lucra în voie. Pentru o vreme supraviețuiești respirând aerul din golul despre care vorbeam. Mai întâi, cel care te tratează îți dă să respiri un aer care te va face să adormi, căci altfel înnebunești în intervalul de timp în care inima ta bate de cincizeci de ori. Noi însă vom vedea cum vei rezista vreme de zece bătăi ale inimii fără ajutorul aerului care te face să adormi. Ei bine, acum ai de gând să vorbești?

Eu, cea adevărată, nu-i ascultasem totuși vorbele, ori poate că înnebunisem fără să-mi fie aplicat tratamentul necesar. Odată îl auzisem pe Doc spunând că ficatul îți este mai străin și mai misterios decât stelele, fiindcă, deși toată viața trăiești cu ficatul tău în trup, niciodată nu îl vezi și nu te deprinzi să indici instinctiv locul în care se află el, iar gândul că o persoană oarecare se joacă cu acel necunoscut și totuși intim organ al tău e mult prea îngrozitor.

Știam că trebuie să fac ceva cât mai repede. Pe toți dracii, când se născuse prima bănuială că era vorba de Introversiune, chiar înainte ca aceasta să fie adusă în discuție de Kaby, Illy sărise ca ars, zburbindu-și tentaculele lui asemănătoare cu niște cârnați umpluți cu pene. Erich îl privise întrebător, însă Lunaticul ăla afurisit își pierduse dragostea pe care i-o purtam, spunând:

— Nu-ți face griji din cauza mea. Sunt sensibil, nu-i vorba de nimic altceva. Ai grijă de fată. Fă-o să vorbească.

Da, știam că trebuie să fac ceva, și trebuia să mă gândesc repede la ceva cât mai potrivit. Sculptura aiurită pe care Erich o trântise de podea se afla la o jumătate de metru distanță de

vârful nasului meu. Am văzut că, alunecând pe podea, lăsase în urmă niște zgârieturi și o pulbere albă. Am întins degetele și am atins una din zgârieturi. Pulberea care mi se lipi de degete era nisipoasă, aspră, ca sticla pisată. Am ridicat sculptura în picioare și am văzut că partea pe care alunecase nu era deloc zgâriată, ci continua să fie la fel de sclipitoare ca și mai înainte. Așa că mi-am dat seama că pulberea de pe jos era pulbere măcinată de ceva mai dur decât diamantele încrustate în podea.

Ceea ce-mi sugera că sculptura era un lucru special și că poate Doc avusese în creierul lui afumat o idee bună atunci când ne arătase tuturor acea sculptură, încercând să ne spună ceva. Nu reușise să spună nimic atunci, însă o făcuse mai înainte, atunci când se străduise să ne spună ce să facem cu bomba, și poate că acolo putea fi găsită o legătură.

Mi-am forțat memoria și i-am auzit vorbele: „Invers... cușer...”. Cușer într-adevăr. Cușeri și pe față și pe dos, toți bețivii, ruși sau nu.

Așa că m-am grăbit să repet trucul cu memoria, și de data aceasta am dat peste „mănuș” și pe urmă am strâns în pumn pulberea de diamant, aproape strănutând, pentru că inspirasem o mică doză, și am urmărit piesele așezându-se la locurile lor și imaginile succedându-se în mintea mea ca într-un film derulat cu o viteză mărită.

Totul pornea de la mănușa neagră pentru mâna dreaptă pe care Lili i-o adusese lui Bruce. N-avea cum s-o găsească în Magazie, pentru că mai târziu am răscolit fiecare crăpătură din Magazie și n-am dat peste nicio altă mănușă, nici măcar peste aceea pentru mâna stângă care ar fi trebuit să fie perechea celei aflate la Lili. Și cu toate că la început Bruce avusese două mănuși pentru mâna stângă, după ce cernusem Zona prin cea mai deasă sită nu găsisem decât cele două mănuși negre pe care Bruce la împinsese jos de pe bar, nimic altceva care să le semene. Mănușa pentru mâna stângă pe care Bruce o adusese cu el și cea pentru mâna dreaptă pe care Lili i-o dăduse.

Deci dispăruse o mănușă pentru mâna stângă – și ultima dată când o văzusem fusese atunci când Lili o pusese pe tava pe care-o ținea în mâini – și apăruse una pentru mâna dreaptă. Ceea ce putea conduce doar la concluzia că Lili transformase mănușa pentru mâna stângă într-una identică pentru mâna dreaptă. Și nu

putuse să facă acest lucru pur și simplu întorcând-o pe dos, deoarece s-ar fi văzut căptușeala, care era de altă culoare.

Însă știam prea bine, scârbos de bine, că există o modalitate extraordinară de a întoarce pe dos lucruri, lucruri care uneori sunt ființe omenеști. Nu trebuie decât să te duci în Sala Chirurgicală, să le pui în Invertor, pe care să-l comuți apoi pe Inversie totală.

Sau poți să-l comuți pe Inversie parțială și să transformi un lucru într-o perfectă imagine tridimensională în oglindă a lui însuși, de exemplu o mânășă pentru mâna stângă într-una pentru mâna dreaptă. Băieții care se ocupă cu știința numesc acest fenomen rotație în a patra dimensiune. Am auzit că a fost folosită în intervențiile chirurgicale asupra Marțienilor puternic asimetrici și chiar pentru a le procura oamenilor care-și pierduseră brațul drept un altul, impecabil, prin transformarea brațului drept amputat într-un braț stâng amputat.

De obicei, doar lucrurile vii sunt Inversate în Sala Chirurgicală, și nimeni nu s-ar gândi să aplice procedeul unor lucruri neanimate, mai ales într-o Zonă în care doctorul e beat și Sala Chirurgicală n-a mai fost folosită vreme de o sută de hibernări.

Însă când tocmai te-ai îndrăgostit te gândești să faci lucruri minunate și nebunești de dragul oamenilor. Bețivului i-ar fi plăcut ideea pe care Lili o pusese în aplicare luând cea de a doua mânășă pentru mâna stângă a lui Bruce, ducând-o în Sala Chirurgicală, Inversând-o parțial și făcându-i astfel rost englezului de o mânășă pentru mâna dreaptă.

Ceea ce încercase să spună doctorul când bolborosise: „Invers... cușer...” era: „Inversați cufărul”, ceea ce însemna că ar fi trebuit să Inversăm complet cufărul de bronz pentru a avea acces la interiorul bombei și a o dezamorsa. Și lui Doc îi venise ideea tot datorită scamatoriei pe care Lili o făcuse cu mânășă. Nu-mi imaginam cum ar fi putut arăta o bombă atomică tactică întoarsă pe dos și nici nu doream în mod special să văd cum arată. Însă mi-am dat seama că ar fi fost posibil să fiu obligată să văd așa ceva.

Însă filmul derulat prea rapid continua să-și aprindă imaginile-n mintea mea. Mai târziu, ca și mine, Lili ajunsese la concluzia că pledoaria în favoarea revoltei pe care o susținea iubitul ei n-avea să-și atingă scopul, în afară de cazul în care ea ar fi putut să-i ofere un public într-adevăr captivat, și poate că tocmai în acel moment își imaginase cum să creeze un cuib pentru puișorii lui

Bruce... și cum să plăsmuiască toate acele lucruri în care crezuseră cu toții pentru o vreme. Așa că, amintindu-și de scamatoria cu mănuașă, pusese mâna pe Menținătorul Principal și câteva secunde mai târziu așezase pe un raft din Galeria de Artă un obiect asupra căruia nimeni nu și-ar fi îndreptat atenția... în afară de cineva care ar fi cunoscut Galeria pe dinafară.

Am privit spre sculptura abstractă din fața ochilor mei, spre sferile mari cât niște mingi de golf adunate într-un ciorchine. Știam că interiorul Menținătorului era format din molecule gigantice, dure, rezistente, însă nu-mi dădusem seama că erau chiar atât de mari.

Mi-am zis: „Greta, ai să te alegi cu o psihoză pe cinste, însă tu ești cea care trebuie să faci treaba, pentru că ei, trecând deja printr-o perioadă negativă, n-au să stea să-ți asculte deducțiile.”

M-am ridicat în liniște, de parcă m-aș fi ridicat dintr-un pat în care n-ar fi trebuit să mă aflu – există și lucruri la care Animatoarele se pricep – în vreme ce Kaby spunea:

— ... înnebunești în intervalul de timp în care inima ta bate de cincizeci de ori...

Toți cei care nu erau prăbușiți la podea priveau spre Lili. Sid părea să se fi mișcat, însă n-aveam vreme pentru el și speram să nu fi făcut ceva care ar fi putut atrage atenția asupra mea.

M-am descălțat și am pășit rapid, în vârful picioarelor, spre Sala Chirurgicală. Tot e bine că podeaua-i atât de dură, deoarece cel puțin nu scârție. Am pătruns în Sala Chirurgicală trecând prin ecranul ei de protecție, care e ca un zid de fum de țigară opac și fără miros, și am început să mă concentrez pentru a-mi aminti ce învățasem în timp ce fusesem instruită pentru a deveni soră medicală. Înainte de a apuca să intru în panică, poziționasem deja sculptura pe masa strălucitoare a Invertorului.

Am înghețat pentru o clipă când am încercat să ating comutatorul pentru Inversiune, gândindu-mă la data trecută și întrebându-mă ce mă deranjase atât de mult la acel creier întors pe dos care era mai mare decât ar fi trebuit și nu avea ochi, însă pe urmă i-am dat cu tifla coșmarului, ori poate mi-am luat rămas bun de la sănătatea mea mentală, și am răsucit comutatorul până la ultima poziție. Și Menținătorul Principal și-a făcut apariția, aruncând raze albastre de lumină care clipeau cam de trei ori pe secundă, lucind mai minunat decât am fi putut dori să lucească.

În mod sigur funcționase la fel de lin și de echilibrat ca întotdeauna și în timpul în care fusese Inversat, însă, deoarece era întors pe dos, detectorii de direcție nu-l putuseră localiza.

„... păianjeni cu picioare negre și cu inimi roșii ca iadul...”
- marchiz

SUVERANUL PĂIANJEN

— Isuse!

M-am întors. Fața lui Sid ieșea prin ecranul de protecție, semănând cu un basorelief atârnat pe un perete cenușiu, și pentru o clipă am avut impresia că aruncase o privire în dormitorul Reginei Elisabeta printr-o crăpătură a perdelei.

Chiar dacă ar fi vrut să mai rămână puțin sub efectul acelei senzații, n-ar fi avut timp, căci cotul unui braț împodobit cu o apărătoare de cupru pătrunse prin ecran și-l izbi în coaste și pe urmă Kaby o împinse pe Lili înăuntru, ținând-o de gât. Erich, Mark și Illy veneau pe urmele lor. Zăriră sclipirile albastrei și încremeniră, zgâindu-se la obiectul care fusese de mult pierdut. Erich găsi de cuviință să-mi adreseze și mie o privire care spunea „deci tu ai făcut-o”, însă n-avea importanță. Pe urmă înaintă, apucă Menținătorul și-l ținu strâns în dublul unghi drept făcut de degete, antebraț și piept, întinzându-și cealaltă mână spre comutatorul pentru Inversiune ca și cum s-ar fi gândit să deschidă o jumătate de whisky.

Lumina albastră muri și Vânturile Schimbării mă răscoliră, ca o băutură tare îndelung dorită, ca o notă înfocată de trompetă, venind de nicăieri.

Am simțit vremurile trecute aflate în schimbare străbătându-mă, și incertitudinile țiind în jurul meu, și realitatea rece ca gheața topindu-se și îndulcindu-și cerințele și constrângerile, și amintirile rupându-se în bucăți și plutind într-un dans dezordonat, ca frunzele toamna, lăsând în urmă poate ceva mai mult decât niște fantome, și ceva dinlăuntru meu avu curajul să spună că nu-i păsa dacă Vânturile acelea purtau pe aripile lor moartea Gretei Forzane, fiindcă sentimentul care mă încerca era foarte plăcut.

Îmi dădeam seama că și ceilalți simțeau același lucru. Până și Lili cea tumefiată de lovituri părea a spune, printre buzele ei strânse: „Vă urăsc pentru că mă faceți să beau chestia asta, dar

îmi place nespus de mult gustul ei.” Cred că ne temuserăm cu toții că nici dacă am fi găsit Menținătorul și l-am fi Extravertit n-am fi fost puși din nou în legătură cu cosmosul și n-am fi putut simți adierile acelor Vânturi pe care le urâm și le iubim atâta.

Însă nu gândul la bomba care se găsea la câțiva pași mai încolo fu primul lucru care răzbătu până la noi, ci, cu câteva secunde înaintea lui, vocea lui Sid fu cea care ne trezi. Încă mai stătea înlăuntrul ecranului de protecție, însă acum era întors cu fața în cealaltă parte. Puteam să zărim spatele pieptarului lui cenușiu. Exclamația lui se auzi foarte clar:

— Jesu!

La început nu mi-am putut da seama cu cine vorbea, dar pot jura că nu-l auzisem niciodată vorbind pe un ton atât de slugarnic și de lingușitor, cu un glas atât de puternic și totuși plin de venerație și, da, de pură teroare.

— Înălțimea Voastră, sunt pătruns din cap până în picioare de tulburare văzând că onorați în așa măsură Zona mea umilă, spuse. Umilă, zic eu și-ai mei, când mă gândesc că mereu am împodobit-o cu credință pentru Înălțimea Voastră, însă niciodată n-am visat că veți binevoi să... știind totuși că ochii Înălțimii Voastre erau fără îndoială îndreptați asupra mea... deși nu sunt decât o fărâamă de praf rătăcind printre sori... pe mine numai mă învinuiesc. Rogu-vă, spuneți-mi, Înălțimea Voastră, cum pot să vă slujesc? Nu știu nici măcar cum trebuie să vă vorbesc cuviincios, Înălțimea Voastră... Rege... Împărat al Păianjenilor!

Am simțit că mă fac mică de tot, dar că rămân din nefericire la fel de vizibilă ca înainte, și chiar dacă Vânturile Schimbării suflaseră peste mine și-mi dăduseră curaj, am socotit că, după toate cele câte se petrecuseră, ceea ce se întâmpla în acel moment era mai mult decât puteam suporta. Pur și simplu nu era cinstit să se întâmple așa ceva.

În același timp, mi-am dat seama că era de așteptat ca șefii cei mari să-și fi îndreptat asupra noastră, încă din momentul în care fuseserăm Introversați, ochii lor rotunzi ca niște mărgele negre, care nu clilesc niciodată, și să fie gata să se năpustească asupra noastră de îndată ce vom fi ieșit din Introversiune. Am încercat să-mi închipui ce se găsea de cealaltă parte a ecranului de protecție și nu mi-a plăcut ce-a rezultat.

Însă, în ciuda faptului că eram împietrită, îmi venea greu să mă abțin să chicotesc ca un măscărici la examenul de absolvire

văzând în ce fel primiseră vestea cea mare cei aflați în Sala Chirurgicală.

Mă refer la Soldați. Înțepeniseră cu toții, drepți de parcă ar fi înghițit vergelele cu care se îndeasă încărcătura în țeava tunului. Chipurile lor căpătară expresia aceea pretențioasă, iar ei priviră spre podea și unii spre alții fără a-și pleca deloc capetele, măsurând parcă distanța dintre picioarele lor și însemnându-și cu creta pe tabla minții seturi posibile de urme de pași în care ar fi trebuit să calce. Felul în care Erich și Kaby țineau Menținătoarele în mâini deveni foarte formal. Iar felul în care își verificau Comunicatoarele și dădeau din cap optimiști era de-a dreptul ezoteric. Chiar și Illy reușea, nu știu cum, să arate de parcă ar fi ieșit la paradă.

Apoi din spatele ecranului de protecție se făcu auzit ceea ce, în condițiile date, putea fi cel mai îngrozitor zgomot pe care-l auzisem vreodată, ceva ca un urlat, ca un țipăt venind parcă de departe, transmițând o notă de amenințare care mă făcu să tremur, având însă o inflexiune familiară pe care nu eram în stare s-o identific. Vorbele lui Sid, rostite cu voce tare, în grabă, încărcate de teamă, răsunară, întrerupând acel urlat.

— Iertare, Înălțimea Voastră, nu m-am gândit că... desigur, gravitația... voi avea grijă de-asta într-o clipă.

Își reintroduse prin ecranul de protecție mâna și jumătate din cap, fără să privească spre noi, și pocni din degete. Într-o clipă, Kaby îi înmână Menținătorul Secundar.

Sid pieri din vedere și apoi urlatul încetă. M-am gândit că dacă în felul acela își exprima un Suveran Păianjen iritarea de a fi supus unei gravitații nepotrivite, ar fi fost de preferat ca șefii să nu înceapă să discute cu mine.

Erich își strânse buzele și le făcu celorlalți Soldați un semn din cap. Toți trei pătrunseră prin ecranul de protecție, călcând cu atâta eleganță de parcă s-ar fi antrenat toată viața pentru acel moment. Am avut ideea smintită că s-ar fi putut ca Erich să-mi ofere brațul, însă el trecu pe lângă mine fără să mă bage în seamă, ca și cum aș fi fost... o Animatoare.

În momentul următor am ezitat, însă am simțit că trebuia să văd ce se întâmpla, chiar de-ar fi fost să fiu devorată drept pedeapsă. Și-apoi mă cam bătea gândul că dacă formalitățile aveau să dureze mult chiar și un Suveran Păianjen avea să afle cât de imun era la o explozie atomică petrecută într-un spațiu închis.

Alături de Lili, am pătruns prin ecranul de protecție.

Soldații se opriseră la câțiva pași în fața acestuia. Am privit în jur, în căutarea arătării, gata să fac în fața ei o reverență, sau orice altceva, dar să fac neapărat ceva, indiferent cum ar fi arătat acea ființă.

Am avut dificultăți să localizez fiara. Și printre ceilalți erau câțiva care se descurcau la fel de greu. L-am zărit pe Doc împleticindu-se lângă canapeaua de comandă și pe Bruce, pe Beau, pe Șaptevezi și pe Maud stând în picioare în spatele acesteia, și m-am întrebat dacă nu cumva aveam de-a face cu un monstru invizibil. Pentru șefii noștri trucul invizibilității ar fi trebuit să fie ușor de realizat.

Apoi am privit spre dreapta spre sectorul Ușii, în direcția în care priveau cu toții și spre care până și Doc își îndreptase ochii lui sticloși. Numai că acolo nu se zărea niciun monstru și nici măcar o Ușă, ci doar Siddy, ținând în brațe Menținătorul Secundar și rânjind ca atunci când mă amenința că mă va gădila, însă cu mai multă răutate pe chip.

— Nicio mișcare, domnilor, strigă ei, în timp ce ochii îi jucau în cap. Ori, de nu, am să culc la pământ toată haita voastră, mă jur că așa am să fac. Scopul meu neabătut e să văd mai degrabă Zona aruncată în aer decât să mai las o dată instrumentul ăsta din mână.

Mai întâi m-am gândit: „Pe toți dracii, Sid e un adevărat actor! Nu contează că n-a studiat cu cei ce-au urmat după Burbage. Asta nu face decât să demonstreze cât de priceput a fost Burbage.”

Sid ne convinsese nu numai că adevărații Păianjeni sosiseră, dar, mai înainte de asta, și că gravitația de la marginea Magaziei era mai ridicată decât fusese de fapt. Îi dusese de nas pe toți acei Soldați, inclusiv pe micul și victoriosul meu comandant cu capul mare, și m-am gândit cât de bine alesese momentul în care, fără a arunca vreo privire spre noi, întinsese mâna și pocnise din degete.

— Beaugerard! chemă Sid. Du-te lângă Menținătorul Principal și cheamă cartierul general. Dar să nu te pună păcatul să treci prin zona Ușii. Du-te prin sectorul Regenatorului. N-am încredere să îngădui vreunui Demon să calce în sectorul în care mă aflui până când nu vom pune treburile la cale.

— Sidy, ești nemaipomenit, am spus, îndreptându-mă spre el. De îndată ce i-am redat Menținătorului înfățișarea normală și ți-am zărit fața drăgălașă și...

— Înapoi, desfrânată vicleană! Nici măcar cât măsoară lungimea unei unghii vopsite în roșu a piciorului tău să nu înaintezi mai mult, Regină a Dibăciei și Mare Preoteasă a Amăgirii! mugi el. În tine am încredere mai puțin decât în oricine. Nu știu de ce-ai ascuns Menținătorul, scumpo, dar mai încolo ai să-mi dezvălui tot adevărul, ori de nu am să-ți iau capul.

Mi-am dat seama că urma să am de dat niște explicații.

Doc, îndemnat probabil de gestul lui Sid, care mă amenința cu degetul, își dădu capul pe spate și dădu drumul unuia dintre acele înfiorătoare urlete de lup siberian pe care le imită atât de bine. Sid îi făcu un semn și el tăcu, arătându-și toți colții într-un rânjet larg, dar acum măcar știam cine era vinovat pentru acel urlet ce ar fi trebuit să facă cunoscut disconfortul unui Păianjen și pe care Sid îl solicitase ori poate că doar îl primise pur și simplu ca dar din partea zeilor și-l folosisese ca să desăvârșească scena pe care o jucase.

Făcând un înconjur, Beau se apropie grăbit. Erich îi dădu Menținătorul fără a protesta. Cei patru Soldați erau foarte posaci din cauză că pierduseră trecerea în revistă a trupelor.

Beau mătură niște vechituri de pe unul dintre taburetele solide ale Galeriei de Artă și așează în locul lor, cu mișcări grăbite, dar pline de grijă, Menținătorul Principal. Pe urmă îngenunche grăbit în fața lui, își puse niște căști pe urechi și începu să caute frecvența corectă. Felul în care își ducea treaba la îndeplinire făcu gloria lăuntrică pe care o simțeam datorită faptului că avusem acea strălucită idee despre Inversiune să dispară într-o clipită, ca și cum nici n-ar fi existat, și în mintea mea nu mai rămase loc decât pentru acele gânduri ale mele care se îndreptau spre cufărul de bronz în care era închisă bomba.

M-am gândit dacă trebuia să sugerez Inversarea acestuia, însă mi-am zis: „Vai, vai, Greta, n-ai o diplomă pe care să le-o arăți și probabil că, oricum, n-ai să mai ai nici vreme să încerci și o variantă secundară.”

Și pe urmă, enervându-mă la culme, lucru care însă era mai puțin important, Erich făcu în sfârșit ceva ce-mi doream să facă: își privi Comunicatorul și spuse încet:

— Încă nouă minute, dacă timpul Zonei și cel cosmic sunt sincronizate.

Beau era neclintit ca o stâncă și făcea niște reglaje atât de fine încât nici măcar nu-i vedeam degetele mișcându-se.

Atunci, din celălalt capăt al Zonei, Bruce făcu câțiva pași spre noi. Șaptevezi și Maud îl urmară. Mi-am amintit că Bruce era alt smintit care avea propriul lui plan de a face Zona să explodeze.

— Sid, strigă el, și apoi, după ce se asigură că Sid îl ascultă, continuă: Adu-ți aminte, Sidney, că noi amândoi am sosit la Londra venind din Peterhouse.

Nu m-am prins despre ce vorbea. Pe urmă Bruce îl privi încă o dată pe Erich cu o nepăsare provocatoare, după care se-ntoarse, îl apucă pe Șaptevezi de o încheietură și-i puse piedică. Probabil că nici cei care sunt pe jumătate cai nu sunt prea buni la lupta corp la corp, și pe deasupra satirul avea tot dreptul să fie la fel de surprins ca și mine. Împins de Bruce. Șaptevezi se lovi de Maud și amândoi se prăvăliră pe podea. Bruce o luă la goană spre cufărul de bronz.

Cei mai mulți dintre noi strigară.

— Oprește-l, Sid, țintuiește-l la podea!

Sau cam așa ceva. Eu știu că am strigat, fiindcă dintr-odată am avut certitudinea că Bruce își ceruse iertare de la Lili fiindcă avea de gând să arunce în aer totul, pe ei doi și pe noi pe deasupra, individ scârbos și orbit de dragoste.

Sid îl supraveghease tot timpul și își ridică mâna spre Menținătorul Secundar, însă nu atinse niciun buton, ci doar continuă să urmărească scena, așteptând. M-am gândit: „Șeitan să ne pălească! Vrea și Siddy să-și vadă moartea cu ochii? Nu-i ajunge ceea ce știe despre viață?”

Bruce îngenunchease și învârtea niște chestii aflate în partea din față a cufărului. Era atât de strălucitor de parcă s-ar fi aflat sub luminile reflectoarelor, iar eu mi-am spus că nici n-am să-mi dau seama când are să se aprindă globul de foc, nevenindu-mi totuși să cred ceea ce vedeam. Șaptevezi și Maud reușiseră să se desprindă unul de celălalt și să se ridice în picioare și se năpustiră spre Bruce. Ceilalți țipau la Sid, în afară de micul meu comandant, care doar îl privea plin de fericire pe Bruce. Cât despre Sid, el încă nu lua nicio măsură. Situația era deja insuportabilă, însă chiar atunci am simțit cum arterele încep să-mi ia foc în creier, ca niște șiruri de focuri de artificii, iar aorta începu să-mi vibreze puternic și, ca măsură de prevedere, două valve o luară razna în interiorul inimii mele, și-atunci m-am gândit: „Ei bine acum știu cum e să mori de un atac de cord și

din cauza tensiunii prea ridicate” și am zâmbit liniștită pentru ultima dată, gândindu-mă că atacul de cord are să mă ajute să înșel bomba, când Bruce sări în picioare și se îndepărtă de cufăr.

— Asta-i tot! anunță el plin de veselie. E mai în siguranță acum decât Banca Angliei.

Șaptezezi și Maud se opriă doar cu o clipă înainte de a-l doborî la pământ și mi-am zis: „Hei, hai să ne punem în mișcare! Am crezut că atacurile de cord sunt mai rapide.”

Beau vorbi primul. Se întoarse cu spatele la Menținătorul Principal și își scosese căștile de pe urechi.

— Am stabilit contactul cu cartierul general, zise, plin de însuflețire. Mi-au spus cum trebuie dezamorsată bomba. Nici n-am apucat bine să le spun că sunt de părere că trebuie să ne dezvăluie cum trebuie să procedăm. Ce-ai făcut, domnule? Îl întrebă pe Bruce.

— Sunt patru cruci inelate înșirate chiar sub încuietoare. Prima din stânga trebuie rotită spre dreapta cu un sfert de rotație, a doua spre stânga cu un sfert de rotație, tot așa și a patra, iar a treia nu trebuie atinsă.

— Așa e, domnule, confirmă Beau.

N-am fost în stare să suport lunga tăcere care se lăsă. Cred că eu mi-am consumat în tăcere ușurarea cu cea mai mare viteză. Creierul meu a extras ceva hrană din arterele mele, care-și reveniseră la starea lor normală de funcționare. Apoi am țipat:

— Sid, știu că sunt o desfrânată vicleană și Cea Mai Mare Vulpoaică între toate Vulpile, dar ce naiba înseamnă Peterhouse?

— E cel mai vechi colegiu de la Cambridge, îmi răspunse el cu foarte mult calm.

„Sunteți familiarizați cu mănunchiurile infinite de universuri și cu sistemele de postulate cu final deschis? Cu noțiunea că totul e posibil – rețineți, totul – și că totul s-a întâmplat? Totul.”

– Heinlein

FIXATORII DE POSIBILITĂȚI

O oră mai târziu, aveam grijă de ochiul meu învinatețit și de un pahar cu whisky cu sifon, în întunericul timpului somnului, întinsă pe canapeaua aflată la cea mai mare distanță de pian, trăgând cu coada ochiului la zona viu luminată din jurul barului, unde, în așteptarea întâlnirii Zonei cu Egiptul și cu Bătălia Alexandriei, se desfășura o petrecere pe cînste.

Sid reunise toate problemele noastre extraordinare într-un singur snop și din moment ce ținea joker-ul în mână cu aroganță, de parcă am fi fost cu toții un maldăr de carne aflat la dispoziția toanelor Menținătorului Secundar, reușise să-i potolească pe toți, ca pe niște școlari.

Rezumând, treaba stătea cam așa: în intervalul de timp în care se petrecuse cea mai mare parte a întâmplărilor fuseserăm Introversați, așa că era de presupus că numai noi știam despre ele, și într-un fel sau altul eram cu toții vârați până la gât în toată acea tărașenie, așa încât fiecare trebuia să-și țină gura dacă vroia să-și protejeze obrazul subțire.

Faptul că Erich amorsase bomba compensa aproape în întregime vina lui Bruce de a instiga la revoltă, și mai era și faptul că Doc trăgea la măsă iar, pe deasupra, toți cei care se declaraseră adepții mesajului pacifist aveau câte ceva de ascuns. În Mark și în Kaby simțeam că pot avea încredere deplină, la fel în Maud. Iar în ce-l privește pe Erich, fir-ar afurisit să fie, puteai să te încrezi în el câtă vreme pielea îi era în joc. Illy mă cam îngrijora, însă mi-am zis că întotdeauna trebuie să fie o muscă în supă – de data asta una mare, afurită și păroasă.

Sid nu pomenise nimic despre propriile lui rufe murdare, însă știam cu toții că eșuase deplorabil în a-și face datoria de șef al Zonei și că își mai răscumpăraseră din vină doar datorită celui vicleșug de ultim moment la care recursese.

Amintindu-mi de trucul lui Sid, m-am gândit o clipă la adevărații Păianjeni. Chiar înainte de a mă repezi afară din Sala Chirurgicală îmi construisem în minte o imagine vie a felului în care ei ar fi putut să arate, însă acum nu puteam să mi-o reamintesc. Eram deprimată din cauză că nu puteam să mi-o amintesc, dar probabil că doar îmi închipuisem că avusesem în minte acea imagine, așa cum un toxicoman își închipuie că a descoperit cheia marelui secret al universului. Eu să fiu vreodată în stare să aflu vreun lucru despre Păianjeni, altceva decât imagini ca acelea plătuite în starea de tensiune nervoasă în care mă găsisem în timpul zarvei care tocmai luase sfârșit? Să fim serioși!

Și ceea ce mă distra cel mai mult (ha-ha!) era faptul că până la urmă eu ajunsesem să fiu persoana cea mai suspectă. Căci Sid nu-mi dăduse răgazul să explic în ce mod dedusesem ce se întâmplase cu Menținătorul, și chiar Lili, când mărturisise că ea îl ascunsese, lăsase impresia că e atât de plictisită de toată afacerea aceea încât am impresia că nimeni nu mai crezuse că tot ceea ce spunea era adevărat, cu toate că le servise și un amănunt foarte realist, spunându-le că folosisse Inversia parțială ca să realizeze trucul cu mânușa, întorcând-o pe dos ca să facă din ea o mânușă pentru mâna dreaptă și apoi aplicându-i o Inversie completă, ca să readucă în interior căptușeala.

Am încercat să-l fac pe Doc să confirme că făcuse același raționament pe care îl făcusem și eu, însă el spusese că, în afară de prima parte a vânătorii, fusese tot timpul în beznă și nu-și amintea că Maud i-ar fi explicat de două ori, în detaliu, tot ce se întâmplase. Am ajuns la concluzia că era nevoie de ceva mai multe strădanii până când avea să fie recunoscută reputația mea de mare detectiv.

Am privit peste marginea canapelei și, în lumină, am zărit una dintre mânușile negre ale lui Bruce. Cineva o lovise probabil cu piciorul, din greșeală, trimițând-o până lângă canapea. Am pescuit-o. Era cea pentru mâna dreaptă. Marea mea dovadă. Și, doamne, cât de sătulă eram de ea! Îmi Găt Mitene, Doamne ferește! Am aruncat-o cât colo și Illy, stând la pândă nevăzut pe canapeaua de alături, ca o caracatiță flămândă, întinse un tentacul și înhăță mânușa ca și cum ar fi înhățat o îmbucătură bună de gunoi subacvatic. ETeii ăștia pot părea uneori înfiorător de non-umani.

M-am gândit cât sânge rece și cât spirit de conservare poseda afurisitul ăla de Illy și cât de ușor cădea la bănuielei Sid și m-am gândit la Erich, la ochiul meu învinatețit și la felul în care, ca de obicei, ajungeam până la urmă să fiu părăsită de toți. Bărbații mei!

Bruce explicase cum se făcea că era un A-tehnician. La fel ca mulți dintre noi, avusese în timpul primei săptămâni pe care-o petrecuse în Lumea Schimbării câteva slujbe foarte diferite, dintre care una fusese aceea de secretar al unor atomiști neînsemnați din zilele așa numitului Proiect-Manhattan-Satelitul-Pământului. Probabil că de la ei culesese și câteva dintre ideile lui primejdioase. Încă nu mă prinsesem din ce specie de jigodie eroică făcea parte, însă era din nou prieten de cataramă cu Mark și Erich. Bărbații tuturor!

Sid nu trebuise să discute în contradictoriu cu nimeni. Toate pornirile nestăpânite și deciziile impuse prin forță erau acum moarte pe veci, sau cel puțin luau o lungă pauză pentru odihnă. Și aveam și eu neapărat nevoie de o asemenea pauză.

Petrecerea încinsă în jurul pianului devenea din ce în ce mai animată. După ce executase un dans îndrăcit cocoțată pe pian, Lili sărise jos lăsându-se prinsă de Sid și de Șaptevezi, care nu se dăduseră îndărăt să-i facă această favoare. Băuse de stinsese și arăta tot atât de inocentă în rochița ei cenușie cum ar fi arătat Nell Gwyn în scutece. Își continuă dansul, împărțindu-și în mod egal atenția între Sid, Erich și satir. Pe Beau nu-l deranja deloc acest lucru, nu, el zdrăngănea calm la pian „În noaptea asta-i noaptea cea mare”, adică tocmai ce îi strigase ea cu nici două minute în urmă.

Eram bucuroasă că nu luam parte la petrecere. Căci cine poate concura cu o fată de șaptesprezece ani foarte experimentată și complet deziluzionată care se irosește zadarnic pentru prima dată în viață?

Am simțit o atingere pe mână. Illy își întinsese unul dintre tentacule, un adevărat cablu îmblănit, ca să-mi dea înapoi mânușa, deși mai mult ca sigur știa că n-aveam nevoie de ea. Am împins-o la o parte, zicându-mi în gând că Illy era o tarantulă idioată și împutită, însă imediat m-am simțit un pic vinovată. Ce drept aveam să-l critic pe Illy? M-aș fi comportat eu mai bine dacă, peste un milion de ani, m-aș fi găsit închisă într-o cușcă laolaltă cu unsprezece octopozii? Și, de fapt, când aveam oare de gând să încetez să mai critic pe toată lumea?

Și totuși eram bucuroasă că nu luam parte la petrecere, însă continuam să arunc câte o privire, ca să văd ce fac ceilalți. Bruce se cinstea de unul singur la bar. Ceva mai înainte Sid i se alăturase și băuseră împreună, și-atunci îl auzisem pe Bruce recitând acele versuri deliberat sentimentale ale lui Rupert Brooke: „Căci, știu, Anglia-i ținutul/ Unde se pot duce bărbații cu Inimi Minunate;/ Iar din toată Anglia, comitatul Cambridge/ E Comitatul Bărbaților ce înțelege”. Și-atunci îmi amintisem că și Brooke murise la o vârstă tânără, în timpul primului război mondial, și gândurile mele deveniseră neclare. Cea mai mare parte a timpului însă Bruce bău de unul singur. Din când în când, Lili îi arunca câte o privire, se oprea din dans și râdea.

Am descifrat atâta cât mă interesa din acea afacere între Bruce, Lili și Erich. Lili își dorise din toată inima un cuibușor liniștit și nimic altceva n-ar fi putut-o mulțumi, iar acum călca pe propriul ei drum spre iad și probabil că avea să moară pentru a treia oară de boala lui Bright în această Lume a Schimbării. Bruce nu și-o dorise pe Lili ori acel cuibușor liniștit atâta de mult cât își dorea schimbările pe care Lumea Schimbării le pune la dispoziția Soldaților care se fâțâie de colo-colo și bețivilor liricoizi. Sămânța de care vorbise Lili nu prea se potrivea cu ideea lui despre vindecarea cosmosului. Poate că avea să provoace într-o bună zi o adevărată revoltă, însă mai sigur decât atât era faptul că avea să se mărginească să povestească epopei prin baruri.

Pasiunea care se născuse între el și Lili n-avea să moară niciodată, oricât de acrită părea să fie în momentul de față. Situația ar fi putut să nu mai fie privită din punctul de vedere al iubirii adevărate, însă Schimbarea avea să sporească importanța laturii romantice a istoriei, ceea ce avea să-i facă pe cei doi să creadă că reîntâlnirea lor avea să fie un lucru unic.

Erich avea un *Kamerad* făcut parcă să i se potrivească perfect, un prieten care avusese curajul și priceperea de a dezamorsa o bombă pe care el avusese curajul s-o amorseze. Trebuie să-i recunosc lui Erich meritul de a ne fi pus într-o situație în care, dacă n-am fi găsit Menținătorul, ne-am fi prăjit, însă nimic nu-i prea dezgustător pentru a fi pus în seama lui Erich.

Făcusem o încercare cu puțin timp în urmă. Mă strecurasem în spatele lui și-i șoptise:

— Hei, ce mai face comandantul meu mic și rău? Ai uitat să mai zici *und so weiter*⁵⁵ ?

Și, după ce se întorsese, îmi scosesem ghearele și-l zgâriasem pe față. Și așa mă alesesem cu un ochi învinețit. Maud vroise să-mi pună pe ochi o lipitoare electronică, însă m-am mulțumit cu tratamentul străvechi ce necesită doar o batistă înmuiată în apă rece ca gheața. Ei bine, măcar Erich se alesese cu niște zgârieturi care să se potrivească cu cele ale lui Bruce. Mai puțin adânci, e drept, însă patru la număr, și mi-am zis că poate aveau să se infecteze, căci nu-mi mai spălasem mâinile de când cu vânătoarea. Și, nu-i vorbă, Erich adoră cicatricile.

Mark fusese cel care mă ajutase să mă ridic de jos după ce Erich mă doborâse dintr-o singură lovitură.

— Mai ai la dispoziție vreun omnia pentru asta? îl repezise.

— Pentru ce? mă întrebase el.

— Oh, pentru tot ceea ce ni s-a întâmplat, îi spusese, degustată.

Pentru o clipă dăduse impresia că într-adevăr se gândește, după care spusese:

— *Omnia mutantur, nihil interit.*

— Și ce-nseamnă asta? îl întrebases.

— Toate se schimbă, dar nimic nu-i cu adevărat pierdut, îmi răspunsese.

Aceasta ar fi o filosofie pe care te-ai putea baza de minune dacă ai dori să rezști Vânturilor Schimbării. Și în același timp o filosofie a naibii de idioată. Mă întrebam dacă Mark credea într-adevăr în ea. Îmi doream să pot crede și eu. Am început să mă gândesc că-i o tâmpenie să încerci să fii un Demon cumsecade sau un bun Animator. Dar pe urmă mi-am zis: „Așa e viața, Greta. Cât trăiești trebuie, într-un fel sau altul, să iubești.” Însă există momente când nu-i chiar așa de ușor să-i iubești pe unii dintre indivizii ăștia.

Ceva îmi atinse iarăși palma. Era tentaculul lui Illy, cu lujerii din vârf răspândiți, formând o mică tufă înfoiată. Am vrut să-mi feresc mâna, însă pe urmă mi-am dat seama că Lunaticul pur și simplu se simțea singur. M-am predat și mi-am lăsat palma deschisă, gata să recepționez apăsările ușoare cerute de conversația tactilă.

Și imediat am descifrat următoarele cuvinte:

⁵⁵ Und so weiter = și așa mai departe (în limba germană în text) (N. tr.).

— Te simți singură, Greta, fetițo?

Lucru care, vă spun, aproape că m-a trimis la podea. Dintr-odată înțelegeam limbajul tactil, pe care de fapt n-ar fi trebuit să-l înțeleg deloc, și încă îl recepționam direct în engleză, lucru pe care nu puteam să-l pricep.

O clipă m-am gândit că probabil Illy își folosisese și vocea însă eram sigură că n-o făcuse. Iar apoi mi-am zis că utilizase telepatia, folosind limbajul tactil drept paravan. Apoi mi-am dat seama ce se întâmplase: îmi apăsase palma cu tentaculul în același fel în care apăsa tastele laringelui său artificial când vroia să comunice în engleză și, cum cunoșteam și eu felul în care trebuie să apeși tastele ca să comunici în engleză, mintea mea făcuse traducerea în mod automat.

Realizând acest lucru, aproape că m-a cuprins tracul, însă eram prea istovită ca să mă las îmbătată de conștientizarea proprie mele valori. N-am făcut nimic altceva decât să mă întind pe spate și să las gândurile să-mi străbată mintea. E bine când îți vorbește cineva, chiar și o caracatiță cu o greutate mai mică decât cea normală. Și acum, când nu mai chițăia, vorbele lui Illy nu mai păreau atât de idioate, iar frazele lui păreau mai elaborate.

— Ești tristă pentru că n-ai să înțelegi niciodată ce se întâmplă cu noi, Greta, fetițo, mă întrebă el, pentru că n-ai să fii niciodată altceva decât o umbră care luptă împotriva altor umbre și încearcă, în răgazul dintre bătălii, să iubească alte umbre? A venit vremea să înțelegi că noi de fapt nu luptăm într-un război, cu toate că așa pare, ci că de fapt trecem printr-un fel de evoluție, deși nu-i de genul celei la care se gândea Erich. În mintea voastră de pământeni există un termen și o teorie care se potrivesc acestui fenomen. E vorba de o teorie care există pe multe alte planete. Se referă la acele patru ordine ale vieții: Plante, Animale, Oameni și Demoni. Plantele sunt fixatori energetici, căci nu se pot mișca prin spațiu sau prin timp, dar pot să adune energie și s-o transforme. Animalele sunt fixatori ai spațiului, căci se pot deplasa prin spațiu. Omul (Pământean sau ET, Lunar sau non-Lunar) e fixator al timpului, căci are memorie. Demonii sunt cel de-al patrulea ordin al evoluției: fixatorii posibilităților. Ei pot construi tot ceea ce-ar putea face parte din ceea ce este, și asta este funcția lor evolutivă. Învierea e precum metamorfoza unei omizi într-un fluture: o ființă din cel de al treilea ordin își sparge crisalida liniei vieții și trece în cel de al patrulea ordin al vieții. Saltul din coconul sfâșiat al unei realități imuabile e asemănător saltului primului animal care încetează a mai fi plantă, iar Lumea Schimbării e miezul în jurul căruia s-au țesut atâtea mituri despre nemurire. Orice evoluție arată la început ca un război: octopozii împotriva monopoziilor, mamiferele împotriva reptilelor. Și are o dialectică a ei neapărat necesară: trebuie să existe teza – noi o numim Șarpe – și antiteza – Păianjen – înainte de a putea avea loc sinteza finală, când toate posibilitățile vor fi pe deplin realizate, într-un univers final. Războiul Final nu-i ceea ce pare, nu-i o distrugere oarbă. Amintește-ți că Șarpele este simbolul vostru pentru înțelepciune, iar Păianjenul cel pentru răbdare. E drept ca aceste două nume să ți se pară înspăimântătoare, căci întreaga existență a ființelor evolute e un amestec de orori și delicii. Și nu fi surprinsă, Greta, fetițo, de amplexarea gândurilor și a vorbelor mele. Într-un fel, am avut la dispoziție un milion de ani pentru a studia Terra și pentru a-i învăța graiurile și miturile. Cine sunt adevărații Păianjeni și adevărații Șerpi? Vreau să spun, cine sunt primii fixatori ai posibilităților? Cine a fost Adam, Greta, fetițo? Cine a fost Cain? Cine au fost Eva și Lilith? Fixând toate posibilitățile, Demonii realizează o legătură între mental și material. Toate creaturile

celor patru ordine trăiesc în mințile din întregul cosmos și în afara lor. Chiar și Zona asta e construită după modelul unui creier uriaș: podeaua ei e cutia craniană, frontiera Vidului e cortexul, da, până și Menținătorul Principal și cel Secundar sunt omologi cu glanda pineală și cu cea pituitară, care, într-un fel, susțin întregul sistem nervos. Iată deci care-i imaginea cea adevărată, Greta, fetițo.

Comunicarea tactilă încetă și vârfurile lujerilor din capătul tentaculului lui Illy se adunară, formând o perniță moale, pe care am mângâiat-o cu degetele, transmițându-i:

— Mulțumesc, Tăticule-cu-picioare-Lungi.

Rumegând ceea ce-mi spusese Illy, am privit ceata adunată în jurul pianului. Petrecerea părea pe sfârșite. Cel puțin unii dintre ei păreau a fi sătui de distracție. Sid se așezase pe canapeaua de comandă și făcea reglajele necesare intrării în contact cu Egiptul. Mark și Kaby erau alături de el, arzând de nerăbdare, bântuiți de imaginile șirurilor nesfârșite de Morți Vii călări, de arcași mânându-și caii spre un nor în formă de ciupercă. M-am gândit la ceea ce-mi spusese Illy și am reușit să zâmbesc. Se părea că noi eram cei care trebuia să câștigăm și să pierdem toate bătăliile, luptând când de o parte, când de cealaltă.

Mark, care tocmai își pusese pe el uniforma aceea specifică luptătorilor parți, mormăi vesel:

— Iarăși pantaloni!

Și apoi își puse pe cap pălăria asemănătoare unui cornet de înghețată căptușit cu blană și începu să se învârtă de colo-colo, fluturând mânecile prea lungi ale hainei lui acoperite cu plăci metalice. Scoase din teacă o sabie cu gardă în formă de inimă și o flutură înspre Bruce și Erich, îndemnându-i să se urnească din loc.

Kaby se gândise să se deghizeze cu hainele de babă pe care ar fi trebuit să le poarte Benson-Carter. O jumătate a inimii mele s-a umplut de bucurie la gândul că ea avea să fie nevoită să mascheze cufărul și să șchiopăteze.

Bruce și Erich încă nu erau dispuși să asculte de ordinele lui Mark. Erich se apropie de Bruce, care era lângă bar, și-i spuse ceva, iar Bruce coborî de pe scaunul lui de la bar și, împreună cu Erich, porni spre pian. Erich îl bătu pe umăr pe Beau și se aplecă să-i șoptească nu știu ce la ureche, iar Beau dădu din cap și încetă să mai cânte „Limehouse Blues”, atacând acordurile unei piese lente și nostalgice.

Erich și Bruce îi făcură cu mâna lui Mark și-i zâmbiră, vrând parcă să-i dea de înțeles că, fie că el venea să li se alăture, fie că nu, ei trei, legatul, locotenentul și comandantul aveau să rămână în continuare foarte buni prieteni. Și în timp ce Șaptevezi o îmbrățișă pe Lili cu un entuziasm pur, care mă făcu să mă-ntreb de ce-mi risipisem atâta imaginație gândindu-mă la tratamentele genetice care ar fi putut să-i fie aplicate satirului, Erich și Bruce începură să cânte:

*„Pentru legiunile pierdute, pentru-ale osândiților cohorte,
Ce prin tuneluri fără timp au rost să se târască,
Trei Morți Vii, la schimbări imuni, cântă, ridicați din moarte,
Trei ai Păianjenilor bravi Soldați. Crima trăiască!
Trei șoareci orbi pe-o cale rătăcită a vremii suntem noi,
Sst-sst-sst!
Pierdutu-ne-am prezentul și nu venim 'napoi,
Sst-sst-sst!
Soldați ai Schimbării pe petreceri porniți,
Cum nu se poate mai afurisiți,
Femei-Fantome, la noi să vă gândiți,
Sst-sst-sst!”*

În timp ce ei cântau, mi-am privit fusta cenușie, apoi am privit spre Maud și spre Lili și m-am gândit: „Trei dame cenușii pentru trei husari negri, cam așa s-ar putea numi cursa în care alergăm.” Ei bine, niciodată nu m-am gândit că aș fi o alergătoare foarte bună, care câștigă toate cursele. Nici nu m-aș simți bine dacă ar fi așa. Și dacă stau și mă gândesc bine, având în vedere felul în care se desfășoară evenimentele, va trebui să pierdem și să câștigăm toate cursele care se vor desfășura o bună bucată de vreme de acum încolo.

Am atins cu degetele lujerii din vârful tentaculului lui Illy, transmitându-i:

— Într-adevăr, asta-i imaginea cea adevărată, prietene Păianjen.

Fritz LEIBER

MARELE JOC AL TIMPULUI

O carte
interesantă
și misterioasă
în același timp,
despre un grup de oameni
smulși din linia vieții
de către emisari veniți
din viitor, care luptă să
schimbe structura timpului
și a istoriei.

P. SCHUYLER MILLER,
Analog

**Editura
PYGMALION**

Ploiești, 2002

